

An impressionistic painting of a river flowing through a landscape with autumn foliage. The colors are rich and textured, with yellows, oranges, and reds on the banks and deep blues and greens in the water and sky. The brushstrokes are visible and expressive.

Licăriri

anul XLII, nr. 16, 2026

REVISTA ELEVILOR
C.N. „DR. IOAN MEȘOTĂ”
BRAȘOV

La psychologie: c'est quoi?
Tuduruț Ioana | pg. 35

De dragoste
(în noiembrie)
Frangu David | pg. 16

Perspectivă asupra
feminismului în Franța
Subțirelu Mara | pg. 10

DIRECTOR: *prof. Stelian Dorin Frîncu*
DIRECTOR ADJUNCT: *prof. Rodica-Evelina Cîrciu*
COORDONATOR NUMĂR: *prof. Daniela Dan*
REDACTOR ȘEF: *Teodor Petcu, clasa a XI-a F*
TEHNOREDACTARE & DESIGN: *David-Nicolae Postolache, clasa a XI-a E*
GRAFICĂ COPERTĂ: *Ilinca Grapă, clasa a XI-a F*
SOCIAL MEDIA MANAGER: *Daria-Maria Curelaru, clasa a X-a F*
Darius-Ioan Stoian, clasa a X-a D
GRAFICĂ: *Ilinca Grapă, clasa a XI-a F*

REDACTARE & COPYRIGHT:

<i>Iulia Birta, clasa a XI-a E</i>	<i>Miruna-Maria Cozma, clasa a XI-a E</i>
<i>Luiza Maria Ferentă, clasa a IX-a E</i>	<i>Ioana Tuduruț, clasa a XI-a A</i>
<i>Drăgoiu Alexia, clasa a XI-a E</i>	<i>Mara-Antonia Hențiu, clasa a X-a F</i>
<i>Sofia Maria Similie, clasa a X-a F</i>	<i>Teodor Petcu, clasa a XI-a F</i>
<i>David-Nicolae Postolache, clasa a XI-a E</i>	<i>Darius-Ioan Stoian, clasa a X-a D</i>

MULȚUMIM PENTRU COLABORARE PROFESORILOR:

Baciu Cristina, Burcea Beatrice-Diana, Burlacu Mihaela, Cîrciu Rodica-Evelina, Cotfas Monica, Csiki Ana-Maria, Dan Daniela, Dan Raluca, Frîncu Stelian Dorin, Greif Beatrice, Groza Adela, Hărăbor Magdalena, Lobodă Alina, Mamina Ioana, Manea Ruxandra, Nazăru Mirela, Păsat Andra, Păler Oana, Polexa Octavian-Florin, Popa Radu Alexandru, Sârghe Raluca, Veres Aniko

Editorial

Mereu în umbra secolului trecut, în care toate certitudinile păreau să fie desființate sistematic, iar toate noțiunile de autoritate definitivă începeau să se evapore, ne aflăm acum la începutul anului 2026, prilej cu care nu ne putem abține din a pune întrebarea: ***Tu cum vezi lucrurile?***

Pe firul călătoriei prin grupele de trei cuvinte care se transformă an de an într-o chemare artistică-literară pentru elevii liceului, am explorat mai întâi Renașterea și Originile pentru a putea, mai apoi, contempla Nostalgia și Visul, iar anul acesta am decis să ne ancorăm în tărâmul Dimensiunilor și Perspectivelor. O temă deschisă, provocatoare nu doar prin subiectele pe care le propune, ci și prin invitația deschisă la a privi realitatea din unghiuri diferite, la a găsi noutate în banal, la a înțelege lucrurile prin prisma evoluției lor.

Totuși, să începem de la zero: Ce este aceea o *dimensiune* și ce este aceea o *perspectivă*? Lăsând la o parte dicționarul, ambele sunt strâns legate de ideea filozofică-psihologică a relației *subiect-obiect*. Mai exact, trebuie să existe un *obiect* care să își prezinte diversele sale dimensiuni unui *subiect*, capabil de a forma o părere, de a avea o perspectivă. Este o distincție utilă, întrucât separă experiența individuală de realitatea materială; individul poate numai să *perceapă* realitatea, dar imaginea pe care și-o formează asupra acesteia este diferită de realitatea în sine. Mai mult, percepțiile pot înșela, după cum demonstrează halucinațiile, sau pot chiar să nu se formeze deloc: unui om orb nu îi este, din păcate, accesibilă dimensiunea vizuală, atât de evidentă celorlalți.

Intervine întrebarea: de ce avem perspective? Din punct de vedere biologic, răspunsul este destul de clar: pentru că un

organism trebuie să se integreze în mediu ca să supraviețuiască și ca să se reproducă, iar pentru aceasta trebuie să aibă o oarecare reprezentare internă a mediului, pe baza căreia să acționeze într-un mod precis atunci când percepe anumite variații. Dar dacă privim în mod reductiv comportamentele ca fiind simplul rezultat al unui sistem complex de interacțiuni biochimice, intra- și intercelulare, atunci orice noțiune de rațiune își pierde rapid sensul. La rândul lor, perspectivele de ce ar fi raționale?

Complexitatea emergentă a circuitelor neuronale și a interacțiunilor hormonale care ne suscită perspective și, implicit, sentimente, are valoare adaptivă; ne permite să învățăm, să ne adaptăm strategia comportamentală la contextul impus de mediu pentru a maximiza șansele de supraviețuire atât la nivel de individ, cât și de specie. Dacă admitem teoria darwiniană, atunci noi, oamenii, am devenit capabili să formăm opinii printr-o loterie evolutivă direcționată: faptul că strămoșii noștri au început să-și dea cu părerea i-a ajutat, cumva, să supraviețuiască mai bine.

Ar trebui să fim, cred, cel puțin recunoscători că aceleași mecanisme pot fi folosite și pentru alte scopuri, poate puțin mai nobile: putem nu doar produce, ci și aprecia arta. Dar ce reprezintă arta pentru artist și ce reprezintă ea pentru admirator? De fapt, tot o perspectivă: pentru creator, este o „perspectivă” mai degrabă în sensul de *oportunitate* de exprimare, pe când pentru ceilalți, „perspectiva” desemnează *interpretarea* creației.

Arta în sine este un fenomen colectiv. Dacă, în calitate de forme artistice, pictura, literatura, muzica, fotografia sau cinematografia nu sunt decât modalități de comunicare a unui conținut, atunci putem privi evoluția curentelor artistice ca pe un proces continuu de explorare și de epuizare al unor idei. După epuizare, o mișcare artistică dă frâu liber alteia, care apare adesea ca o negare a valorilor prevalente anterior. Clasicismul, de exemplu, a înflorit

în secolele XVII și XVIII, dar supremația rațiunii dusă la extrem nu permite exprimarea dimensiunii sentimentale, o neglijează. Perioada romantică care îi succede plasează subiectivitatea în centrul creației și introduce elementul irațional ca motiv recurent. Totuși, idealismul artiștilor romantici duce la o rupere accentuată de realitate, ceea ce oferă posibilitatea explorării unei noi direcții: cea a condiției oamenilor obișnuiți, a vieții cotidiene, banale, sursă de inspirație centrală pentru curentul realist. Și tot așa, prin același procedeu putem deduce motivele apariției marii majorități a celorlalte mișcări artistice.

Fiecare operă artistică se înscrie într-un fond cultural preexistent pe care îl îmbogățește. Creativitatea nu apare, totuși, din neant, ci este un amalgam în formare continuă: ideile se contopesc din moștenirea colectivă și din experiența subiectivă a artistului, iar această sinteză devine, la rândul ei, un punct de reper pentru creațiile viitoare. Totuși, cum poate fi analizată o pictură, un text sau o fotografie în sine? Dacă facem apel la artistul-creator ca figură autoritativă care instituie sensul definitiv al operei sale, atunci pierdem complet orice posibilitate de interpretare și, implicit, dispare legătura personală pe care un cititor, de exemplu, o poate stabili cu un text. În schimb, criticul literar francez Roland Barthes afirmă în eseul său, „Moartea Autorului” (1968), că adevăratul „sens” al unei creații artistice se *produce* prin interacțiunea bagajului cultural al lectorului cu opera și nu reiese din intenția autorului. Arta-obiect nu face decât să își prezinte dimensiunile; este complet la alegerea cititorului-subiect ce sens îi conferă.

Tema centrală a ediției de anul acesta nu cuprinde numai filosofie și artă. Să ne îndreptăm deci privirea spre studiul direct, riguros al dimensiunilor obiective ale realității materiale, spre știință.

Știința este, la fel ca și arta, un fenomen cultural, în măsura în care fiecare

tratat, fiecare lucrare de cercetare, fiecare nouă metodă dezvoltată se alătură unui front comun în a înțelege lumea. Tot ce știm astăzi în domeniile matematicii, fizicii, chimiei, biologiei, informaticii, geologiei ș.a.m.d. se datorează unor oameni care au putut să observe fenomenele dintr-un unghi diferit, oameni care au intuit reguli și modele pe care, mai apoi, le-au formalizat pentru a le analiza riguros.

Așa cum, în artă, mișcările artistice pot evolua la nivel colectiv, așa și în știință noțiunea de „adevăr” poate fi completată sau chiar corectată. Isaac Newton descrie în mod satisfăcător legile mecanicii în contexte uzuale, însă acestea nu pot fi aplicate cu acuratețe la scări cosmice și nici atunci când sunt implicate viteze apropiate de cea a luminii. Teoria Relativității a lui Albert Einstein apare circa 200 de ani mai târziu, în urma constatării unor contradicții între observațiile empirice și legile fizicii clasice. De aici, două direcții: recunoașterea formală a limitelor mecanicii newtoniene și o reconceptualizare profundă a ideii de spațiu-timp. Metoda științifică nu este, prin urmare, decât un proces de rafinare constantă a ceea ce considerăm „adevăr”.

De la începutul și până la sfârșitul vieții, omul, pus față în față cu toate dimensiunile lumii în care trăim, se prezintă în primul rând în ipostaza de privitor. Înainte să înceapă să înțeleagă, i se oferă un singur drept, pe care nimeni nu i-l poate retrage: dreptul la perspectivă.

Desigur, tema de anul acesta este prea vastă ca să fie explorată într-un singur articol; pentru aceasta, trebuie o revistă întreagă. De aceea, i-am invitat pe elevii liceului nostru să-și exercite dreptul fundamental, în paginile care urmează.

Teodor PETCU, clasa a XI-a F

I. ȘTIINȚĂ

De ce se contractă lungimile? Teoria relativității restrânse.

Noțiuni introductive

Relativitatea restrânsă, formulată pentru prima dată de Albert Einstein în 1905, a fost una dintre cele mai importante descoperiri în fizică făcute vreodată. Când ne referim la relativitatea lui Einstein, aceasta se împarte în două teorii distincte: Teoria Relativității Restrânse (1905) și Teoria Relativității Generale (1915). Acest articol tratează exclusiv Teoria Relativității Restrânse și implicațiile acesteia, având rolul de a demonstra dilatarea timpului și contracția lungimilor printr-o metodă geometrică și trigonometrică.

Generalități privind Relativitatea Restrânsă

Einstein a pornit de la două postulate, care din punct de vedere al mecanicii clasice sunt aparent contradictorii și anume:

1. Există o mulțime infinită de sisteme de referință inerțiale care se mișcă rectiliniu și uniform unul față de altul și în care toate legile fizicii își păstrează aceeași formă.
2. Viteza unei raze de lumină are aceeași valoare privită din toate sistemele de referință ($c \approx 300.000 \text{ km/s}$).

Einstein formulează Teoria Relativității Restrânse pornind de la cele două postulate menționate anterior. Din acestea, el deduce dilatarea timpului, contracția lungimilor, transformările Lorentz și celebra echivalență masă-energie. Pe scurt, atunci când un obiect se deplasează cu o viteză foarte mare, apropiată de cea a luminii, un observator aflat într-un alt sistem inerțial de referință va măsura o dilatare a timpului și o contracție a lungimilor, printre alte efecte relativiste. În 1905, Einstein considera timpul o mărime relativă, dar nu avea încă perspectiva geometrică modernă. În 1908,

Ilinca Grapă, clasa a XI-a F

Hermann Minkowski a propus că spațiul și timpul formează împreună o singură structură geometrică cu patru dimensiuni, numită spațiu-timp. Deși Einstein nu a acceptat inițial această abordare, a realizat ulterior că viziunea geometrică a lui Minkowski este esențială pentru formularea teoriei relativității generale.

De ce se dilată timpul?

La viteze foarte mari, timpul se dilată, iar cea mai simplă metodă de a demonstra acest lucru este printr-un ceas de lumină. Fie un sistem static format din două oglinzi paralele și un fascicul de lumină. Notăm t_1 timpul pe care îl parcurge fasciculul de lumină de la oglinda inferioară la cea superioară, adică distanța d .

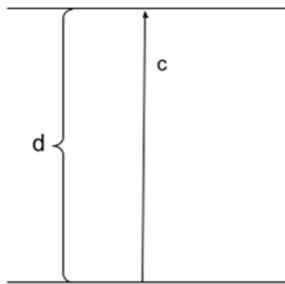

Figura 1

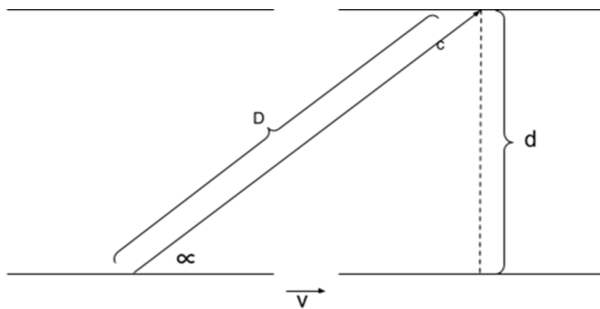

Figura 2

Dacă acest sistem este pus într-un tren în mișcare cu o viteză v , din perspectiva unui observator extern, fasciculul de lumină va parcurge o traiectorie diagonală D și nu una verticală precum cea a sistemului static. În acest caz notăm t_2 timpul pe care îl parcurge raza de lumină până la oglinda superioară. Totuși, din perspectiva unui observator aflat în tren, lângă sistemul de oglinzi, distanța va rămâne verticală și nu diagonală. Se constată faptul că $d \neq D$, iar acest lucru se explică (dat fiind că viteza

luminii este constantă) prin faptul că timpul perceput de observatorul extern este diferit de timpul perceput de un observator aflat în tren. În altă ordine de idei, se observă faptul că timpul nu este o unitate absolută ci din contră, timpul este relativ.

Este de precizat faptul că un astfel de efect de dilatare a timpului este notabil numai atunci când viteza cu care se mișcă sistemul este una nerealist de mare, apropiată de viteza luminii. Demonstrația celor spuse anterior este următoarea:

$$t_1 = \frac{d}{c} ; t_2 = \frac{D}{c} \Rightarrow \frac{t_1}{t_2} = \frac{\frac{d}{c}}{\frac{D}{c}} = \frac{d}{D} \quad (1)$$

$$\text{Din figura 2} \Rightarrow \sin \alpha = \frac{d}{D} \quad (2)$$

$$\text{Din figura 2} \Rightarrow \cos \alpha = \frac{v}{c}$$

$$\text{Dar: } \sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1 \Rightarrow$$

$$\sin^2 \alpha + \left(\frac{v}{c}\right)^2 = 1$$

$$\text{Prin urmare, } \sin \alpha = \sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}$$

$$\text{Din relațiile (1) și (2)} \Rightarrow \frac{t_1}{t_2} = \sin \alpha$$

$$\frac{t_1}{t_2} = \sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2} \Rightarrow t_2 = \frac{t_1}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}}$$

$$\text{Dacă notăm } \frac{1}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}} = \gamma, \text{ vom avea } t_2 = \gamma t_1$$

$$\text{Relația } \frac{1}{\sqrt{1 - \left(\frac{v}{c}\right)^2}} = \gamma \text{ se numește Factor Lorentz}$$

Factorul Lorentz a fost introdus de Hendrik Antoon Lorentz, fizician olandez, la sfârșitul secolului XIX. Relația a apărut pentru prima dată în lucrările acestuia dintre 1895 și 1904, dar forma modernă a factorului a fost introdusă explicit în jurul anului 1899 și apoi folosită complet în 1904, în studiile sale despre electromagnetism. Einstein a folosit aceeași formula, dar cu o interpretare complet diferită.

Din calculele de mai sus reiese faptul că $t_2 > t_1$ (pentru că $t_2 = \gamma t_1$; obligatoriu $\gamma \geq 1$). Prin urmare, față de un observator de pe peron, timpul în tren a trecut mai lent.

Contractia lungimilor

Conform ecuațiilor Relativității Restrânse, timpul nu se poate dilata fără ca lungimile să se contracte. De aceea, schimbarea unui interval temporal implică automat și o schimbare a intervalelor spațiale, dar nu în sensul de cauză-efect, ci ca părți ale aceleiași transformări. Dacă timpul este relativ între două sisteme inerțiale, atunci și distanțele trebuie să fie relative, conform transformărilor Lorentz. Pentru a evidenția contractia lungimilor, modificăm configurația sistemului de oglinzi. Considerăm un vagon de tren care are două oglinzi fixe la capete. Definim o unitate de timp t ca fiind durata necesară luminii pentru a parcurge drumul de la oglinda 1 la oglinda 2 și înapoi, deplasându-se cu o viteză apropiată de cea a luminii. De precizat este faptul că contractia lungimilor este aplicabilă pentru orice lungime; alegerea făcută fiind doar pentru conveniență, pentru a stabili o formulă generală, și anume factorul Lorentz pentru lungimi.

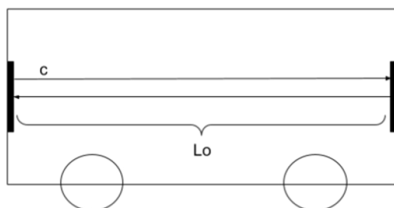

Figura 1

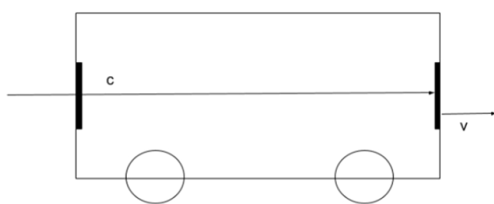

Figura 2.1

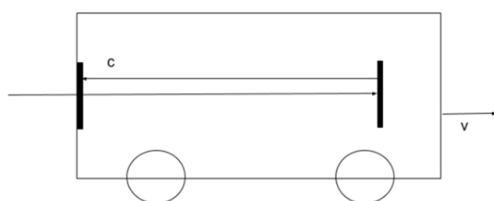

Figura 2.2

Figura 1 reprezintă traiectoria luminii din perspectiva unui observator din tren. Din această perspectivă timpul pe care îl parcurge lumina este $t'_1 = \frac{2L_0}{c}$ pentru că

viteza cu care se deplasează trenul nu contează. Figura 2.1 respectiv 2.2 reprezintă două momente din traiectoria luminii din perspectiva unui observator extern, de pe peron. Din această perspectivă distanța pe care o parcurge lumina este influențată de viteza trenului. Figura 2.1 reprezintă momentul în care fasciculul de lumină lovește a doua oglindă. Se observă că din cauza mișcării trenului punctul din care a pornit fasciculul de lumină rămâne în urmă. Figura 2.2 reprezintă momentul în care fasciculul de lumină se întoarce la oglinda 1. În acest caz se observă faptul că din cauza mișcării trenului oglinda 1 se apropie de fascicul. În acest caz, timpul pe care îl parcurge lumina este descris de formula $t'_2 = \frac{L}{c-v} + \frac{L}{c+v}$ (unde L este

distanța parcursă de lumină din perspectiva unui observator de pe peron).

$$t'_2 = \frac{L(c+v) + L(c-v)}{(c-v)(c+v)} = \frac{2Lc}{c^2 - v^2} = \frac{2Lc}{c^2 \left(1 - \frac{v^2}{c^2}\right)} = \frac{2L}{c \left(1 - \frac{v^2}{c^2}\right)}$$

$$\text{Pentru că } t'_2 = \gamma t'_1 \Rightarrow \frac{2L}{c \left(1 - \frac{v^2}{c^2}\right)} =$$

$$= \frac{2L_0}{c} \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \Rightarrow \frac{L}{1 - \frac{v^2}{c^2}} = \frac{L_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow \frac{L}{\frac{c^2 - v^2}{c^2}} = \frac{L_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}{1 - \frac{v^2}{c^2}} \Rightarrow \frac{c^2 L}{c^2 - v^2} =$$

$$= \frac{L_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}{\frac{c^2 - v^2}{c^2}} \Rightarrow \frac{c^2 L}{c^2 - v^2} = \frac{L_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}} c^2}{c^2 - v^2} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow c^2 L = L_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}} c^2$$

$$\text{Rezultă relația } L = L_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

care se numește *Factor Lorentz pentru lungimi*

Din calculele efectuate anterior se observă faptul că $L_0 > L$, ceea ce înseamnă de fapt că, din perspectiva observatorului de pe peron, lungimea vagonului s-a contractat.

Concluzie

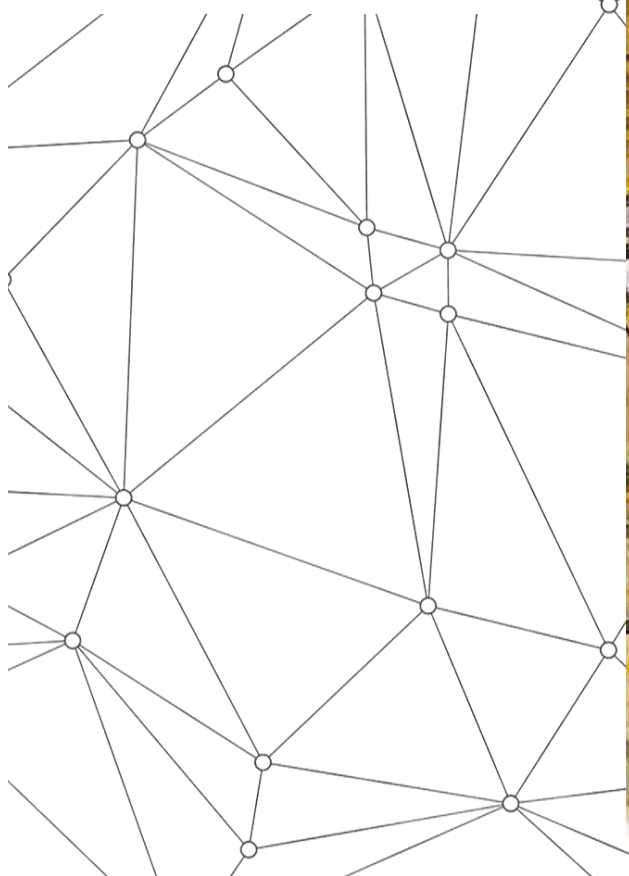
Prin descrierea traiectoriei luminii în sistemele aflate în mișcare se demonstrează dilatarea timpului și contracția lungimilor pornind de la cele două postulate ale lui Einstein. Factorul Lorentz exprimă matematic aceste transformări. Cu toate că efectele Relativității nu sunt observabile în viața cotidiană, această teorie reprezintă fundația fizicii moderne și a stat la baza descoperirilor ulterioare realizate cu ajutorul acceleratoarelor de particule.

Surse bibliografice

Presură, C. (2015). *Fizica povestită*. București: Editura Humanitas.

Hawking, S. W. (1988). *A Brief History of Time*. London: Bantam Dell Publishing Group.

Darius STOIAN, clasa a X-a D

Ilinca Grapă, clasa a XI-a F

II. ESEU

Efectul voluntariatului

„Voluntariatul este benefic pentru viitor”.

„TREBUIE să faci voluntariat”.

„Ce ai de gând să îți treci în CV dacă nu activitățile de voluntariat?”.

...
Odată cu ajungerea la liceu auzim asemenea fraze tot mai frecvent. Fiecare membru din cercul nostru de prieteni începe, pe rând, să se alăture câte unui ONG.

Oare pentru a se dezvolta din punct de vedere profesional? Oare cu scopul de a cunoaște noi persoane? Sau numai pentru a acumula diplome?

Da, voluntariatul este văzut de mulți tineri în acest fel, o oportunitate în urma căreia se strâng cât mai multe diplome care sunt atașate la CV pentru a avea acces în viitorul apropiat la un loc de muncă decent.

Totuși, în ultimile luni din anul anterior, am avut deschidere la câteva experiențe care m-au făcut să văd într-adevăr esențialul voluntariatului, nu doar partea de aparență care este promovată din ce în ce mai mult. Deschiderea menționată mai sus a fost datorită proiectelor emblematiche ale asociației Kastel, mai exact prin „Profesor pentru o oră” și „Happy Box”.

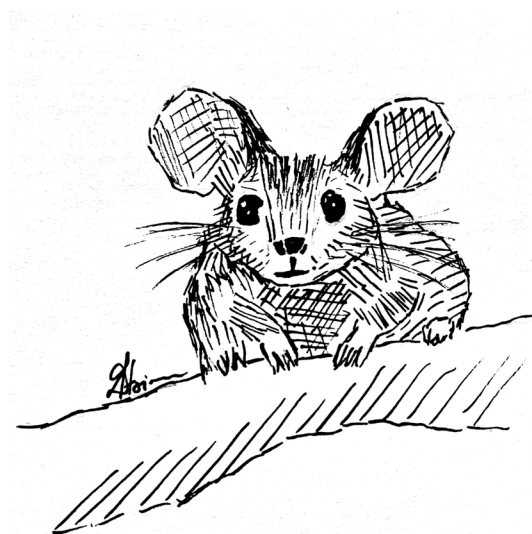
Profesor pentru o oră constă într-o oră de meditație realizată de către voluntarii kastelani. Aceștia își alocă o oră din timpul lor pentru a le explica, respectiv a-i învăța atât pe copiii din mediile defavorizate, cât și pe cei din oraș care au rămas cu lacune vaste. Lucrând de-a lungul timpului cu o varietate de beneficiari am întâmpinat diferite tipuri de probleme, începând de la cele educaționale, până la cele comportamentale. Chiar și așa, toate aceste perspective mi-au oferit o adevărată lecție, anume, contextul social ne influențează foarte mult stilul de viață, principiile, felul nostru de a fi, dar nu este neapărat definitoriu. Prin simpla voință arzătoare de a dori să realizeze ceva și prin prezența unui sprijin, oricine este

capabil în atingerea unui rezultat grandios.

Happy Box este unul dintre cele mai îndrăgite proiecte de către beneficiarii noștri. Realizat momentan numai în perioada Crăciunului, asociația îi oferă oportunitatea comunității brașovene de a deveni Moș Crăciunul a 1800 de copii din județ, prin simplul gest de a dona: haine, încălțăminte, produse de igienă, jucării sau dulciuri. Mergând în comune precum Vama Buzăului și Dumbrăvița, am putut să observ bucuria de pe fețele copiilor când le ofeream cutia „Happy Box”. În ochii lor se aduna speranță, recunoștință și o fericire pură, care îmi amintea cât de puțin e nevoie uneori pentru a face o inimă să zâmbească și cât de mult valorează, de fapt, un gest făcut din suflet.

Într-adevăr, devenind voluntară, admit faptul că am reușit să evoluez pe mai multe planuri și să cunosc persoane noi, care fie mi-au oferit într-un timp foarte scurt o prietenie adevărată, fie mi-au demonstrat cu adevărat că în lume nu găsim doar bunătate și corectitudine, dar, mai presus de toate acestea, am devenit nespus de recunoscătoare pentru faptul că am învățat că voluntariatul clădește în suflet empatie, responsabilitate și sincera dorință de a face bine. Este o activitate esențială în viața unui individ, modelând caractere, unind oamenii, schimbând destine, chiar dacă uneori doar printr-un gest mic, o oră oferită sau o cutie dăruită din inimă.

Mara HENȚIU, clasa a X-a F

Darius Stoian, clasa a X-a D

Perspectivă asupra feminismului în Franța

Femeia:

Un cuvânt care reușește să fie transpus în toate formele posibile, un cuvânt cu o greutate aparte ale cărui litere se despart în bucăți infime odată cu apariția unor *forțe exterioare*, un cuvânt simplu, care, de multe ori, nu reușește să străbată acest „dura mater” al vieții. Dar o face. Și e cel mai bine când o face.

Exercițiu de imaginație. Franța – secolul XX. Ce înseamnă, de fapt, să fii femeie într-o societate care se declară modernă, dar își negociază constant egalitatea? Franța – patria Declarației Drepturilor Omului – a reprezentat, de-a lungul secolelor, un spațiu al contradicțiilor fertile: libertate proclamată cu voce tare, dar acordată cu pași mici, necesitatea de afirmare, dar greu pusă în aplicare, progres afișat, dar adesea obținut prin lupte tăcute. Feminismul francez nu este nicidecum o linie dreaptă, ci mai degrabă o sinusoidă tremurândă care alternează de la rupturi, legi, dezbateri până la figuri emblematice, voci grele care „nu s-au gândit și a doua oară”, formând o epocă care a pus sub semnul întrebării ordinea „naturală” a lucrurilor.

Experiența istorică și reflecția filosofică, trauma colectivă și emanciparea femeii sunt granițele acestui nucleu concentrat, Feminismul. Printre personalitățile emblematice care au conturat acest fenomen amplu, se numără *Simone Veil* și *Simone de Beauvoir* – două destine diferite, două moduri de viață paralele, două forme de feminism – unul ancorat în axul politic al perioadei de atunci, altul bazat pe idei teoretice și demontarea miturilor. Iar peste toate plutește spiritul unei epoci făcute în așa fel încât femeia să nu mai „gâfâie” vâslind etapele vieții: *Les Années folles*.

Simone Veil – feminismul născut din dorința de „a fi”

Există anumite persoane care oferă un *sens* și o perspectivă bine definită asupra feminismului, devenind o unitate cu care se măsoară, de fapt, acest proces.

Simone Veil este una dintre ele.

Născută în 1927, la Nisa, într-o familie evreiască laică, copilăria ei a fost brusc întreruptă de cruzimea și violența absolute ale secolului XX. Fiind evreică, viața ei s-a construit în jurul propriei identități și etichete impuse de societate. La doar 16 ani, Simone Jacob – numele său real, a fost deportată la Auschwitz, supraviețuind Shoah-ului, și totodată, pierzându-și o mare parte din familie. Totuși, mintea ei a fost mereu dominată de speranță, metamorfozând tenebrele trăite în perioada Holocaustului în învățături și responsabilitate.

Une jeunesse au temps de la Shoah

Mă pot considera de-a dreptul norocoasă că am fost îndrumată să citesc această carte, care nu reprezintă doar o mărturie a clipelor petrecute în vremea Shoah-ului, ci și un joc de luciditate morală, un test de reziliență. Dacă m-ar întreba un străin: „ce este așa diferit la această carte?” – După cum sugerează și numele, cartea tinde să ofere același câmp semantic folosit în majoritatea textelor de acest tip, dar Simone Veil reușește să facă un lucru ce o situează într-o altă dimensiune: refuză dramatizarea excesivă. Volumul urmărește copilăria și adolescența unei fete/fice/femei/autoare de înalt calibru într-o Franța care escaladează treptele normalității, ajungând într-un abis unde violența extremă devine normalitate.

Când am început să citesc cartea, țin minte că eram în tren către Iași. Stăteam cu capul rezemat de geamul rece și am

deschis cartea, și nu doar cartea, cât și apetitul către astfel de mărturii istorice. Și am citit. Am citit. Eram pe la pagina 80 și ceva. Cartea începuse să vorbească mai tare, mai amplu. Și da, îmi dăduse o stare.

Cartea începe cu descrierea unei copilării relativ

fericite, petrecută în Nisa, marcată de valori republicane, învățături familiale, educație și rațiune. Acest început banal, simplu și normal reprezintă un factor esențial pentru înțelegerea conceptelor prezentate: Shoah-ul nu apare ca un eveniment brusc, ci este, de fapt, consecința unei serii de excluderi progresive, iar Antisemitismul nu este conceput drept o excepție monstruoasă, ci ca mecanism social tolerat. Supraviețuirea nu apare ca eroism, ci ca solidaritate fragilă între femei – fice, mame, surori care au anticipat tema sprijinului reciproc.

Prin intermediul acestui volum, Veil este convinsă de un lucru: ea are datoria de a transmite un mesaj cu o anumită greutate, o responsabilitate generațiilor următoare. Din perspectivă feministă, cartea se diferențiază prin discreția sa. Femeia rămâne în continuare un obiect fragil, neprețuit, dar Simone Veil face referire, într-o oarecare măsură, și la condiția femeii: corpul feminin vulnerabilizat, maternitatea amenințată, solidaritatea între femei ca formă de existență. Astfel, cartea devine o memorie colectivă, feminismul autoarei născându-se din realitatea extremă, brutală, chiar amenințătoare, și **NU** din abstracție.

Dacă Simone Veil s-a (re)descoperit pe sine prin intermediul scrierilor sale, societatea de astăzi o cunoaște drept un pionier al apărării drepturilor femeii. Simțind ororile din vremea Shoah-ului, aceste experiențe tragice i-au schimbat profund viziunea asupra vieții și asupra justiției. În 1975, cu ajutorul Ministrului Sănătății, Simone Veil a proclamat „Legea Veil”, legalizând avortul în Franța – o piatră de temelie în istoria feminismului. Totuși, influența ei nu s-a oprit aici. În 1979, Veil a devenit prima femeie aleasă în calitate de Președinte al Parlamentului European, promovând valori, precum integritatea și drepturile omului. Pe lângă

cariera sa politică, ea s-a asigurat că o flacără a memoriilor din vremea Shoah-ului rămâne, în continuare, aprinsă pentru a putea fi accesată de generațiile viitoare prin intermediul fundațiilor sale.

Simone de Beauvoir & o lume dominată de bărbați

Dacă Simone Veil a contribuit cu idei legislative, Simone de Beauvoir – o figură emblematică a literaturii franceze, reușește să transpună feminismul prin cuvinte și idei teoretice, acționând asupra limbajului și gândirii.

Născută în 1908, la Paris, într-o familie burgheză, stimularea intelectuală și educația au reprezentat piloni semnificativi în formarea scriitoarei de mâine. De Beauvoir se distanțează devreme de *imaginea femeii tradiționale*, alegând studiul, filosofia, independența – alegeri interpretate drept acte de sfidare în vremea secolului XX. Simone de Beauvoir a avut parte de o educație de elită, având un parcurs educațional riguros, studiind filosofia la Universitatea din Paris (Sorbonne), specializându-se în filosofie clasică, modernă și contemporană.

Formarea ei filosofică explică, astfel, abordarea existențialistă a condiției feminine și metoda riguroasă din *Le Deuxième Sexe* – una dintre cele mai influente opere feministe în care partenera de

viață a lui Jean Paul Sartre face referire la mecanismele de dominare masculină și stereotipurile cu privire la *femeia* văzută doar prin lentilele unei lumi dominate de *bărbați*. Fraza de deschidere – „*On ne naît pas femme : on le devient*” – reprezintă mai multe decât niște cuvinte puse în ordine, cu sens : este o fisură în ordinea simbolică. De Beauvoir demontează stereotipurile feminine – femeia ca mamă, obiect de „sacrificare”, etern secund, elevând imaginea ei în societate și transformând

Simone de Beauvoir

obiectul ușor de manipulat într-o ființă clară, definită, complexă.

Scrierea ei este dominată de tente fine de ironie, multe dintre stereotipuri fiind prezentate drept „complimente”. Cine ar refuza, la urma urmei, să fie considerată rafinată, delicată, salvatoare? Și, totuși, exact aici intervine capcana.

Prin puterea ei de a se impune într-o lume în care vocea feminină este asuprită de *strigăte fără fond*, Simone de Beauvoir inspiră generații de femei prin a-și revendica autonomia intelectuală și socială, reprezentând un pilon al literaturii și filosofiei din Franța de secol XX.

Les Années folles – libertate, dar pentru cine?

Este imposibil să înțelegem dinamica feminismului fără să evocăm influența „*Les Années folles*” sau „*The Roaring Twenties*” – perioadă de libertate și inovație de după Primul Război Mondial. În SUA, toată Europa și particular în Franța, această epocă s-a axat pe emanciparea femeii în modă, arte, muzică, viața socială. De aici, totul avea să se canalizeze pe un alt drum,

nu atât de „cuminte”, dar presărat cu mult mai multe oportunități: rochiile mai scurte, părul scurt tuns „*comme les garçons*”, accesul masiv al femeilor în sfera artistică, deschiderea unui orizont profesional mai amplu. Astfel, apar noi imagini ale feminității: mai mobile, mai vizibile, mai îndrăznețe.

Totuși, și acestei libertăți i se impun anumite limite sociale și politice. Femeia anilor '20 este vocală, dar nu ascultată. Poate să se îmbrace după bunul plac, dar este văzută și „ochită” doar prin priviri masculine. Cu toate acestea, „*Les Années folles*” pregătesc terenul pentru vocile care vor urma, făcând un pas către *normalitate*.

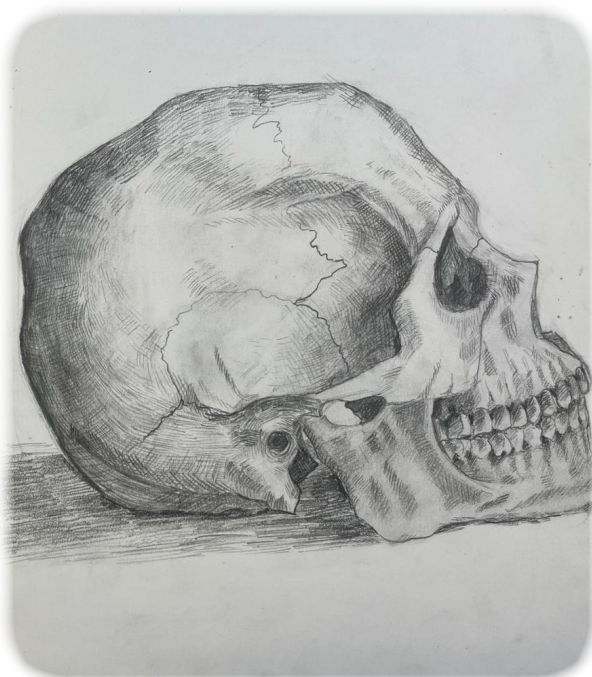
Dacă am început în aceeași manieră, propun, la final, o întrebare: Noi, femeile, am învățat să muncim, să votăm, să decidem. Dar am învățat cu adevărat să fim *ascultate*?

S-a transformat, oare, Femeia
în **Femeie**?

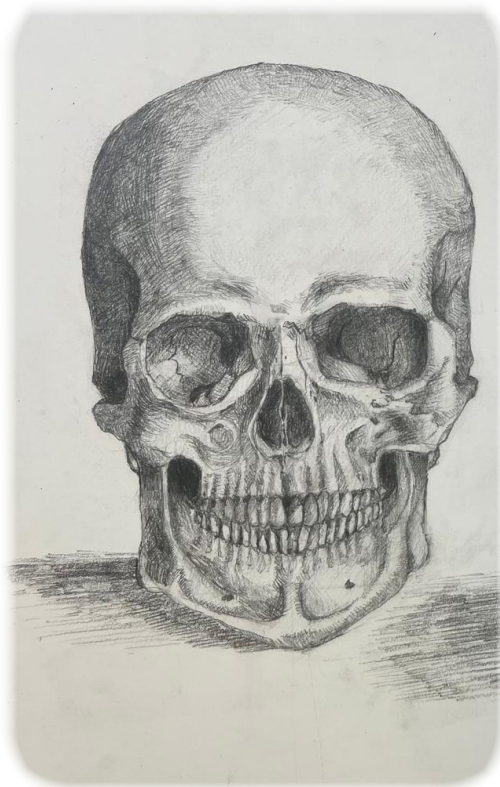
Bibliografie

<https://www.fr.fnac.be/a2889796/Simone-Veil-Une-jeunesse-au-temps-de-la-Shoah>
<https://www.europemembers.com/en/stories/493/simone-veil>
<https://www.kuer.org/2017-06-30/french-politician-simone-veil-ho-locaust-survivor-and-abortion-pioneer-dies-at-89>
<https://www.newyorker.com/magazine/1947/02/22/simone-de-beauvoir-visits-new-york> - Photograph by Albert Harlingue / Getty
<https://www.amazon.fr/Deuxi%C3%A8me-Sexe-Faits-Mythes/dp/2070205134>
<https://www.vogue.co.uk/article/1920s-fashion-trends>

Mara SUBȚIRELU, clasa a XI-a E

Ilinca Grapă, clasa a XI-a F

Bianca Denisa Mihalcea, clasa a VIII-a

III. CREAȚIE LITERARĂ

- POEZIE -

Fum de mai

patriarhii-s negri
patriarhii-s negri
dangăt de fum

dangăt de fum

clopote albe
clopote albe
sună acum

sună acum

câte cuvinte
îmi zburdă uimirea

e fum
e fum

mirositoare
viziuni infernale
se nasc
ca din lacrimi
mult sunătoare

dangăt de fum
dangăt de fum

din pași reconstruiesc călimara

destul
destul

îmi pierd cântarea
în pași de centaur
și afară e aur
prin ceruri

fum
fum
fum

David FRANGU, clasa a XI-a E

De dragoste (în mai)

(în albastrul recviem al dragostei noastre
șapte căpcăuni
cu țestele proaste
îngână o talangă de glas aurit

e-amurg de granit)

ah urla-mi-ar milioanele-mi flori
pe Tine Te-am plâns în iubire
dar T-ul acesta din Tine s-a dovedit o scară în infern
și carnea a putrezit între șine de ochi

și a fost o noapte
și n-a mai fost zi

mi-e roșie amintirea de zile când
inima-mi zburda în mii de câini
și fiarele-mi avântau pasul spre Tine visând
la o zi când
tu vei fi compasul cu care înfulecă pământul

(valsul crește
pe tălpi marmoreene de cvintet
fecund)

mi-e albă amintirea de prânzuri când
vedeam cum Tu înoți topind în alb zecimea de mulțime când
vedeam cum mii de flori icneau în ruguri
pentru Tine

(la pas
ajunge o ciorbă de mistreți
pe șine)

mi-e neagră amintirea de amurguri când
Tu nu erai
și soarele mă spinteca în lună
blând

(grohăind
tulbure coșciugul lacurilor goale
sună)

și azi fiarele-mi sunt moarte în vis de câini adulmecați de inimi goale
și
Tu ești tu

(se stinge
ultima rază
de muzică)

nene
adu-mi cișmeaua cu vin

(sortile aplaudă
fin)

perspectivă.

nu mai vreau să cresc.
dar prefer să
rămân adult.
nu pot să nu
mă îngrijorez că
o să aștept un viitor. și cuget,
la ce va urma.
mă gandesc întruna
fără să
visez în continuare, așa cum făceam,
mai degrabă aș vrea să
treacă repede timpul.
și mi-ar plăcea să nu mai
doresc să cresc.
așa că, nu mai
vreau să fiu copil.
depinde perspectiva din care vezi lucrurile.
citește acum de la sfârșit la început pentru o
altă perspectivă.

Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B

Bianca Denisa Mihalcea, clasa a VIII-a

David FRANGU, clasa a XI-a E

De dragoste (în noiembrie)

tronclang
tronclang
tronclang
șuieră șinele

precipitații în partea asta a orașului ne spun buletinele
meteo sosește acceleratul pe drumul de cristal picurii
învăpăiază balet mai alert pe pervazul acesta
de zgură un ochi boreas boreas în geam întors
sticlire în sine superficială pliuri roșii și umbre
cheratină thalassa adumbră barzii în rapel
alburie ciripeală vagonul în oglindă rafală
fixată pe căi de fotoni dextrogir alternante în ceasul
turbat sosite din poale ogive de helios în retină contur
o figură

un urlet

o bestie

un astru

și picurii pocnesc
ușor pe caldarâmul
beatificat șoptit de tocuri
în ăst anotimp urlând
evangheliștii șed la dreptele locuri

*

Doamnă
părul tău îmi arse
sufletul
în păcură
iar ochii-mi în strâmbă lumină
deschiși
părul tău mi-i stinse
nimfă feerie a corpurilor celeste
dragă
dragă
Doamnă

*

În albul cimitir
Mort
Simt
Că trăiesc
A lanțurilor
Slobozire

Sabina Diana Ciuculin,
clasa a XI-a A

*

Iubirea ținu pân' la trandafiri
Când albele miresme
Brodiră zid de spini
Și pieptu-nmiresmat
Nu se mai văzu

*

degerați evangheliștii
în ăst anotimp urlând
beatificând cu vin
mulțimea
picurii pocnesc ușor pe caldarâm

în retină contur în ceasul ăsta turbat de ruguri și
lepre și leșuri la cine de taină de undeva din împerecheri
de burduhane slinoase fixate pe mese de feți
aiurând vagonul pornește cetele cioclii
copârșeie urcând pliuri roșii stătute
de vară bruma ce cade azi va cădea
și mâine cum un crainic anunță la ora
doișpe pleacă cadavrul cernit în unduiri
de lavandă în al nostru cerc scobit
în podiș mai umblă pe drumul fetid picurii
ne spun buletinele meteo sosește acceleratul
precipitații în partea asta a orașului

șuieră șinele
vis
stins
în orbitor infern
tronclang

tronclang

tronclang

David FRANGU, clasa a XI-a E

Odată ce-am crescut, am început să renunț la culori

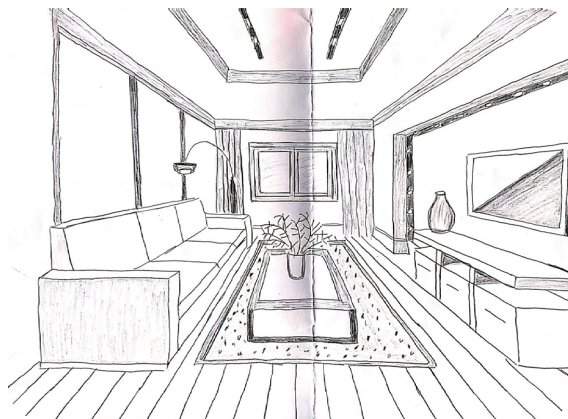
M-am aruncat inconștient
într-un abur de lumină.
M-am zdrobit încercând
să știu, să o absorb în mine.
Și fiori mi-au trecut pe șira spinării,
fire de teamă presărate cu roua
ce-i aparține unui destin necunoscut.
Stropi gingași au alunecat pe suprafețele unor petale,
așa cum lacrimi s-au strecurat și pe obraji
unor tineri care și-au dorit veșnic mai mult.

Ne-am privit unii pe alții, niște tineri,
pregătindu-ne să ne aruncăm către locul unde toți ne pierdem,
ne-am privit și nu ne-am regăsit,
ne-am uitat unii pe alții de teamă să nu ne pierdem și pe noi înșine.

Și-am uitat să îmi iau adio de la toți cei la care am ținut,
înainte să mă înec într-o negură lipsită de culori,
sau, și dacă am făcut-o,
acum nu mai pare a fi destul...
Acum privesc spre același cer,
cusut în fiecare seară în alt fel,
și mă întreb, el cum se va schimba în noaptea următoare,
va fi acoperit de o pânză subțire
sau mă va lăsa să văd prin el,
cât mai departe, printre stele,
ca să mă ghideze către răspunsuri la întrebări?

Mă gândilă un fum înecăcios,
ce străbate până în străfundurile conștiinței.
Mă urmărește în vis,
îl simt cum îmi șoptește că nu știu destul,
și cum mă apropii de adevăr
m-aruncă iar în mijlocul unui cântec descurajator,
între sunete de clape îngreunate și ele
de soarta ce le-a fost scrisă într-o carte.
Și poate, ca să sper acum
că mă voi întoarce, a devenit prea mult.

Alexia DRĂGOIU, clasa a XI-a E

La o răscruce

Sosirăm
într-un ceas claustru
la baba vânzătoare de plăceri

Agale
se plimba ilustru
la răscrucei tomnatice de primăveri

Orb
clănțănea sinistru
la umbre serafice de pasageri

*

Ademenea cu pieptu-i decrepit
focuri risipite-n austru
și strângea
colier alb de usturoi
boante cioburi
de eroi

era în ziua de apoi

la stânga cale
rânduri
rânduri
treceam noi

*

O
unde-mi erai pilastru
când poposirăm
la baba vânzătoare de plăceri

David FRANGU, clasa a XI-a E

Refugiu

I. (poezie și lumină)

Poezia nu este doar scopul pentru care urlă plămânii mei,
ci întregul schelet al sufletului meu,
stiloul ce mi-a fost înfipt în inimă,
din care a picurat cerneală cu un gust amar de inspirație
care mi-a contaminat sângele, venele în care se varsă,
apoi organele, și mai presus de toate mi-a poluat cu adevărat mintea.
M-a urmărit în toate gândurile,
m-a înecat în sentimente mai puternice și am căutat-o pretutindeni.
M-am obișnuit să mă înec în rime triste
atunci când în viață este întuneric,
să aștept un vers, o stea pe care să o așez undeva.
Și-am început să simt viața cum e pompată prin capilare,
cum lumea mea pare din ce în ce mai mare,
cum calc pe urmele identității mele;
am dat sens existenței legând cuvinte între ele,
plănuiind să nu le arăt nimănui,
dar sperând că mă voi simți mândră că îmi aparțin.
Poezia este speranță, colțul luminos al vieții,
vocea blândă și liniștitoare,
sentimentul că timpul va rezolva problemele
și că totul se va termina curând.

II. (poezie și întuneric)

Simt cum umplu vidul din mine
atunci când îmi umplu paginile caietului cu strofe,
de care sunt mereu nemulțumită,
dar care mă reprezintă cel mai bine,
deoarece nu le pot minți în legătură cu mine.
Acolo unde scriu, regăsesc tot ce am pierdut
în firul timpului, în care m-am tăiat de atâtea ori
încercând să trec de limitele sale,
fiindcă totul rămâne înghețat,
cu pura inocență a gândirii de atunci
și cu aceeași dorință de a mă refugia
într-un loc sigur, unde nu mă poate urma nimeni.
Și sunt convinsă că e mai bine
ca multe dintre poeziile ce le scriu
să rămână doar pentru mine,
să nu fie văzute de cei dragi,
să-mi dăruiesc liniștea propriilor gânduri,
fără întrebări, explicații ori răspunsuri,
să las ce este mai întunecat din mine
cufundat în colțul lipsit de lumină din mine.

Alexia DRĂGOIU, clasa a XI-a E

Darius Stoian, clasa a X-a D

Praf de stele

Am fost lut,
îmblânzită în mâinile bunicilor
ce coceau povești în cuptorul de pământ.

Am fost tăcerea din ochii mamei
când nu știa ce să spună,
și strigătul tatălui
ascuns în pereți, ca un ecou de mult apus.

Sub piele port praf de stele –
nu metafore, ci urme
ale celor ce-au fost înaintea mea.
Genele lor ard încet prin mine,
ca niște flăcări care nu se sting.

Identitatea mea nu e un nume,
e un strat peste alt strat:
limba care m-a crescut,
orașul care m-a educat,
iubirile care m-au rescris.

Mă sap singură, uneori,
ca un arheolog rătăcit
în propria carne,
căutând un adevăr
prin trecut.

Și ce găsesc e tot praf de stele –
fragmente din mine,
strălucind murdar
în întunericul adânc al vieții.

Miruna COZMA, clasa a XI-a E

Straturi de acasă

Sub pielea mea nu-i doar sânge,
ci și praful depus pe ulița copilăriei,
și plânsul bunicilor când plecam,
și tăcerea dintre cuvintele nespuse.

Peste scrisorile trimise lor s-a așternut trecutul.
Le păstrez în mine ca pe dinozauri sub piele,
schelete de dorințe și amintiri vechi,
dar încă fierbinți
ca în ziua în care au fost redactate.

Când primele impresii așternute,
cu mâini stângace și suflet deschis
și-au făcut timide apariția pe hârtie,
devenind temeliile nescrise
pentru cine aveam să fiu.

Sub tălpile mele nu-i asfalt,
ci pământul bătătorit al primelor observări și întrebări,
locul unde „de ce”-urile
au prins rădăcini tăcute.

Port în mine răspunsuri moștenite,
împachetate în proverbe,
și rușini transmise prin priviri
care nu aveau voie să plângă.

Fiecare strat din mine poartă un nume-
unele uitate,
altele rostite doar în vis,
când identitatea nu mai e o poză,
ci mai mult de atât, o arhivă care respiră.

Când îmi pun capul pe pernă,
Simt cum trecutul mi se așează la tâmpie
ca o adiere cunoscută,
dar atât de îndepărtată
mirosind a coajă de măr și dor
de tot ce nu se mai întoarce,
dar rămâne,
în straturi,
în micile gesturi și trăsături moștenite.

Miruna COZMA,
clasa a XI-a E

Scriu. Am scris.

Nu pot să mai scriu,
Să mai condensez gânduri,
Idei din mintea mea să transcriu,
Să aștern cu cerneală trăiri.

M-ai părăsit și tu, creion,
Și tu, foaie de hârtie arsă,
M-ați lăsat singură pe peron,
Dar trenul e departe, o urmă ștersă.

Nu se mai revarsă nimic din sufletul meu,
Parcă a secat ceva în mine.
Nici nu înțeleg de ce e așa greu
Să-mi mai înșir gândurile în rime.

Așa îmi plângea sufletul,
Așa mi se elibera mintea,
Așa îmi cânta surâsul,
Așa îmi găseam liniștea.

Întreb și hârtia nu îmi mai răspunde,
Încerc, dar stiloul nu se mișcă.
Pereții îmi întorc ecouri mărunte,
Nu știu ce mă împiedică.

Oare nu mă mai înțeleg?
Oare nu mă mai regăsesc?
Cât de tare inima în chingi am putut să o leg,
Să mă închid în mine — cred că greșesc.

De ce am construit ziduri
Din care nici eu nu mai pot ieși?
Credeam că mă cunosc,
Dar tot de propriii pereți mă lovesc.

Și acum nimic nu mă mai salvează,
Căci și scrisul m-a părăsit.
Încerc să găsesc a încrederii rază,
Dar nu e un drum bătătorit.

Oare când mă voi regăsi,
Scrisul la mine din nou va veni?
Oare el face parte din mine
Sau l-am pierdut fără de știre?

Amalia Elena VASILICĂ,
clasa a X-a B

Ultima

Bună, străine,
Ce mai zici?
Ai uitat de mine,
Te dezici?

Răscolesc fărâmele sterpe ale trecutului,
Oare acolo ar trebui să rămână?
Închid cutia Pandorei, las cheia în urmă,
Pierdută într-un cotlon întunecat al sufletului.

Mai are rost să mă întorc, oare,
La ce nu mai este, dar doare?
Să renunț, să tai aripile copilului care
Credea că dragostea nu moare?

Încerc să-mi iau rămas-bun,
Căci mi-a mai rămas doar al tău parfum.
Dar tot ce e frumos are un sfârșit,
Iar dorul deja l-am înăbușit.

A fost foc,
Acum e miros de fum în camera goală.
Gata cu acest joc,
Căci iubirea e ca o boală.

E ultima dată când ne întâlnim,
Ultima când ne mai vorbim.
Va fi ultima și pentru mine, și pentru tine —
Vei rămâne, oare, o amintire?

Ea și eu

Orice floare se ofilește,
Orice lumină pălește,
Orice adevăr se strâmbă,
Orice om se schimbă.

Și totuși merg mai departe,
Nu știu cum reușesc.
Simt că pe toți îi dezamăgesc,
Dar continui, răzbesc.

Pentru copilul din mine,
Cu visuri și speranțe mari,
Să aibă o viață ca în filme
Și să fie un erou dintre cei legendari.

Pentru fetița ce nu se dădea bătută,
Ci mereu rămânea puternică,
Ea tot caută și caută
O cale în prezent să răzbească.

Când m-am pierdut pe drum,
Când am dezamăgit-o așa mult,
Când totul s-a făcut scrum,
Nici nu știu... oare a fost demult?

Dar ei nu i se pare nimic greșit,
Ea încă are încredere că voi răzbi,
Că voi ajunge ce mi-am dorit,
Că voi avea un final fericit.

Dar ea nu sunt eu,
Eu nu sunt ea.
Dacă întorci foaia pe dos,
Nu e totul la fel de frumos.

Dar, totuși, ea sunt eu
Și mă va susține mereu.
Și măcar pe ea nu o voi dezamăgi
Și niciodată de ea nu voi fugi.

Când pozele rămân fără lumină

Vine un moment în viață
Când dinspre pământ pleacă o vrajă,
O stea ce suflete a bucurat,
Un înger ce nu va fi uitat.

Lumina oricui într-o zi se va stinge
Și pământul niciodată nu va mai atinge,
Va zbura printre fărâme de nori,
Sub ochi îndurerați, de tristețe goi,

Și stai și te gândești,
Și cugetul îți zboară
La aceste dileme lumești,
La ce e și-acum și odinioară.

Când se va întâmpla oare ?
Poate atunci sufletul doare...
Când pe raftul tău va sta
Un chip din care a pierit lumina.

Un chip alb-negru, o amintire,
O fostă imagine ce era vie,
Încadrată de o ramă îndurerată,
Din dor și tristețe împletită.

Cum va fi, ce vei simți ?
Ochii tăi de lacrimi se vor goli
Când ca o pasăre va pleca
Și ca un phoenix nu va mai învia.

Ca o nălucă va pieri o ființă
Și își va face în ceruri locuință,
În praf de dor și neființă
Își ia adio fără voință.

De la lume, de la tine
Și știe că nu mai vine,
Îți va trimite sărutări de vânt purtate
Și în ale cerurilor talaz uitate.

Ce gânduri și suferințe te-ncearcă,
Unde pieziș cugetul îți pleacă ?
Nu vrei să îl oprești, să-l stăpânești,
Căci știi că din păcate și acea zi va veni.

Când pozele devin doar amintiri,
Nu știi ce vei simți, ce vei trăi,
Știi doar că suferința în suflet se va piti
Și un foc rece inima îți va mistui.

Când pozele rămân fără lumină,
Gândește-te ce a fost până ca azi să vină,
Bucură-te de fiecare moment,
Căci apoi sufletul îți va fi incomplet.

Până când dorul și tristețea se vor împleti,
Drumul spre fericire va trebui să îl ții,
În fiecare moment, fii cu inima deschisă,
Bucură-te și îți vei rescrie povestea scrisă.

Mulțumesc ironic

Mulțumesc
că mi-ai tăiat aripile atunci când voiam să
zbor,
că mi-ai zdrobit visele în ritm ucigător,
că m-ai călcat în picioare, m-ai rupt, m-ai ars,
m-ai distrus,
în ritm ucigător, în pas ucigător, așa cum și
visul meu s-a dus.

Mulțumesc
unui om care nu e om,
unei măști care m-a mințit și m-a înșelat

După cât de mult am sperat,
după câte vise mi-ai luat,
după cât de mult m-ai trădat,
ar trebui să îți mulțumesc și eu,
după ce te-am îndrumat,
după ce te-am ajutat,
după ce pe tine m-am bazat.

Mulțumesc ironic acelora
care fățarnicia ca pe lauri o poartă,
care cred că minciuna e o artă,
care mi-au trădat încrederea toată.

Un mulțumesc ironic
căci eu nu sunt ca tine
Trădător,
Zdrobitor
de vise.

Amalia Elena VASILICĂ,
clasa a X-a B

Cale stinsă

Încercând un soare blând
Focul său să și-l ivească
Ieșit-am pe șine când
Mă topi bolta cerească.

Norii rumeniți zăceau
Sub picioare, iar, celest,
Frunze de argint cădeau
Aducându-mi dor funest.

Duhu'-mi putrezit ardea
Într-o rariște deschisă
Inima nu-mi mai zvâcnea
Cale stinsă, cale-aprinsă.

Trenul meu mă părăsi
Să-mi gălesc loc în Eden,
Traiul a mi-l ispăși
Și-a mă pierde în polen.

Sfășia-mi-ar cerbul graiul,
Creatură mistică,
Doar tu-mi poți lua mie traiul
Fără-a plăsmui risipă.

Fiindcă doar un cerc mi-e viața
Și în fiecă zi eu mor.
De seară până dimineața,
De când mă scol până când dorm.

Ștefan RĂDOI, clasa a XII-a C

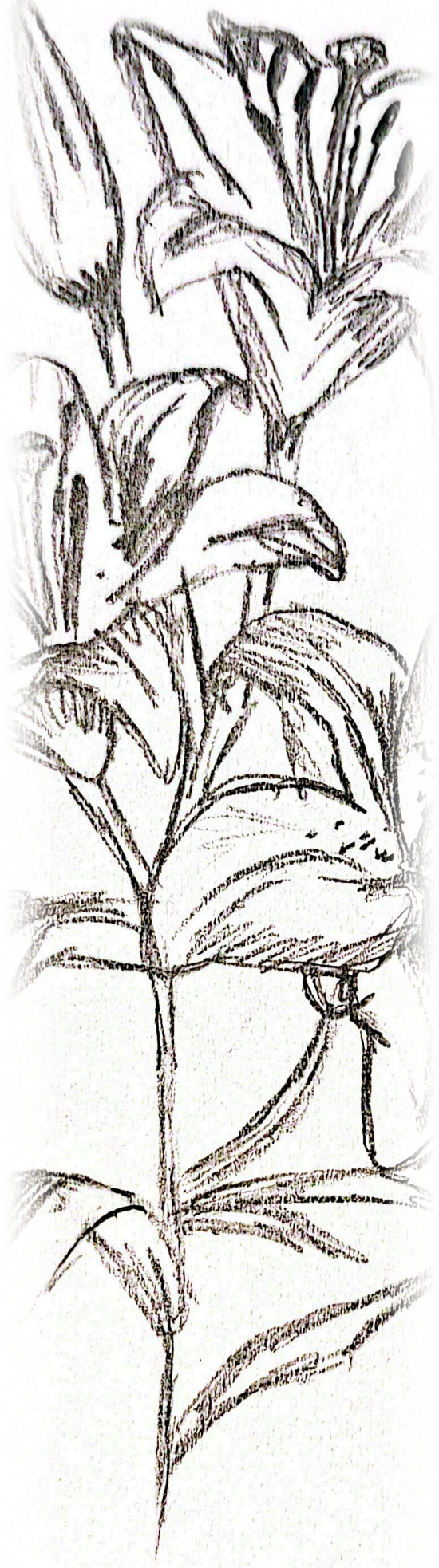
Oare?

Se iubeau nu pentru că se vedeau prea des sau prea rar,
ci pentru că nu se vedeau deloc, nu ieșeau împreună
și se reflectau mereu unul în închipuirea celuilalt.
Se iubeau pentru că el era totul pentru ea (orice ar însemna acest TOT),
iar ea era mereu acolo să-l admire,
dar să nu-i spună niciodată ce simte.
Se iubeau pentru că ea își imagina ce simte el, iar el oare știa că există?

Două entități atât de diferite și totuși atât de îndrăgostite, ea de o iluzie, el de o ambiție, amândoi
visând la un happy-end, în care sufletul-pereche oferă exact ceea ce spera celălalt să obțină.
Se iubeau pentru că între ei nu existau cuvinte, mărturisiri de sentimente, nici gelozie, nici dor nu
era, pentru că ei erau și nu erau unul pentru celălalt.
Se iubeau pentru că ea tresărea când îi vedea geaca gri cu guler negru în mall, iar el îi urmărea în
fiecare zi notițele de pe insta, pentru că ea era mișto și el era tăcut, dar nici ea nu era prea
vorbăreață, iar lui îi plăceau fetele timide.

Se iubeau...
Oare chiar se iubeau?

Miruna-Ștefania GHERGHINEL,
clasa a IX-a A

Sabina Diana Ciuculin, clasa a XI-a A

- PROZĂ -

Dies Irae

Atinse o ultimă dată marginea catifelată a cearceafului, afundându-și degetele în vasta porozitate selenară.

Ochii începură să i se închidă.

-Cred că o să fie în seara asta, murmură Leopold.

Clocotul distins al undelor grăbi și mai mult închiderea cortinei. Stelele se adumbriră una câte una după vâlul negru de mătase.

-Ce? mai apucă să spună.

Când atinse butonul, simți o răceală cuprinzându-i firea. Ar fi vrut să mai împingă o dată carnea roșie crudă în lăcașul ei circular, să simtă palpitarea venelor ei discrete traversate de coloane de electroni. Ar fi fost fără rost un asemenea gest. Undeva, zborul începuse.

Peste o jumătate de oră, elicopterul Președintelui plutea deasupra orașului scufundat în laptele taciturn al nopții. Inimi se zbăteau în toracele unei duzini fragile. Poate nu vor veni, poate nu va fi o ripostă.

Atunci, apărură. Deasupra orizontului venea în alertă glisare șuierândă stolul de conuri cu pliscuri rotunjite. Câteva secunde. Nicio escatologie nu putuse și nu putea cuprinde mirificul nopții miracolului neprevăzut. Plutea printre mințile încețoșate feerica stare a actorului aflat în fața cortinei ce avea să cadă.

Deodată, lumină.

Focul se risipi pe străzi, prefăcând în sfântă cenușă mașini, case, oameni. Spre a fi o renaștere, trebuia mai întâi să fie o moarte.

Văpaia se răspândea în balet. Faunii aurii semănau zgură.

Din masa de flăcări, de moarte a tot ce fusese, vântul ridică o filă rătăcită dintr-o carte, ultim vestigiu al lumii celei vechi.

Ajunse în prinsoarea oarbă a Președintelui.

Citi.

-Cutremurul, răspunse Leopold.
Pentru ultima oară, vâlul negru de mătase se pogorî peste ruguri.

David FRANGU, clasa a XI-a E

Ultima ascensiune a lui Gelu

...în fine, sosi.
-Ce faci, mă, Gelule, mă?! Nu te mai vede lumea p-aci...

Aceste vorbe, pornite dinspre țeasta cheală, decorată cu un nas cât se poate de proeminent, aflată în posesia lui Văsălie îl izbiră pe Gelu cu violența a zece prăbușiri repetate în hău.

-Mă, Gelule, mă...

Aștepta insistent un răspuns.
Zdrang!

Nu avea chef. Moaca lui Văsălie, felul în care se benocla vulgar la el, îi provocau o indispoziție considerabilă. Rău. Zeci de hemoragii. Mii de neuroni sugrumați în torenți de sânge dezgustat, pregătit să erupă odată ce-și va fi deschis gura, odată ce își va fi aruncat limbile despicate înspre acel bou inestimabil care era Văsălie.

-Mă, Gelule...insistă uriaș Văsălie, cutremurând cușca de fier.

Nu avea cum să scape de conversație chiar dacă acum era stația lui. Ca să coboare înspre izbăvire trebuia să ocolească maldărul de burduhane suprapuse într-o ființă. Șoferul nu deschidea în față. Inevitabil: un răspuns trebuia formulat.

Draperiile alunecau moale, oscilând, făcând loc luminii.

De undeva din mijlocul pernelor:

-Mă, Gelule... Doar n-au trecut douăj' de ani ca să nu mă mai recunoști!

O întâlnise prima dată la coadă la lapte. Păr negru, ochi căprui. Acum, în oglindă. Tace și îl privește. Cenușa ei se răspândise odinioară prin fiecare celulă din anatomia lui. Timpul îl lăsase suspendat, înconjurat de fiare. Buchetul de trandafiri. Văsălie stinse becul. Ea strălucea.

Când urcase pentru prima dată în lift se gândea la ea.

Stop-cadru. În stânga, pâlc de copaci. Chiparoși în adormire umbrită. Foșnet. În dreapta, pârau. Susur. În centru, ogradă.

Poartă deschisă. Casă. Ziduri albe. Licăriri. Privirea se apropie. Ușa se deschide.

În verandă, pe scaune, toți adunați. Mirosul tapițeriei îi atinse catifelat nările, trecând pe lângă grupul orb.

-Mă, Gelule, mă... Pe unde mai umbli, mă?

-Prin sus...

-Zău?!...

-Acum cobor...

-Ți-e cald nu-i așa?!

Pereții vibrau. Albul transpira alert. Picuri. Parfumul de var se împleti cu lacul. Calea Lactee. Plutește.

Buf!

La coadă la lapte, ca întotdeauna, frunți sumese, gânduri scurte. Laptele curge în găleți. Pic! Patru imediat. Poc! În fața lui... Păr căprui, ochi negri. Vâltoare întreruptă de clopot.

Autobuzul începu să încetinească.

Ajunseră la cinci.

-Cobori, mă?!

Văsălie privea în oglindă. Întuneric. Așteaptă întins să apară.

Înota prin marea alburie din verandă. Începuse nunta. Toți câți sus fuseseră marmură se apucară să chefuiască. Sfârâiau grătarele. Mici aburinzi. Beri alergând prin păr. Pălării cu om în horă. Viori în erupție și valuri de magmă.

Stropi o dată nașul și ajunseră la șase.

-Vezi, mă, că tre' să cobori!

Sfeșnicele sfârâiau. Coadă ajunsese în dreptul altarului. Frunțile se opriră. Căzură năprasnic.

-Să ascultăm pilda lui Gelu, cel mort de douăzeci de ani și încă viu! Își tremură Văsălie patrafirul.

Laptele izbucni atunci și stropi cupola spărgând burduful.

Încă un pas și cobora.

La șapte văzu celălalt lift. Privi pe Văsălie plutindu-și burdihanele peste apele de babe. Îi râdea în alb. Știa că nu va cobori nici acum.

La opt, coborî.

O singură cameră la capătul coridorului.

Auzi din pat deschiderea ușii.

Coridor lung. Origini dorice. Capăt art nouveau. Cutie muzicală cu lapte și soartă. Fotografie de nuntă cu scaune în joc tresăltat. Trandafiri. Autobuz purtat

de vrăbii sparte în burduf. Puse mâna pe clanță. Mirosul îi păta degetele.

Deschise.

Oftă, întins cum era și auzind pașii, vrând să cuprindă toată pulberea diamantină strânsă vreme de două decade, privind oglinda. Era afundat în cosmosul invers când...

David FRANGU, clasa a XI-a E

Sabina Diana Ciuculin, clasa a XI-a A

Pisica, Ghena și Pompierii

Duminică seara ne-am întors acasă după un weekend petrecut la munte. Lucrurile se desfășurau ca în oricare altă seară. Nimic nu ne dădea de bănuț că urma să trăim o aventură senzațională.

*

În timpul ritualului nostru de dinainte de culcare, adică soră-mea făcea baie, iar eu cu mama pregăteam cina, cineva a bătut la ușă. Mama a zis că n-aude, așa că nu s-a sinchisit nici măcar să verifice dacă e cineva. Ne-am continuat treburile. După un timp, ciocănitul a revenit mai hotărât. De data asta mama s-a dus să vadă cine e. La ușă era un vecin nou, în jur de 20 de ani, în șosete, șlapi, pantaloni scurți de piscină, la bustul gol, cu o mustăcioară de care nu ne-am dat seama dacă era de adolescent sau și-o făcuse la barbershop, genul influencer wannabe pe TikTok, cam agitat și cu un puternic accent de care avocatul meu m-a sfătuit să nu aduc vorba. Tipul era însoțit de o femeie cu un bigudiu în frunte, îmbrăcată în capot și șorț de bucătărie. Inițial am crezut că era bunica lui și că voia să ne roage să îi dăm follow, dar s-a dovedit a fi doamna administrator. Cei doi ne-au explicat pe un ton nervos că pisica băiatului a intrat în ghena de la baie, VINERI, și că încă se aude mieunând, semn că e în viață. Că ei au pornit pe scară încercând să o localizeze. Că noi suntem singurii vecini care nu au răspuns la ușă tot weekendul, au menționat oarecum artăgoși. Animați de dorința arzătoare de-a salva pisica, au încercat să o dea pe mama la o parte ca să ajungă în baie. M-am simțit exact ca în anunțurile de la televizor, în care te avertizează să nu lași lucrători de la gaz în casă pentru verificări și să nu dai PIN-ul prin telefon ca să anulezi o plată către Betfair Dublin pe care n-ai făcut-o tu. Dar mama, cât e ea de mică, deodată s-a umflat și le-a blocat accesul. Din spatele ei vedeam cum îi pulsa o venă la tâmplă și mă gândeam că în sfârșit am șansa să testez o meditație ghidată de relaxare învățată la cursul de mindfulness. Pe un ton calm, dar ferm, pe care eu și sora mea îl cunoaștem bine din situațiile în care nu închidem telefoanele când se dă stingerea, mama le-a explicat că trebuie să revină într-un sfert

de oră după ce iese sora mea din baie.

Mai târziu au revenit, deși cred că nici n-au plecat din fața ușii. Am mers cu toții în baie și-am început să strigăm pisica prin ușița de sub chiuvetă, care până atunci nici nu am bănuț la ce folosea. Pisica a răspuns cu glasul pierit. Mama, convinsă că animalul e pe moarte, ne-a dat de înțeles că trebuie făcut tot posibilul pentru a o salva. După cum o cunosc eu pe mama, se temea mai mult că moare pisica între țevile de apă și că o să-nceapă să pută, ea fiind cam sensibilă la mirosuri urâte. Am triangulat poziția pisicii, concluzionând că este în dreptul oglinzii din baie. Norocul nostru că tata e un tip prevăzător când vine vorba de anumite lucruri și avem ușiță de vizitare și deasupra oglinzii.

Am încercat să ademenim pisica în fel și chip: i-am pus mâncare, am încercat să o prindem cu plasa de fluturi, ba chiar și să o pescuim cu plasa de pești, să o împingem cu coada măturii, să o speriem udând-o cu dușul, dar nu a fost posibil nicicum s-o facem să se miște.

Am hotărât, toți cei prezenți, să sunăm la pompieri ca să cerem ajutor. Nu era o situație chiar tragică, așa că apelatul și apariția pompierilor mi s-au părut niște experiențe supercool. Toate desenele animate din copilăria mea au devenit realitate, când pompierii salvau pisicuțe din copaci și deblocau ușile tacoseriilor.

Pompierii au apărut de îndată. Eu și doamna administrator am ieșit să-i așteptăm în fața blocului. Dânsa murea de curiozitate, căci este un administrator talentat, iar eu muream de bucurie și extaz pentru așa o aventură interesantă și neașteptată. Pompierii nu m-au dezamăgit. Au venit cu o mașină foarte mare, cu scară, cu girofarul în funcțiune, în echipament complet și cu o echipă întreagă. Nu îmi puteam ține în frâu bucuria. Voiam să le cer numerele de telefon și să rămânem prieteni pe veci.

Operațiunea de salvare a început în haos: sora mea viziona desene animate, iar mama, de obicei severă, a făcut o excepție, lăsând-o să se uite la televizor ca să ne lase în pace până trecea nebunia.

Proprietarul pisicii alerga în sus și în jos pe scară, ba după cușcă, ba după pătură. Doamna administrator profita de neatenția

mamei și se plimba prin casă să vadă cum ne-am mai aranjat și ce lucruri interesante mai avem, iar eu o urmăream ca să mă asigur că nu fură argintăria, deși nu cred că avem așa ceva. Mi-a spus fără menajamente că vrea să vadă bucătăria; credeam că vrea o gustare, dar s-a uitat de jur împrejur și mi-a spus că îi place mult cum am organizat și ce curat e. După ce a găsit cântarul de persoane, m-a rugat să o ajut să se cântărească, pentru că așa balanță faină nu a mai văzut niciodată. Mama era terifiată că vom fi nevoiți să spargem peretele din baie, pompierii încercau să scoată pisica, iar eu saream într-un picior de bucurie că mă aflu într-o situație așa deosebită.

În baie era o adevărată desfășurare de forțe: patru pompieri, bărbați în toată firea, încercau să ademenească pisicuța prin două găurele de mărimea unei coli A4. Nici nu știu cum încăpeau în baie, pentru că eu și soră-mea nu ne descurcăm să ne spălăm deodată pe dinți dimineața.

După o oră și jumătate în care motănelul, după ce mieunase pierit, răgea ca un tigru furios, salvatorii au reușit să îl scoată viu dintre țevi. Era plin de spume, transpirat și desfigurat. Nici eu, nici pompierii nu mai eram siguri dacă era pisică sau diabol tasmanian. În tot acest timp, proprietarul hiperventila, nu de mila pisicii, ci fiindcă avem baia mică și n-avea unghi bun să filmeze acțiunea pentru cei cinci urmăritori ai lui. Cu această ocazie, bănuielele ne-au fost confirmate.

Toți au răsuflet ușurați, mai puțin eu, care m-am întristat că aventura a luat sfârșit, și mama, căreia îi părea rău că fusese de acord cu operațiunea de salvare și își reanaliza toate deciziile luate care, la un loc, o duseseră în punctul în care trebuia să zugrăvească baia și să cumpere alte covorașe, deoarece ale ei fuseseră compromise.

*

În desfășurarea acestor evenimente, niciun animal sau om nu a fost rănit și orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

Radu GANEA, clasa a VIII-a

Locuri de joacă

-Trebuia să-l vedeți, dom'le. Am vrut să-l salut. Voiam să-i mulțumesc; am copilul care se joacă aici, știți... Dar prea stătea în ninsoare, nemișcat cu capul în piept. Credeam c-a înghețat în leagănul ăla de copii și, vă zic, aș fi chemat ambulanța dacă nu l-aș fi văzut ridicând capul deodată, așa... brusc. Atunci am vrut să-l salut. Dar apoi, n-am vrut să-l deranjez; era așa îngândurat, rupt de realitate nu alta, nici nu i-am văzut fața și tot pot să vă zic că era îngândurat. Trebuie să fi trecut un an din seara aia. Îmi amintesc, că atunci a fost pana mare de curent care cuprinsese tot orașul. Cum vă și ziceam, a ridicat capul și a stat așa vreo două-trei minute.

Câtă vreme vorbise omul din stânga mea nici măcar nu-mi luasem ochii de la mormanele de zăpadă așezată peste locul de joacă.

Acum că liniștea domnea iar între pereții de beton ai blocurilor care ne înconjura, mă uit peste umăr la chipiul de polițist al omului. Îi este foarte bine îndesat pe urechi, atât de bine încât fruntea nu i se mai vede deloc, iar gulerul ridicat până sub bărbie îi dă o impresie de soldat de plumb fără gât, din cine știe ce greșeală de fabricație. Își vârî mâinile în buzunarele paltonului bleumarin, cândva printre cuvintele înșiruite fără rost și nici măcar nu băgase de seamă că de cinci minute îl pironeam cu privirea, doar, doar, o tăcea.

-M-am gândit să nu fi văzut vreun porumbel, deși pe frigurile alea, slabe șanse. Acum nu știu, vă zic și eu ca un om simplu. Ceva era în neregulă cu el. L-am întâlnit poate de cinci ori toată viața, și atunci, numai câte un „Bună ziua!”, dar totuși nu părea același om. Și am vrut să-l salut. Asta e regretul meu, dom'le. C-am plecat mai departe. Parcă mă trăgea ața să plec, nu alta. Știam doar că în cartier e liniște mormântală, cine să plece din casă pe viscol și cu două zile înainte de Crăciun? Dar mi se terminase tura și n-am vrut să mai stau. Știți, chiar înainte să plec, am crezut că a zis ceva. Da, da! Chiar zisese.

Polițistul îmi interpretase privirea ca pe una preocupată de ce spunea el. Ca de parcă interesul meu ar fi vădit și aș

fi așteptat momentul oportun pentru o remarcă din acelea, foarte serioase. Nu știu de ce, dar de la un timp mi se părea că toți se uită așa la mine. Ca și cum s-ar fi așteptat să-i contrazic. De cele mai multe ori, le îndeplineam dorința. Nu îmi propuneam asta, dar părerile lor diferite de ale mele mă agasau din ce în ce mai tare. Îmi stricau liniștea și așa obținută cu greu; motiv pentru care răbufneam.

Acum, polițistul mă privea la fel de provocator, gata să-și arate gândurile despre omul în fața căruia își ridicase chipiul de cinci ori în viață. Eu am tăcut în continuare. El nu.

-Nu am auzit bine ce. Inițial am crezut că a fost vântul, așa de încet vorbise. Dar apoi a mai zis o dată și cu asta m-a convins, dom'le. Trebuia să-l fi văzut și dumneata stând singur în leagăn.

Vocea ofițerului se auzea din nou și din nou; epoleții îi străluceau în lumina felinarului ca dintele lui de aur la care mă uitam fără să aud ce spune. Eu chiar îl văzusem. Știam prea bine cum arăta omul din leagăn. Mi-aduc aminte perfect. Îl observasem din cealaltă parte a curții interioare, undeva între doi brazi la fel de bătrâni ca mine acum, plantați odată cu construirea locului de joacă. Spre deosebire de polițist, am putut să-i văd fața. Poate atunci i-am văzut-o pentru prima dată în viață fără o grimasă sau sprâncene încruntate. Nu mai știu precis dacă vreodată, printre multele zile de sărbătoare, am văzut, o clipă doar, un zâmbet pe fața lui. Poate a fost de vreun Crăciun. Oricum, pot să zic cu siguranță că nu era îngândurat în seara aia. Era de fapt senin, se citea în privirea lui. Părea că voia doar să fie lăsat în pace, dar nu pentru că îl apăsau gândurile, ca de obicei, ci tocmai pentru că era prima dată când se simțea eliberat de ele. Știu toate astea, pentru că el însuși îmi spusese cândva cum se simțise în ziua nunții, și în acea seară avea aceeași privire ca cea din poza sepia, care se prăfuia pe un raft al bibliotecii și la care mă uitam mirat, pentru că nu puteam să cred că îi știam pe tinerii din poza aceea.

Îl văzusem și eu când își ridicase capul; parcă își amintise ceva. Dar eu, spre deosebire de polițist, m-am uitat în sus. Și am văzut clar că omul din leagăn nu se

uita după porumbei. De unde porumbei noaptea? Iarna! Nu, se uita în sus pentru că era prima seară din ultimii ani când chiar puteai să vezi cerul și stelele. De zece ani de zile nu mai fusese o asemenea pană de curent. Nici măcar un felinar într-un colț de stradă nu mai pâlpâia și asta mi-a provocat un sentiment aproape nefiresc de bucurie. Mă uitam doar la cer și, în momentul acela, când mă simțeam mai infim ca niciodată, am început să zâmbesc. Am tras adânc aer în piept și am simțit cum întreaga lume respiră odată cu mine. Dar totuși eram singuri. Eu și omul din leagăn. Străzile care altă dată ar fi fost pline de oameni înfășurați strâns în paltoane, acum păreau scoase dintr-o carte poștală, de pe vremuri, fără viață. E o tristețe de nedescris să știi că stelele pe care le privești sunt deja moarte.

M-am uitat înapoi la locul de joacă. Primul lucru pe care l-am observat a fost perechea de ochi albaștri care se uitau insistent la mine, dar cumva simțeam că nu eram văzut, ca și cum aș fi fost de sticlă, transparent. Atunci mi s-a părut că m-a strigat. Dar gândul că numele meu putea fi strigat de acel om, era atât de improbabil, încât am încremenit. A doua oară, nu l-am mai auzit și atenția omului a părut să se îndrepte în jos, spre zăpada care acoperea pământul bătorit. Ciudat, îmi amintesc, de acum mulți ani, vocea omului, vorbind la telefon dintr-o cameră alăturată. Era nemulțumit că pietrișul pentru locul de joacă nu fusese adus încă și nu se respectaseră nu știu ce termene. Pietrișul nu a fost adus niciodată, spre dezamăgirea părinților ale căror odrasle se întorceau cu tenișii albi plini de praf vară și de noroi după ploaie.

Totuși, trebuie să mărturisesc că în seara aceea a fost prima dată când am pus piciorul în locul de joacă. Niciodată nu mă duceam să mă joc acolo, poate dintr-un simț deplasat de revoltă, pe care îl simțeam împotriva omului din leagăn. Nici acestei rebeliuni nu îi pot găsi un sens logic, de netăgăduit. Cred că nu îmi plăcea că îi

saluta pe toți copiii din parc, iar mie îmi făcea doar un semn din cap. Poate că nu îmi plăcea faptul că mereu vorbea la telefon și își lua un aer de om prea important pentru a se opri o clipă și a admira desenele mele cu cretă de pe asfalt. Sau, este posibil să nu-mi fi plăcut faptul că toată lumea îl vedea ca pe un om bun, pentru că era implicat în fel de fel de proiecte de urbanism și construia locuri de joacă, astfel încât părinții, închizând fereastra, s-ar fi putut bucura de câteva ore de liniște. Iar eu, la numai șapte ani, cu degetele acoperite de cretă, mi-am promis că nu voi deveni un astfel de om, plăcut de toată lumea.

Încă îl pot vedea pe tata, stând pe leagănul ăla în seara cu cea mai mare pană de

curent din ultimii zece ani. Îi văd și pălăria de fetru, acoperită de ninsoarea din noaptea aceea. Îi văd și mâinile înghețate cu care se ținuse de lanțuri și aproape că pot să simt mirosul de fier, deși mâinile mele nu au atins niciodată lanțurile leagănelor.

Apoi, am observat tăcut cum se ridică, își scutură pălăria, își înfinge mâinile în buzunarele hainei și pleacă, fără să se uite o dată în urmă. Mergea cu pași mari, dar lenți, ușor adus de spate. L-am văzut căutându-și cheile, deschizând ușa și intrând

în bloc. Atunci l-am văzut ultima dată. Am așteptat până s-a aprins lumina la etajul cinci, în camera din colț, și am plecat acasă, în cealaltă parte a orașului.

Peste două zile am primit telefonul, iar la nici o săptămână după acea seară, am fost la înmormântare. Am avut grijă ca pălăria de fetru să-i stea lângă cap.

Acum, un an mai târziu, locul de joacă părea părăsit, ca un cimitir.

Mă întorc spre ofițer și văd că de data asta se uită la mine cu un vădit interes față de părerea mea și cu nedumerire față de tăcerea mea.

-Cred că ați făcut bine că l-ați lăsat singur.

Carla MANEA, clasa a XI-a A

Mara Jurcovan, clasa a X-a D

Interviu Maitreyi

1. Ce a reprezentat scrierea romanului pentru dumneavoastră? A fost un act de eliberare emoțională, de autocritică, sau de clarificare a unor idei, amintiri?

Mai întâi a fost un act de clarificare. Emoția era deja consumată, chiar epuizată. Ceea ce m-a interesat a fost să înțeleg sensul acelei iubiri, să-i descifrez mecanismele, limitele și cauza eșecului. Scrisul a fost o formă de disciplinare a sentimentelor, o încercare de a supune trăirea unei ordini intelectuale.

Dar în plus, prin Allan am practicat și o formă de autocritică, poate uneori puțin severă, observându-mi orgoliul intelectual, iluzia superiorității occidentale, tendința de a confunda iubirea cu posesia. Romanul este, în acest sens, și un exercițiu de onestitate pentru mine, dar și pentru cititor, pentru că astfel îi arăt că trebuie să fie sincer cu sine și cu propriile sentimente.

Pot să afirm și că a fost un act de eliberare emoțională, fiindcă până la urmă mi-am expus trăirile, alimentate de tristețe și dor. Suferința, este departe de a fi o condiție obligatorie a creației, dar devine însă, atunci când este asumată și gândită, un punct de plecare pentru reflecție. Fără această durere, romanul ar fi rămas la nivelul unei simple rememorări sentimentale.

2. Cum au influențat diferențele culturale relația cu Maitreyi? V-a schimbat această întâlnire percepția despre anumite aspecte ale realității?

Acea întâlnire m-a învățat că iubirea nu este un limbaj universal, așa cum credeam cu naivitate. Ea este modelată de mituri, interdicții, mentalități și diferențe culturale. Am înțeles că dragostea nu unește automat două lumi, ci, uneori, le dezvăluie incompatibilitatea.

Condamnarea culturală a fost cadrul exterior, dar imaturitatea a fost catalizatorul interior. Allan privea India printr-o lentilă rațională, occidentală, căutând explicații acolo unde ar fi fost nevoie de intuiție și credință, iar Maitreyi nu putea rupe legăturile sacre cu tradiția familiei sale.

3. De ce ați ales să construiți romanul exclusiv din perspectiva lui Allan? Ați anticipat o posibilă continuare?

Am ales perspectiva exclusivă a lui Allan pentru că adevărul literar nu este obiectiv. Am vrut să surprind drama subiectivității, felul în care iubirea deformează percepția. O perspectivă dublă ar fi creat echilibru, dar ar fi diminuat intensitatea. Allan nu înțelege totul, și tocmai această limitare îl face credibil.

Privesc astăzi deciziile lui Allan cu melancolie și cu mai multă înțelegere decât critică. Allan a greșit, dar a greșit din pasiune și orgoliu, nu din răutate. Este drama tinereții: crezi că iubirea justifică totul, când, de fapt, ea cere cea mai mare responsabilitate.

Apariția romanului Dragostea nu moare, scris de Maitreyi Devi, reprezintă, o restituire necesară a unei voci absente din textul meu. Nu, nu am anticipat o continuare a romanului. Maitreyi a fost, pentru mine, o carte închisă odată cu ultima pagină. Romanul nu cere o continuare, ci o reflecție. Totuși, privind retrospectiv, pot spune că existența unei alte perspective era, într-un fel, inevitabilă. O poveste trăită intens de două persoane nu poate rămâne definitiv prizoniera uneia singure.

4. Ce mesaj transmite romanul tinerilor de azi? Este romanul doar o simplă poveste de iubire sau vorbește și despre alte aspecte?

Le-aș spune că doar iubirea nu este suficientă. Ea trebuie dublată de cunoaștere, respect și acceptarea diferențelor. Altfel, riscă să devină o formă de violență emoțională, chiar și atunci când este sinceră.

Maitreyi nu este, în esență, un roman despre iubirea imposibilă, ci despre eșecul comunicării dintre două universuri spirituale. Allan o iubește pe Maitreyi, dar nu o înțelege; iar această neînțelegere este decisivă. Ea rămâne, până la final, un mister, pentru că Allan o interpretează exclusiv prin propriile sale categorii culturale.

*Amalia Elena VASILICĂ,
Bianca LUPU,
clasa a X-a B*

Hegyesi Bajan Daiana, clasa a VI-a

IV. LIMBI STRĂINE LIMBA ENGLEZĂ

INEQUALITY

We are not equal
As surprising as it may be,
And some still claim
We are all the same
Bound to live together in one place
No matter the religion or race
No matter our features or age
Listen to me when I say
Reject those who are different
And never
Say all humans are equal

(should be read both ways)

*Ioana-Teodora BĂLOS,
clasa a XII-a E*

The heights

11.03.2010

Hello, fellow climbers! I'm Alissa Grace and this is my new blog! I've decided to be the inspiration I didn't have as a baby mountaineer, so I'll be sharing experiences, tips and much more here! Tune in to follow my journey to conquer the most important mountaintops around the world, from Denali to Mont Blanc, and finally, I hope, Everest!

Stay safe!

20.05.2013

Hi, fellow climbers! Alissa here, I just wanted to give a huge thanks to all 2000 of you, I had never even dreamt of having such

a wide *reach* (wink wink), but here I am! Your support has meant the world to me and your donations are what is making all of this possible. We are so close to reaching Everest and I couldn't be more thankful! Hopefully, next season is going to be the one, and I will finally get to leave my mark on top of the world. With everything that has happened to John, it's not the easiest task going up there, but I know that's what he would have wanted. Thank you again for all the help that you have shown after the incident, and don't worry, I will take all the precautions. After all, what kind of role model would I be if I made reckless decisions? Mountains are not to be messed with. Just a reminder, if you want to make this trip possible, any small donation helps! And if you do decide to support me, there might be some surprises in store for you!

Stay safe! And tune in for more news!!

18.04.2014

Alissa here, I have just heard the news, and it pains me to say that nature reminds us, once again, that we should not take safety for granted. My heart is completely shattered, and I offer my condolences to the families of all the Sherpas that have lost their life on duty in the avalanche today. This incident just goes to show that, even if you do everything right, things can go wrong in a matter of seconds up there... You never know, and that is why it is always a risk for climbers to reach the summit, a risk that all should be painfully aware of taking. May they rest in peace!

22.04.2014

In solidarity with the other Sherpas on Everest, and out of respect for the victims of the heartbreaking accident last week, I have decided to postpone my climb on Everest for 2015. Since I have gathered enough money to cover the costs of the climb, which I will be eternally grateful for, all donations will now be targeted towards support groups for Sherpas.

I would, in addition, like to show my gratitude for the people that put their lives on the line every day to ensure the safety of mountaineers, they are essential to the climbing community. A heartfelt thank you to you all.

02.02.2015

The big day is finally here! Today I start my ascent on Mt. Everest, my lifelong dream! I can already feel the excitement buzzing inside my soul, it just feels surreal. John, I hope I will not let you down! Wish me luck!

25.04.2015

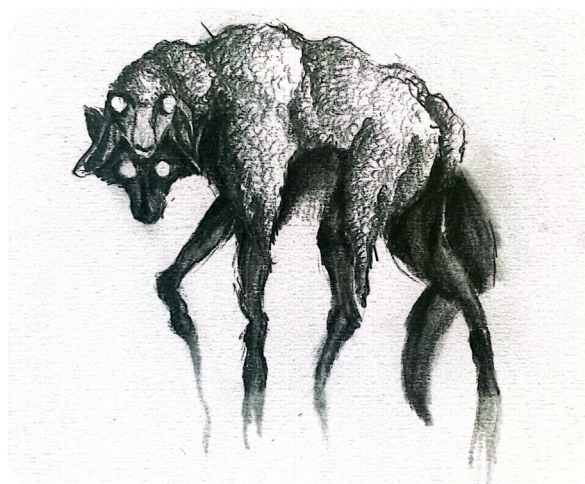
I don't have much coverage up here, so I am writing this mostly for myself. It's been... different these past few days. As we inch closer and closer to the top, I cannot help but feel like something is coming. The wind has been relentless and it's starting to get to me. Everyone seems to feel it, too; something is off.

We are going to pass the place where it happened today, and the resurfacing memories are definitely not helping. I will keep you posted.

09.05.2015

This was not supposed to happen. It was not supposed to go like this. Why me? The doctors say I am still in shock, but I know what I felt. And I know what I saw.

The ascent was supposed to be an

Bianca Denisa Mibalea, clasa a VIII-a

easy one, with no unfavourable weather in the forecast, except for that maddening wind which had been keeping us on our toes for days. As I was packing, at camp, I could feel my hands trembling. But why? In retrospect, I had nothing to worry about.

I decided to try and ignore it, but as we entered what is known as The Death Zone, an area so poor in oxygen, that it renders human life impossible, I remembered John telling me that he would go “through death and back” before marrying me, and that someday we would get to see this together. I guess we kind of did, just not how I would have imagined it... Lost in thought, it was easy for me to get distracted; after all, how could I not? They never found his body, so he was actually still there, somewhere.

The wind was howling so loud that I could barely hear my thoughts anymore, when, at a turn, I took a second longer and, looking ahead, there was nobody. You have to understand that the visibility was the best we’d had, and I could see for hundreds of meters ahead, but there was simply nobody there. You have to trust me. I couldn’t scream; the thought of an avalanche paralyzed my body. But, surely, the others were close, I just didn’t see them for some reason. It’s silly, but I was sure that they were pulling my leg. Just as I was looking around, and the wind howled to a crescendo, I caught a glimpse of the void below.

I used to be afraid of heights when I was a kid. It was so bad, I couldn’t even look down a flight of stairs without feeling like I was about to plummet down it. You might think it’s stupid, but I was so angry at myself for it, that I decided to overcome it in the most head-on way possible: one day, I found the tallest tree that grew in my backyard and climbed it. I could feel its branches pulling at my clothes, almost begging for me to get down, but I ignored the growing nausea in my stomach and kept on heading upwards. When I got to the top, I could see the whole neighbourhood, twisting roads and houses that now seemed almost toy-like. I felt so... small. It was exhilarating, and the wind whistling in my ears felt like a reassurance that yes, I’d made it, I was indeed at the top. Apparently, I got so distracted by the feeling, that I forgot I was still high up in the air. A broken leg and dislocated shoulder later, and I was “cured” of the fear that had governed my life. But more than that, I couldn’t get that feeling out of my head. The feeling of being the smallest ant on top of the world. So, I took up climbing, and that has been my goal ever since, to feel the same way I felt that day.

When I met John, I was struck by how similar we were, both searching for that rush. I thought I had found my soulmate. I still think I did. I was devastated when he decided to climb Everest without me, but the truth is that I was not ready, and he did pride himself on being a man of his word. He had promised me that he would “climb the tallest mountain” for me, after all, but I guess he never promised that he’d be here to celebrate it. And so it was; now my goal was even clearer, I had to do this, for me, for us.

As I sat up there, seeing the world sprawled out in front of me, the sky was so clear. I felt like I could see anything, and the wind grew ever so loud, as to be almost deafening. I felt it then, the dizzying, disorientating sensation that

made me grab the rope I was walking alongside of, so as to not be swallowed whole by the void. It was nothing like I'd imagined all those years. The ground seemed to get farther and farther away, as the uncaring mountain rumbled behind me. The emptiness that opened before me was so vast, that my mind was aching to expand beyond its cage, to take it all in, and it was unbearable. As I looked down, my head feeling heavy and my knees buckled in awe, I finally understood that, in the middle of the snow that was now violently cutting my face with the never-ending wind, I was nothing but a speck of dust; I was, in fact, an insignificant presence on the face of the mountain that has so mercifully allowed us to drown ourselves in the illusion that we can "conquer" it. I felt the pull of the open air, as my lungs unsuccessfully tried to battle with the lack of oxygen; the vastness was hungry, so unbearably hungry that I could feel its hunger gnawing at my very being. And, all at once, I knew that whatever I did would not matter in what was about to come.

We, as humans, are so ignorant, thinking that we can control nature, or that it somehow cares about us, but the truth is that we are completely at its mercy. And

so, as the ground started shaking, for a moment, the wind stopped; all I could hear were my own heaving breaths mirroring the now mute howling of the air, and the rumbling of the earth. I saw it then, before getting crushed by the mass of snow eagerly waiting to consume me whole. I saw him, standing in front of me, with such a look of understanding on his face, that it changed me completely. We are but mindless ants, our lives as inconsequential as a gust of wind in the face of nature. And so, I accepted it.

I shouldn't be here. I shouldn't be alive, why do all the others get to experience being crushed up there, while I get to go on with my meaningless life down here? I guess, in the end, it doesn't really matter, but I'm telling you, I shouldn't be here.

I feel it calling to me. Every time I close my eyes, I feel myself falling in that wonderfully uncaring nothingness, and he is there with me. It won't be long.

It won't be long.

10.05.2015

Hello, this is Mia, Alissa's sister. I am writing to announce everybody that has been following this blog that it will not continue, as Alissa sadly passed away shortly after posting her last entry. Donations will continue to be open for another week, for anyone willing to help support the funeral services.

Her perseverance, dedication to helping others and passion for heights will not be forgotten.

May the mountains rest your soul, sister.

*Ioana-Teodora BĂLOS,
clasa a XII-a E*

the subway

She's sitting crouched in the back seat, in silence
She's looking through hundreds of photos in her gallery,
it's winter, it's freezing, it's cold in the subway
not helping Her chase Her bad thoughts away.
the squeak of the rails's a growing sound of pain,
but She's thinking intensely while holding Her keychain
it's the only gift She still has from Her childhood best friend
and She still misses her, no matter how hard She plays pretend.
but one thing She doesn't know and She'll never find out
is that Her best friend sits in the front seat, also getting drowned
in her thoughts and her feelings, cause she's always all alone.
but of course She'll never realise, cause She's always on Her phone.
next to Her, a lady is holding her baby tight to her chest
hoping her child won't grow and turn out to be that same exact 'depressed'
as the girl who sits right next to her, lost in Her phone,
but the truth is, she was the same at Her age, with the same rotten soul.
looking at Her from across the wagon with a pocket watch in his hand,
a man in his 50s decides to adjust his suit, and then gently, his hat
and he thinks about the bright future She could have, but will never find
if She keeps all those bad memories stuffed deep in Her mind.
there aren't that many people left there on the subway to talk about:
an old man who smiles thinking about all the things he could have done but was never
allowed,
hoping She would be able to experience all of that...
...and Her childhood friend who wouldn't want her friend back.
She has to get off at that station, but as She walks, the Man with the Hat bumps into Her,
and as the doors close, She drops Her keychain there, on the floor.
She lost the last thing that was close to Her old best friend,
so that only meant that it was meant to be a new start of an end.

Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B

LIMBA GERMANĂ

Die breite Bucht

Ein Flugzeug löst sich vom Boden leicht,
Die Breite Bucht wird noch nicht erreicht
Blitzschnell wird alles unten mickrig
Und in der Kabine jemand ein bisschen
schwindlig

Wie Sardinen haben sich alle gesetzt
In dem fliegenden Bus jetzt
Von denen ein schnurrbärtiger Junge
Bleibt ruhiger als die große Menge

Er schaut nostalgisch ans Fenster nebenan
Und verabschiedet sich nochmal von dem
Vulkan
Nun erreicht das Flugzeug die breite Bucht
Dann erscheint die Reisesucht.

Teodor-Andrei CONRAD,
clasa a X-a D

Darius Stoian, clasa a X-a D

Ein Bild, viele Welten

Zwei Menschen stehen still im Museumsraum.
Auf der Wand ein Bild, es starrt sie an.
Der eine fragt: „Siehst du die Blumen?
Bunt und frisch, auf denen die Bienen summen.“

Der andere nickt: „Nein, siehst du nicht?
Die Kreise sind Flügel des Schmetterlings!“
Sie streiten leise im schwachen Licht,
Die Argumente sind im Gleichgewicht.

Farben und Schatten mischen sich bald
Und die beiden Kritiker werden alt,
Dann kommt der Künstler ungestört
Und sagt ihnen ruhig sofort:

„Klar ist es schwer zu verstehen,
Die Tiefe, die die Genies vorstellen,
Das ist aber nur eine Vase,
Die ich einmal fand zu Hause.“

So bleiben die Menschen gleich erstaunt.
Was einer sieht, der andere kaum,
Und Formen wechseln, Farben fließen
Jede Sicht lässt neue Welten sprießen.

Lia-Maria BRUDIU,
clasa a X-a D

LIMBA FRANCEZĂ

La psychologie: c'est quoi ?

La complexité de l'être humain a toujours représenté une énigme pour l'humanité. Au fil des siècles, l'esprit humain a été un sujet central qui attendait d'être déchiffré et qui continue même aujourd'hui de rester assez énigmatique.

Les origines de la psychologie trouvent leurs racines dans l'Antiquité, mais bien sûr pas comme discipline scientifique mais plutôt grâce aux préoccupations liées à l'esprit humain. Même à cette période, il y avait plusieurs opinions sur l'âme, comme aujourd'hui. En ce qui concerne ce sujet, nous ne sommes pas si différents d'eux! Pour Pythagore, un philosophe

présocratique qui a participé aux origines de la philosophie dans la Grèce antique, le cerveau représente le foyer de l'intelligence et de la folie.¹ Platon, au sein de son œuvre Phédon, considère l'âme le pilote du corps. Plus tard, dans la Modernité, au Moyen Âge et à la Renaissance, on trouvera une méthode plus scientifique grâce à une révolution intellectuelle. En 1574, le mot « psychologia »² était utilisé dans l'ouvrage *Quaestiones logicae et ethicae* pour définir l'étude de l'esprit. La date de naissance de la psychologie contemporaine se trouve en 1879, avec la création du premier laboratoire de psychologie à l'université de Leipzig par William Wundt. Après 1879, il y a deux courants principaux : le structuralisme dirigé par Titchener qui cherche à analyser et décrire les éléments fondamentaux de la conscience et le fonctionnalisme dirigé par William James qui s'intéresse à la manière dont l'esprit fonctionne en relation avec l'environnement, en se tournant vers une psychologie scientifique.

Même si dans l'Antiquité n'existaient pas encore de méthode de recherches rigoureuses, aujourd'hui elles sont essentielles:

- 1. Expérimentation** – elle permet de déterminer des relations entre des causes et des effets;
- 2. Observation** – étudier des groupes d'individus sans intervenir;
- 3. Étude de cas** – étudier ce qu'on a observé, par exemple l'individu pour comprendre les causes et les effets qui vont mener à un certain comportement;
- 4. Corrélation** – attention corrélation n'est pas causalité.

Étudier la psychologie offre aux étudiants la possibilité de s'intégrer au sein de plusieurs domaines comme:

- la psychologie clinique – essayer d'apporter un diagnostic et d'aider des patients
- la psychologie du travail – se déplacer sur le lieu du travail pour aider des professionnels.
- la psychologie au domaine de l'éducation – au milieu scolaire, pour aider les étudiants
- ...et beaucoup d'autres.

En outre, la psychologie incorpore plusieurs branches parmi lesquelles se trouvent:

- La Psychologie Comportementale/ Le Béhaviorisme – développée par John Watson et Skinner, dont l'objet est l'étude des comportements observables et mesurables ; l'idée principale est que le comportement est principalement influencé par l'environnement

- La Psychanalyse – fondée par Sigmund Freud – qui met l'accent sur l'inconscient ; elle a été dès son origine l'objet d'un grand nombre de critiques.

- La Psychologie analytique – fondée par Carl Jung – se propose d'étudier l'inconscient et l'âme, c'est-à-dire la psyché individuelle

- La psychologie humaniste – développée par Maslow et Karl Rogers et fondée sur une vision positive de l'être humain – se concentre sur la croissance personnelle, le développement personnel, l'autonomie, le potentiel humain

Ce ne sont que quelques branches, mais il y en a beaucoup d'autres dans l'univers de la psychologie.

Carl Gustav Jung – médecin psychiatre suisse – a été l'un des premiers disciples de Sigmund Freud qui s'est séparé de celui-ci en raison des divergences théoriques et personnelles.³ Au long de sa vie professionnelle, il a mis en lumière le lien entre le psyché (=l'âme dans le vocabulaire jungien) et les manifestations culturelles. Il a même introduit les concepts suivants:

◇ Inconscient collectif = «une condition ou une base de la psyché en soi, condition omniprésente, immuable, identique à elle-même en tous lieux».⁴

◇ Archétypes = les modèles élémentaires de comportements et de représentations issus de l'expérience humaine à toutes les époques de l'histoire.⁵

◇ Imagination active = la méthode qui consiste à donner une forme sensible aux images de l'inconscient et d'élargir ainsi la conscience.⁶ Au sein de sa biographie officielle, écrite par Aniela Jaffe (qui a obtenu des données privées de Jung)

et publiée en 1961 avec le titre *Ma vie. Souvenirs, rêves, et pensées*, au sein de cette œuvre profondément personnelle donc, se trouvent les premiers mots avec lesquels Jung commence: «Ma vie est l'histoire d'un inconscient qui a accompli sa réalisation».⁷

◇ La définition de l'âme prend ses sources dans la philosophie, la théologie, la psychologie. L'âme représente la partie invisible de l'homme. L'âme ou psyché est à l'origine de tous les faits humains: de la civilisation comme de la guerre. «Tout est d'abord psychique et invisible».⁸

◇ Jung propose aussi une perspective vraiment captivante sur une autre partie inconnue de soi-même. L'ombre. Elle est une partie du psyché (de l'âme dans le vocabulaire jungien) souvent ignorée qui ne se connaît pas elle-même. Le psychiatre suisse Carl Gustav Jung définit l'ombre de la manière suivante: «L'ombre est quelque chose d'inférieur, de primitif, d'inadapté et de malencontreux, mais non d'absolument mauvais.» «Il n'y a pas de lumière sans ombre et pas de totalité psychique sans imperfection. La vie nécessite pour son épanouissement non pas de la perfection mais de la plénitude. Sans imperfection, il n'y a ni progression, ni ascension» «L'ombre est la personification de tout ce que le sujet refuse de reconnaître et d'admettre en lui. Se mêlent en elle les tendances refoulées du fait de la conscience morale, des choix qu'il a faits pour sa vie ou d'accéder à des circonstances de son existence, et les forces vitales les plus précieuses qui n'ont pas pu ou pas eu l'occasion d'accéder à la conscience».⁹

Cette information vous invite à réfléchir profondément. Alors le temps est venu pour être face à face avec notre propre réalité: Quelle est votre ombre? Quelle est la leçon que vous pourriez apprendre si vous faites face à votre propre ombre? Je vous laisse réfléchir à ce sujet en espérant sincèrement que vous trouverez la réponse.

La psychologie est complexe, elle est une maison qui accueille des perspectives essentielles de la vie humaine, pour le développement harmonieux de l'individu

et de son esprit. La psychologie représente une opportunité de recherche pour chacun, pour compléter ses propres connaissances sur sa propre personne. L'intérêt d'avoir une compréhension plus claire sur l'âme représente depuis toujours un désir de l'humanité, mais il est important de savoir qu'il est vivant même aujourd'hui. Une conclusion est évidente: l'être humain, son esprit, son âme sont plus complexes que l'on sait.

Bibliographie

À cet égard, voir, https://fr.wikipedia.org/wiki/Histoire_de_la_psychologie#cite_note-3 – consulté à 20.12.2025

Ibidem-Johann Thomas Freig Quaestiones logicae et ethicae – consulté à 20.12.2025

https://fr.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustav_Jung -- consulté à 20.12.2025

C. G. Jung, Aion, études sur la phénoménologie du soi, Éditions Albin Michel, coll. « Bibliothèque jungienne », 1983, p. 19

https://fr.wikipedia.org/wiki/Inconscient_collectif

[https://fr.wikipedia.org/wiki/Arch%C3%A9type_\(psychologie_analytique\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/Arch%C3%A9type_(psychologie_analytique))

https://fr.wikipedia.org/wiki/Imagination_active

https://fr.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustav_Jung

https://fr.wikipedia.org/wiki/L%27%C3%82me_et_la_Vie

[https://fr.wikipedia.org/wiki/Ombre_\(psychologie_analytique\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/Ombre_(psychologie_analytique))

Le jardin de l'amour

L'expérience humaine,
Un souffle de sous le courant vertigineux
De l'océan des galaxies
Un sentier de la conscience
Qui entoure mon âme
Je monte sur le couloir
Le couloir de lumière
Je suis morte mille fois,
J'ai aimé mille fois
Maintenant je vois avec clarté
Le jardin de l'amour cosmique
Qui attend ma présence depuis des siècles
Avec des lys,
Avec des fleurs de magnolia,
Je dis au revoir à cette réalité
Je te remercie pour accueillir
Mon âme sensible
Le parfum des fleurs m'attire
Je ne t'oublierai jamais
Chère vie humaine

Ioana TUDURUȚ, clasa a XI-a A

Ioana TUDURUȚ, clasa a XI-a A

La perspective sur le féminisme en France

La femme:

Un mot capable de se décliner sous toutes ses formes possibles, un mot d'un poids singulier, dont les lettres se fragmentent en parcelles infimes sous l'effet de forces extérieures, un mot simple qui, bien souvent, ne peut pas toujours traverser cette *dura mater* de l'existence. Mais il y parvient. Et c'est dans ces moments-là qu'il est le plus juste.

Exercice d'imagination. La France - XXe siècle. Que signifie, au fond, être une femme dans une société qui se proclame moderne tout en négociant l'égalité ? La France – patrie de la Déclaration des droits de l'Homme – a constitué, au fil des siècles, un espace de contradictions fertiles : une liberté proclamée haut et fort, mais accordée à pas mesurés, une nécessité d'affirmation difficilement mise en œuvre, un progrès affiché, mais souvent arraché à travers des

Bianca Denisa Mihalcea, clasa a VIII-a

luttres silencieuses. Le féminisme français n'est pas une ligne droite, mais plutôt une sinusoïde frémissante, alternant ruptures, lois, débats et figures emblématiques – des voix fortes qui « ne se sont pas posé la question à deux fois » – en créant ainsi une époque qui a remis en cause l'ordre prétendument « naturel » des choses.

L'expérience historique et la réflexion philosophique, le traumatisme collectif et l'émancipation des femmes créent les frontières de ce noyau condensé qu'est le féminisme. Parmi les figures emblématiques qui ont façonné ce phénomène d'envergure se distinguent Simone Veil et Simone de Beauvoir – deux destins différents, deux trajectoires parallèles, deux formes de féminisme : l'une ancrée dans l'axe politique de son époque, l'autre fondée sur la pensée théorique et le démontage des mythes. Et, au-dessus de l'ensemble, plane l'esprit d'une époque conçue pour que la femme ne « suffoque » plus en ramant à travers les étapes de la vie : Les Années folles.

Simone Veil – un féminisme né du désir "d'être"

Il existe des personnalités capables de donner un sens et une perspective clairement définie au féminisme, au point de devenir une unité de mesure de ce processus lui-même.

Simone Veil est l'une d'entre elles.

Née en 1927 à Nice, dans une famille juive laïque, son enfance fut brutalement interrompue par la brutalité et la violence absolues du XXe siècle. Etant donné qu'elle était une femme juive, son existence s'est construite autour de sa propre identité et des étiquettes imposées par la société. À seulement seize ans, Simone Jacob – son nom de naissance – fut déportée à Auschwitz, survivant à la Shoah tout en perdant une grande partie de sa famille. Pourtant, son esprit demeura habité par l'espoir, transformant les ténèbres vécues durant l'Holocauste en leçons et en sens aigu de la responsabilité.

Une jeunesse au temps de la Shoah

Je peux me considérer chanceuse d'avoir été guidée vers la lecture de cet ouvrage, qui ne constitue pas seulement un témoignage des instants vécus au temps de

la Shoah, mais aussi un exercice de lucidité morale, une véritable épreuve de résilience. Si un inconnu me demandait : « Qu'y a-t-il de si différent dans ce livre ? » – comme son titre le suggère d'ailleurs, le livre semble s'inscrire dans le

même champ sémantique que la majorité des textes de ce genre. Pourtant, Simone Veil accomplit un geste qui la place dans une autre dimension: elle refuse toute dramatisation excessive. Le volume retrace l'enfance et l'adolescence d'une fille, d'une enfant, d'une femme, d'une auteure de haute stature, dans une France qui gravit progressivement les degrés de la normalité pour sombrer dans un abîme où la violence extrême devient elle-même norme.

Lorsque j'ai commencé à lire le livre, je me souviens que j'étais dans un train en direction de Iași. La tête appuyée contre la vitre froide, j'ai ouvert le livre – et pas seulement le livre, mais aussi mon appétit pour ce type de témoignages historiques. Et j'ai lu. J'ai *lu*. J'en étais à une quatre-vingtaine de pages. Le texte avait commencé à parler plus fort, plus largement. Et oui, il avait suscité en moi un certain *état*.

Le livre commence avec la description d'une enfance relativement heureuse, vécue à Nice, marquée par les valeurs républicaines, l'éducation familiale, le savoir et la confiance dans la raison. Ce début apparemment banal, simple et normal constitue un élément essentiel pour la compréhension des idées développées : la Shoah n'apparaît pas comme un événement soudain, mais comme la conséquence d'une série d'exclusions progressives, tandis que l'antisémitisme n'est pas pensé comme une exception monstrueuse, mais comme un mécanisme social toléré. La survie n'y est pas présentée comme un acte d'héroïsme, mais comme le résultat d'une solidarité fragile entre femmes – filles, mères,

sœurs – annonçant déjà le thème du soutien réciproque.

À travers ce volume, Veil est convaincue d'une chose : elle a le devoir de transmettre un message porteur de sens, une responsabilité à l'égard des générations futures. D'un point de vue féministe, l'ouvrage se distingue précisément par sa discrétion. La femme demeure une figure fragile, précieuse, mais Simone Veil évoque également, avec retenue, la condition féminine : le corps féminin vulnérabilisé, la maternité menacée, la solidarité entre femmes comme forme même d'existence. Ainsi, le livre devient une mémoire collective ; le féminisme de l'auteure naît d'une réalité extrême, brutale, parfois menaçante – et **NON** de l'abstraction.

Si Simone Veil s'est (re)découverte elle-même à travers ce livre, la société contemporaine la reconnaît comme une pionnière de la défense des droits des femmes. Ayant éprouvé les horreurs de la Shoah, ces expériences tragiques ont profondément transformé sa vision de la

vie et de la justice. En 1975, en tant que ministre de la Santé, Simone Veil a porté la «loi Veil», légalisant l'avortement en France – une pierre importante dans l'histoire du féminisme. Toutefois, son influence ne s'est pas arrêtée là. En 1979, elle devient la première femme élue présidente du Parlement européen, promouvant des valeurs telles que l'intégrité et les droits de l'homme. Parallèlement à sa carrière politique, elle a veillé à maintenir vivante la flamme de la mémoire de la Shoah, afin qu'elle demeure accessible aux générations futures, notamment à travers les fondations qu'elle a créées.

Simone de Beauvoir & un monde dominé pas les hommes

Si Simone Veil a contribué au féminisme par des idées législatives, Simone de Beauvoir – figure emblématique de la littérature française — réussit de le transposer à travers les mots et les idées théoriques, en agissant directement sur le langage et sur la pensée.

Née en 1908 à Paris, dans une famille bourgeoise, la stimulation intellectuelle et l'éducation ont constitué des piliers essentiels dans la formation de la future écrivaine. Très tôt, de Beauvoir se détache de l'image de la femme traditionnelle, choisissant l'étude, la philosophie et l'indépendance – des choix perçus comme de véritables actes de défi au cours du XXe siècle. Elle bénéficie d'une éducation d'élite, suivant un parcours académique rigoureux : elle étudie la philosophie à l'Université de Paris (la Sorbonne), se spécialisant en philosophie classique, moderne et contemporaine.

Cette formation philosophique éclaire l'approche existentialiste de la condition féminine et la méthode rigoureuse de *Le Deuxième Sexe*, l'une des œuvres féministes les plus influentes, dans

laquelle la compagne de vie de Jean-Paul Sartre analize les mécanismes de la domination masculine et les stéréotypes qui enferment la femme dans le regard d'un monde dominé par les hommes. La phrase d'ouverture – « On ne naît pas femme : on le devient » – dépasse le simple assemblage de mots porteurs de sens ; elle constitue une véritable fissure dans l'ordre symbolique. De Beauvoir déconstruit les stéréotypes féminins – la femme-mère, l'objet de « sacrifice », l'éternelle seconde – élevant ainsi la représentation de la femme dans la société et transformant un objet aisément manipulable en un être clair, défini et complexe.

Son écriture est traversée de fines touches d'ironie, nombre de ces stéréotypes étant présentés sous la forme de « compliments ». Qui refuserait, après tout, d'être considérée comme raffinée, délicate ou salvatrice ? Et pourtant, c'est précisément là que se referme le piège.

Par sa capacité à s'imposer dans un monde où la voix féminine est étouffée par des clameurs vides de sens, Simone de Beauvoir inspire des générations de femmes à revendiquer leur autonomie intellectuelle et sociale, s'imposant comme un pilier majeur de la littérature et de la philosophie françaises du XXe siècle.

Les Années folles – liberté, mais pour qui ?

Il est impossible de comprendre la dynamique du féminisme sans évoquer l'influence *des Années folles*, ou *des Roaring Twenties* – une période de liberté et d'innovation qui s'ouvre après la Première Guerre Mondiale. Aux États-Unis, dans toute l'Europe et plus particulièrement en France, cette époque s'est articulée autour de l'émancipation féminine dans la mode, les arts, la musique et la vie sociale. À partir de là, tout s'oriente vers une autre trajectoire, moins « sage », mais riche en opportunités : des robes plus courtes, des cheveux coupés courts comme les garçons, l'accès massif des femmes à la sphère artistique, l'ouverture d'un horizon professionnel plus vaste. Ainsi émergent de nouvelles figures de la féminité – plus mobiles, plus visibles, plus audacieuses. Cependant, des certaines limites sociales et politiques ont été imposées pour ce type de liberté. La femme des années 1920 est vocale, mais elle n'est pas *écoutée*. Elle peut s'habiller comme bon lui semble, mais elle est aussi « *scrutée* » uniquement à travers le regard masculin. Mais les *Années folles* préparent le terrain pour les voix à venir, accomplissant un pas vers la *normalité*.

Si nous avons commencé de la même manière, je vous propose, pour conclure, une question :

Nous, les femmes, avons appris à travailler, à voter, à décider. Mais avons-nous vraiment appris à être écoutées ?

La — femme s'est-elle réellement transformée en **femme** ?

Bibliographie

<https://www.fr.fnac.be/a2889796/Simone-Veil-Une-jeunesse-au-temps-de-la-Shoah>

<https://www.europeremembers.com/en/stories/493/simone-veil>

<https://www.kuer.org/2017-06-30/french-politician-simone-veil-ho-locaust-survivor-and-abortion-pioneer-dies-at-89>

<https://www.newyorker.com/magazine/1947/02/22/simone-de-beauvoir-visits-new-york> - Photograph by Albert Harlingue / Getty

<https://www.amazon.fr/Deuxi%C3%A8me-Sexe-Faits-Mythes/dp/2070205134>

<https://www.vogue.co.uk/article/1920s-fashion-trends>

Mara SUBȚIRELU, clasa a XI-a E

- TÉMOIGNAGES -

Pourquoi choisir une section bilingue francophone

Si vous lisez ces lignes, cela signifie que vous faites face à l'un des choix les plus importants de votre parcours scolaire: le lycée et, surtout, le profil qui vous définira dans les quatre prochaines années. C'est un choix qui s'accompagne d'émotions, de questions et peut-être même d'un peu de peur. C'est pourquoi je vous écris pour vous parler honnêtement de la section bilingue francophone du Collège National « Dr. Ioan Meșotă » et pourquoi cet endroit pourrait être idéal pour vous.

La section bilingue francophone ne se limite pas à une langue étrangère supplémentaire. Il s'agit d'ouverture, de courage d'accepter les défis et de désir d'évoluer. Ici, vous découvrirez la langue française non pas comme un sujet rigide, mais comme une langue qui vous aide à communiquer et à voir le monde sous un angle plus large. Vous étudierez des matières comme l'histoire ou la géographie en français, et au début cela peut sembler difficile. C'est normal. Tout début s'accompagne d'incertitudes. Mais ce sont précisément ces défis qui vous aideront à grandir, à gagner en confiance en vous et à dépasser vos limites.

Les enseignants de la section bilingue sont des personnes qui vous soutiendront, vous encourageront et seront patients avec vous. Vous serez guidé étape par étape, dans un environnement où le travail est apprécié et où les progrès sont visibles. Avec le temps, vous remarquerez que ce qui semblait impossible devient naturel, et que la langue française fait partie de vous.

En plus de la partie académique, la section bilingue francophone vous offre des opportunités uniques: participation à des projets, concours, voyages, échanges d'expériences et activités qui enrichiront vos connaissances. Vous ferez de belles amitiés, vous apprendrez ce que signifie le travail d'équipe et vous ferez partie d'une communauté unie, où chaque élève compte.

Vous vous demandez peut-être si vous allez faire face. La réponse est oui, si vous

êtes prêt à travailler et à croire en vous. La route ne sera pas toujours facile, mais elle en vaudra certainement la peine. La section bilingue francophone de Meșotă vous prépare non seulement aux examens, mais aussi à la vie, aux études futures et à un avenir où la connaissance des langues étrangères est un grand avantage.

Si vous voulez un lycée qui vous met au défi, vous forme et vous donne la chance de devenir la meilleure version de vous-même, venez dans la section bilingue francophone de Meșotă. C'est une expérience qui vous marquera magnifiquement et dont vous serez fier. Nous vous attendons avec enthousiasme!

De ce să faci secția franceză

Dragă viitor meșotist,

Dacă citești aceste rânduri, înseamnă că te afli în fața uneia dintre cele mai importante alegeri din parcursul tău educațional: liceul și, mai ales, profilul care te va defini în următorii patru ani. Este o alegere care vine cu emoții, întrebări și poate chiar cu puțină teamă. Tocmai de aceea, îți scriu pentru a-ți vorbi sincer despre secția bilingv franceză de la Colegiul Național „Dr. Ioan Meșotă” și despre motivul pentru care aceasta poate fi locul potrivit pentru tine.

Secția bilingv franceză nu este doar despre o limbă străină în plus. Este despre deschidere, despre curajul de a accepta provocări și despre dorința de a evolua. Aici vei descoperi limba franceză nu ca pe o materie rigidă, ci ca pe o limbă care te ajută să comunici și să vezi lumea dintr-o perspectivă mai largă. Vei studia discipline precum istoria sau geografia în limba franceză, iar la început poate părea dificil. Este normal. Orice început vine cu nesiguranță. Însă tocmai aceste provocări te vor ajuta să crești, să capeți încredere în tine și să îți depășești limitele.

Profesorii de la secția bilingvă sunt oameni care te vor sprijini, te vor încuraja și vor avea răbdare cu tine. Vei fi ghidat pas cu pas, într-un mediu în care munca este apreciată, iar progresul este vizibil. În timp, vei observa că ceea ce părea imposibil

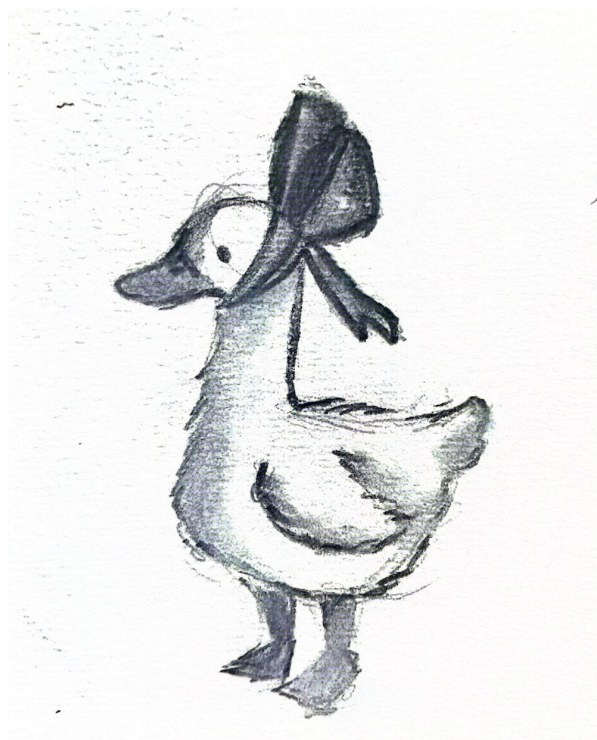
devine natural, iar limba franceză ajunge să facă parte din tine.

Pe lângă partea academică, secția bilingv franceză îți oferă oportunități unice: participări la proiecte, concursuri, excursii, schimburi de experiență și activități care îți vor îmbogăți cunoștințele. Vei lega prietenii frumoase, vei învăța ce înseamnă lucrul în echipă și vei face parte dintr-o comunitate unită, în care fiecare elev contează.

Poate te întrebi dacă vei face față. Răspunsul este da, dacă ești dispus să muncești și să crezi în tine. Drumul nu va fi întotdeauna ușor, dar va fi cu siguranță unul care merită parcurs. Secția bilingv franceză de la Meșotă te pregătește nu doar pentru examene, ci și pentru viață, pentru studii viitoare și pentru un viitor în care cunoașterea limbilor străine este un mare avantaj.

Dacă îți dorești un liceu care să te provoace, să te formeze și să îți ofere șansa de a deveni cea mai bună versiune a ta, vino la secția bilingv franceză de la Meșotă. Este o experiență care te va marca frumos și de care vei fi mândru. Nous vous attendons avec enthousiasme!

Alexia ILIE, clasa a XII-a F

Bianca Denisa Mihalcea, clasa a VIII-a

Coucou à tous! C'est une expression que je ne connaissais pas avant de participer à l'échange d'expériences en France, une occasion que j'ai eue uniquement grâce à moi-même, dès la classe de 9e, lorsque j'ai choisi que le profil bilingue français était la solution pour moi! L'unicité que ce profil offre, la connaissance de deux langues étrangères à la fin du lycée, crée des opportunités qui améliorent aussi bien la vie d'étudiant que celle d'employé. Un CV rempli de diplômes DELF, de travaux sur la culture et la civilisation françaises, mais aussi d'expériences à l'étranger, représente ce que ces quatre années offrent à un adolescent: des opportunités de se développer au-delà des standards classiques du système éducatif. Le profil bilingue est un petit diamant inexploité, seuls les élèves travailleurs, capables de persévérer en apprenant encore un temps verbal, arrivent à comprendre sa véritable brillance à la fin du lycée, en réalisant les portes que la connaissance d'une nouvelle langue peut ouvrir.

Donc, par des voies ardues jusqu'aux étoiles!

Coucou à tous! Este o expresie pe care nu o cunoșteam înainte să particip la schimbul de experiență din Franța, ocazie pe care am avut-o doar mulțumită mie din clasa a IX-a, când am decis că profilul bilingv francez este soluția pentru mine! Unicitatea pe care profilul o oferă, cunoștința a două limbi străine la absolvirea liceului, creează oportunități care îmbunătățesc atât viața de student, cât și pe cea de angajat. Un CV plin de diplome de DELF, de lucrări despre cultura și civilizația Franței dar și de experiențe în străinătate este ceea ce acești 4 ani îi oferă unui adolescent, oportunități de a se dezvolta mai departe de unitățile standard de măsură ale învățământului. Profilul bilingv este un mic diamant neexploatat, doar elevii muncitori ce reușesc să persevereze, învățând încă un timp verbal, ajung să înțeleagă adevărata lui strălucire, la finalul liceului, descoperind ușile pe care cunoștința unei noi limbi le poate deschide.

Donc, par des voies ardues jusqu'aux étoiles!

Andreea FRICIU, clasa a XII-a F

Chers futurs élèves,

Vous recherchez un lycée où vous vous sentez bien et où vous venez avec plaisir chaque jour? La section bilingue français du Collège National «Dr. Ioan Meșotă» de Brașov vous offre un environnement chaleureux, avec un groupe uni et ouvert, ainsi que la possibilité d'apprendre le français, une langue élégante et reconnue au niveau international. Ici, les cours se déroulent dans une ambiance agréable, dans un espace qui encourage la communication, la collaboration et l'envie de découvrir de nouvelles choses.

Le français est plus que le vocabulaire et la grammaire. Cette langue représente aussi l'accès à une culture riche, importante dans des domaines comme l'art, la science, l'éducation ou la diplomatie. À la section bilingue, vous pouvez associer le français aux matières que vous aimez grâce à des projets interdisciplinaires interactifs, dont le travail en équipe et la créativité sont essentiels pour mieux connaître vos camarades de classe.

Vous avez aussi la possibilité de participer à des échanges avec des élèves français de votre âge, de voyager, de découvrir un autre mode de vie et de créer des amitiés pour longtemps. Alors, êtes-vous prêts à relever un nouveau défi et à vivre une belle aventure au lycée? La section bilingue français vous attend!

Dragi viitori elevi,

Vă doriți un liceu în care să vă simțiți bine și să veniți cu drag în fiecare zi? Secția de bilingv franceză a Colegiului Național „Dr. Ioan Meșotă” Brașov vă oferă un mediu prietenos, cu un colectiv unit și deschis, dar și oportunitatea de a învăța limba franceză, o limbă elegantă și apreciată la nivel internațional. Aici, orele se desfășoară într-o atmosferă plăcută, într-un spațiu care încurajează comunicarea, colaborarea și dorința de a descoperi lucruri noi.

Franceza înseamnă mult mai mult decât vocabular și gramatică. Înseamnă acces la o cultură care a influențat profund domenii precum arta, știința, educația sau relațiile internaționale. În plus, veți

avea ocazia să îmbinați această limbă cu materiile care vă pasionează, în cadrul unor proiecte interdisciplinare interactive, unde munca în echipă și creativitatea sunt esențiale și unde ajungeți să vă cunoașteți mai bine colegii.

Un alt mare avantaj este participarea la schimburi de experiență cu elevi francezi de vârsta voastră, o oportunitate de a călători, de a descoperi alte perspective și de a lega prietenii care pot dura o viață întreagă.

Sunteți pregătiți să ieșiți din zona de confort și să alegeți un liceu care vă deschide cu adevărat orizonturile? Dacă da, bilingv franceză vă așteaptă!

Teodora DRĂGUSEL,
clasa a XII-a F

Chers élèves de 8ème,

Vous êtes face au plus grand défi académique de votre parcours jusqu'à présent : l'examen de fin de collège, celui qui vous ouvre l'horizon vers l'admission au lycée. Nous savons tous que la pression est forte, que le temps est court et que les émotions deviennent de plus en plus pesantes. Pourtant, une question problématique demeure pour de nombreux élèves: « Quel profil choisir ? »

Bien sûr, la décision doit vous appartenir entièrement. Cependant, un choix juste et correct nécessite certaines connaissances, et c'est là que se trouve l'objectif de mon article. Il n'y a pas si longtemps, moi aussi j'ai terminé cette étape, tout comme vous, il y a quatre ans. Aujourd'hui, je me prépare pour un nouveau final, et des pensées nostalgiques me traversent souvent l'esprit, me rappelant que j'ai été, moi aussi, une élève qui ne savait pas quoi choisir ni si l'option envisagée était la bonne.

Toutefois, je crois que vous ne trouverez la réponse complète qu'à la fin de vos quatre années de lycée. Dans mon cas, je la connais : la section française du lycée Meșotă, profil sciences de la nature, est et restera toujours l'une de ces décisions que l'on regarde avec reconnaissance, en se remerciant d'avoir choisi ce chemin.

Pourquoi choisir notre section ? Parce que vous y trouverez des professeurs qui vous guideront vers la meilleure version de vous-mêmes, une atmosphère chaleureuse et stimulante, qui vous offrira des possibilités infinies, aussi bien pendant le lycée qu'après l'obtention du diplôme, grâce au baccalauréat francophone, accrédité et reconnu par le Ministère de l'Éducation de France, à la fin des quatre années d'études. Bien entendu, cela inclut des échanges d'expérience avec des élèves français, des projets intéressants et une possibilité constante de développement personnel.

« Mais je n'ai pas de très bonnes notes en français », se disent de nombreux élèves à la recherche du profil qui leur conviendrait. Ce n'est pas nécessaire ! La seule exigence est le test de vérification des connaissances en langue française, qui atteste un niveau adapté à la section bilingue. Tout sera repris, approfondi et consolidé au fil des années.

C'est, selon moi, l'atout essentiel de cette section : elle vous permet d'évoluer à votre propre rythme, vous propose de nouveaux défis et des satisfactions à la hauteur de vos efforts. Et à la fin des années de lycée, vous serez déjà devenus des adultes dotés d'une vaste culture, désireux d'en apprendre toujours davantage, sans même vous en rendre compte. Et la langue française pourra devenir, pourquoi pas, d'une simple matière scolaire une véritable passion.

Notre section est l'endroit le plus chaleureux et le plus adapté pour ceux d'entre vous qui souhaitent un avenir lumineux, car, au-delà des éléments de grammaire, elle inspire à chaque élève un ensemble de valeurs importantes, qui lui seront utiles plus tard dans la vie, ainsi que des souvenirs qui, malgré les moments de stress, finiront par se fondre en un tableau inoubliable.

Quel que soit le domaine professionnel que vous choisirez à l'avenir, la section française représente une rampe de lancement à la fois bienveillante et puissante, offrant les plus beaux moments, aux côtés de professeurs dévoués et de camarades qui vous accompagneront dans chaque nouveau défi.

Je vous souhaite beaucoup de succès

à l'examen qui frappe à votre porte et beaucoup d'inspiration dans le choix que vous ferez !

Dragi elevi de clasa a 8-a,

Vă aflați în fața celei mai mari provocări academice de până acum: examenul de la finalul clasei a 8-a, cel care vă deschide orizontul către admiterea la liceu. Știm cu toții că presiunea este mare, timpul este scurt, iar emoțiile devin din ce în ce mai apăsătoare. Totuși, o întrebare problematică pentru mulți absolvenți rămâne: "Ce profil să aleg?".

Bineînțeles, decizia trebuie să vă aparțină în totalitate. Însă o alegere corectă și informată cere câteva cunoștințe, iar aici găsim scopul articolului meu. Nu de mult timp am încheiat și eu, ca și voi, această etapă, în urmă cu patru ani. Acum, mă pregătesc pentru un nou final de capitol, iar gânduri nostalgice mă încearcă mereu, amintindu-mi că și eu, la rândul meu, am fost o elevă care nu știa ce să aleagă sau dacă este opțiunea potrivită.

Totuși, cred că răspunsul nu-l veți găsi în forma lui completă decât atunci când veți ajunge la finalul celor 4 ani de liceu. În cazul meu, îl cunosc: secția franceză de la Meșotă, profilul științele naturii, este și va rămâne întotdeauna una dintre acele decizii la care privești în urmă și îți mulțumești ție însuși pentru că ai ales să urmezi acel drum.

De ce să alegeți secția noastră? Pentru că veți avea parte de profesori care vă vor îndruma spre cea mai bună versiune a voastră, de o atmosferă prietenoasă, stimulată, care vă va oferi posibilități infinite atât în timpul liceului, cât și după absolvire, obținând diploma Bacalaureatului Francofon, acreditată și recunoscută de Ministerul Educației din Franța, la finalul celor 4 ani de studii. Bineînțeles, vorbim de schimburi de experiență cu elevii francezei, proiecte interesante și posibilitatea continuă de creștere.

"Dar nu am note foarte bune la franceză" își spun mulți elevi, în căutarea unui profil potrivit. Ei bine, nici nu trebuie! Singura cerință este testul de verificare a cunoștințelor de limbă franceză, care atestă un nivel potrivit pentru secția bilingvă.

Totul se va relua, aprofunda și fixa.

Acesta cred că este, în esență, atributul cel mai important al secției: îți dă voie să te dezvolti în ritmul tău, îți oferă provocări noi și satisfacții pe măsură. Iar la finalul anilor de liceu, vă veți fi transformat deja în adulți cu o cultură vastă, dornici de a cunoaște mereu și mai mult, fără să vă dați seama. Iar limba franceză se va fi transformat, de ce nu, dintr-o simplă materie școlară într-o pasiune profundă.

Secția noastră este locul cel mai călduros și potrivit pentru aceia dintre voi care își doresc un viitor luminos, căci, mai presus de elementele de gramatică, această inspirație fiecărui elev un set de valori importante, care îi vor servi mai târziu în viață, alături de amintiri care, în ciuda momentelor stresante, se vor contopi în cele din urmă într-un tablou de neuitat.

Indiferent de domeniul profesional pe care îl veți urma în viitor, secția franceză reprezintă o rampă de lansare prietenoasă, dar totodată puternică, care vine cu cele mai frumoase momente, alături de profesori devotați și colegi care vă vor însoți în fiecare nouă provocare.

Vă doresc succes la examenul ce bate la ușă și multă inspirație în alegerea pe care o veți face!

Sabina CIOCOIU, clasa a XII-a F

Dans un monde dominé par la langue anglaise, la section française nous permet de faire un pas de plus vers la connaissance.

Lorsque j'ai choisi ce profil, c'est sa difficulté qui m'a attirée: c'était un défi d'apprendre une langue supplémentaire et de sortir de ma zone de confort. Aujourd'hui, presque à la fin du lycée, je peux dire que j'ai eu raison : la section bilingue française demande beaucoup de travail, de résilience et de discipline.

Cependant, les récompenses sont à la hauteur des efforts : la participation à des projets avec échanges d'expériences, des séjours linguistiques ainsi que des diplômes obtenus à la suite de concours et d'examens spécifiques à ce profil.

De plus, le français ouvre des portes vers tous les domaines d'études, aussi bien dans le pays qu'à l'étranger, offrant aux élèves la possibilité de s'affirmer et de devenir les meilleurs dans leur domaine d'intérêt.

Personnellement, le profil bilingue français m'a appris à garder l'esprit et le cœur ouverts à de nouvelles façons de voir le monde et à apprécier la beauté des deux cultures, des langues et, surtout, des différences entre elles, en m'offrant de nouvelles perspectives, y compris sur l'avenir et sur la vie.

Într-o lume dominată de limba engleză, la secția bilingv franceză putem face un pas în plus către cunoaștere!

Când am ales acest profil de științe ale naturii, dificultatea lui a fost cea care m-a atras, fiind o provocare să învăț o limbă în plus, să ies din zona de confort. Acum, aproape de finalul liceului, pot spune că am avut dreptate: secția bilingv franceză presupune multă muncă, reziliență și disciplină.

Totuși, recompensele sunt pe măsură: participarea la proiecte internaționale cu schimb de experiență, sejururi lingvistice și diplome obținute în urma concursurilor și examenelor specifice profilului.

În plus, franceza deschide drumuri către toate domeniile de studiu, atât în țară, cât și în străinătate, elevii având șansa să se afirme și să devină cei mai buni în aria de interes.

Personal, profilul bilingv franceză m-a învățat să rămân cu mintea și sufletul deschise la noi feluri de a privi lumea și să apreciez frumusețea celor două culturi, a limbilor și, mai ales, diferențelor dintre ele, oferindu-mi perspective noi chiar și asupra viitorului, asupra vieții.

Miruna BĂLAN, clasa a XII-a F

Chers futurs élèves,

Je vous écris ces lignes pour tenter de vous convaincre qu'intégrer la classe bilingue française n'est pas vraiment la pire chose qui puisse vous arriver. Au contraire, il se pourrait que vous ayez la plus belle surprise que le lycée puisse vous offrir.

Au début, en classe de seconde (9ème), quand je suis entré au lycée dans la classe de sciences de la nature bilingue français, j'étais un peu déçu. Ce n'était pas ce que je souhaitais, évidemment, la classe de français n'étant pas mon premier choix. Cette situation était d'ailleurs la même pour la plupart de mes camarades. Cela ne signifie pas que nous n'avions pas aussi des camarades dont le premier choix était la classe bilingue française, ils étaient même assez nombreux. Cet aspect m'a donné la certitude que je n'avais pas pris une

décision si peu inspirée en choisissant cette classe, puisque beaucoup de mes camarades auraient pu choisir n'importe quelle autre classe, filière ou même lycée, et pourtant ils ont choisi la classe de français. Et c'est ce qui s'est passé.

Avec le temps, nous sommes devenus amis, nous nous sommes unis, nous avons tous pris nos premières notes de 2 en physique, nous avons appris des dizaines de pages pour un seul contrôle de biologie et nous nous sommes donnés corps et âme pour réussir les roulades de gymnastique en cours de sport car, oui, les exigences des professeurs ne dépendent pas de la classe. Malgré tout cela, nous avons dû aussi apprendre le français car la période des examens approchait, ceux qui différencient réellement la classe bilingue française des autres classes : le Projet Interdisciplinaire et le DELF, composantes du Baccalauréat Francophone. De ces deux expériences, nous avons appris une multitude de nouvelles choses : nous avons appris à travailler en équipe, à communiquer, à chercher et à filtrer des informations... et même le français. À la fin de la classe de première (11ème), nous avons tous le diplôme DELF B2, résultat de notre travail acharné pendant trois ans, mais auquel nous n'aurions pu parvenir sans l'aide, le dévouement, les conseils et la patience de nos professeures de français.

Cependant, le lien entre nous a été notre professeure principale, "Madame", qui dès la seconde nous a appris à être unis, à être bons et à nous entraider, à nous soucier de ceux qui nous entourent, tout cela par la force de l'exemple. Madame s'est intéressée à nous, elle nous a conseillés quand nous avions des problèmes, elle nous a acheté des friandises et nous a même aidés avec quelques absences. Madame nous a guidés dans notre passage vers le monde adulte par le dialogue, en nous présentant des professionnels de divers domaines et en nous offrant même la chance de faire des échanges en France, une opportunité unique de connaître et de comprendre la culture française, mais aussi de mettre en pratique ce que nous avons appris tout au long des années de lycée, la langue française.

La filière bilingue française n'est pas parfaite, mais elle ouvre une multitude de

portes vers l'avenir. Maîtriser une langue étrangère de circulation internationale à la fin du lycée n'est pas rien. Mais ce qui compte vraiment au lycée, je pense, ce sont les personnes que l'on rencontre : camarades, amis ou professeurs. Et ce que l'on peut apprendre de chacun d'eux. Pour moi, la classe de français a représenté la meilleure option, même si au début je n'étais pas du même avis. Avec mes camarades, nous avons surmonté tous les défis du lycée, en nouant des amitiés solides et en apprenant les uns des autres.

Enfin, j'aimerais vous transmettre le courage et la confiance nécessaires pour choisir la classe bilingue française, car les plus belles surprises viennent précisément de là où on s'y attend le moins !

Dragi viitori elevi meșotști,

Scriu aceste rânduri în încercarea de a vă convinge că a intra în clasa de bilingv franceză nu e chiar cel mai rău lucru care vi se poate întâmpla. Dimpotrivă, s-ar putea să aveți parte de cea mai frumoasă surpriză pe care liceul v-o poate oferi.

La început, în clasa a 9-a, când am intrat la liceu, în clasa de științele naturii bilingv franceză, am fost puțin dezamăgit. Nu era ceea ce îmi dorisem, evident, clasa de franceză nefiind prima mea opțiune. Această situație era valabilă în cazul celor mai mulți colegi de-ai mei. Asta nu înseamnă că nu am avut și colegi care au avut ca primă opțiune clasa de bilingv franceză, ba chiar destul de mulți. Acest aspect m-a făcut încrezător că nu am luat o decizie chiar așa de neinspirată în a alege această clasă, din moment ce mulți dintre colegii mei ar fi putut alege oricare altă clasă, profil sau chiar liceu și totuși au ales clasa de franceză. Și așa a fost.

Cu timpul ne-am împrietenit, ne-am unit, am luat cu toții primele note de 2 la fizică, am învățat zeci de pagini pentru un singur test la biologie și ne-am dat sufletul pentru a face corect tumblele de gimnastică pentru ora de sport, pentru că da, exigențele profesorilor nu depind de clasă. Și cu toate acestea, a trebuit să învățăm și franceză pentru că se apropia perioada examenelor

care într-adevăr diferențiază clasa de bilingv franceză de celelalte clase: Proiectul interdisciplinar și DELF-ul, componentele ale Bacalaureatului Francofon. Din ambele experiențe am învățat o mulțime de lucruri noi: am învățat să lucrăm în echipă, să comunicăm, să căutăm și să filtrăm informații ... și chiar și franceza. La finalul clasei a 11-a aveam cu toții diploma DELF B2, rezultatul muncii noastre asidue timp de 3 ani, dar la care nu am fi putut ajunge fără ajutorul, dedicarea, îndrumarea și răbdarea doamnelor noastre profesoare de franceză.

Însă liantul dintre noi a fost chiar diriginta noastră, Madame, care dintr-a 9-a ne-a învățat să fim uniți, să fim buni și să ne ajutăm, să ne pese de cei din jurul nostru, toate acestea prin puterea exemplului. Madame s-a interesat de noi, ne-a sfătuit când am avut probleme, ne-a cumpărat dulciuri și chiar ne-a ajutat și cu câteva absențe. Madame ne-a ghidat în trecerea noastră spre lumea adultă prin dialog, prezentându-ne profesioniști din diverse domenii și chiar oferindu-ne șansa unor schimburi de experiență în Franța, o oportunitate unică de a cunoaște și înțelege cultura franceză, dar și de a pune în aplicare ceea ce am învățat de-a lungul anilor de liceu, limba franceză.

Profilul bilingv franceză nu e perfect, dar deschide o mulțime de uși spre viitor. A cunoaște o limbă străină de circulație internațională la finalul liceului nu e puțin lucru. Însă ce cred că contează cu adevărat în liceu sunt oamenii pe care îi întâlnești. Colegi, prieteni sau profesori. Și ce poți învăța de la fiecare. Pentru mine, clasa de franceză a reprezentat cea mai bună opțiune, chiar dacă la început nu eram de aceeași părere. Împreună cu colegii mei am trecut peste toate provocările liceului, legând prietenii solide, învățând unii de la ceilalți.

În final, aș vrea să vă transmit curaj și încredere să alegeți clasa de bilingv franceză, pentru că cele mai frumoase surprize vin tocmai de unde vă așteptați cel mai puțin!

Cezar Andrei GHEORGHIAS,
clasa a XII-a F

Chers futurs lycéens,

Je m'appelle Hârju Ruxandra et je suis actuellement en classe de terminale F au Collège National « Dr. Ioan Meșotă » de Brașov. Je m'apprête à clore l'une des plus belles étapes de ma vie, les années de lycée, et c'est pourquoi j'ai souhaité partager avec vous quelques pensées, idées et sentiments liés à cette période, dans l'espoir qu'ils vous aideront à faire le bon choix à la fin de la 8e.

Pendant une grande partie de la 8e, je disais que je ne choisirais ni Meșotă, ni Șaguna. Je connaissais leur réputation de « lycées d'excellence », mais j'avais été influencée par certaines rumeurs concernant des professeurs et le manque supposé de vie sociale. Aujourd'hui, après presque trois ans passés dans cet établissement, je peux affirmer avec certitude que je ne pourrais pas imaginer être ailleurs. C'est ici que j'ai rencontré des personnes devenues de véritables amis, avec qui j'ai créé des souvenirs que je chérirai toute ma vie, ainsi que des professeurs qui m'ont guidée et soutenue tout au long de mon parcours.

Mais qu'est-ce que cela signifie réellement être élève à Meșotă, et plus particulièrement dans une classe bilingue français ?

Il est vrai que les exigences sont élevées et que la recherche de l'excellence fait partie du quotidien. Cependant, cela ne vient pas d'un manque d'empathie de la part des enseignants, mais plutôt de l'esprit compétitif et motivant des élèves, qui nous pousse à toujours donner le meilleur de nous-mêmes.

Notre lycée propose également de nombreux projets qui allient théorie et pratique. Pour les classes bilingues français, un exemple particulièrement important est l'échange scolaire organisé avec un lycée partenaire en France. Grâce à ce programme, les élèves peuvent réellement utiliser la langue française, améliorer leur vocabulaire, leur grammaire et leur prononciation. Ayant moi-même participé à un tel échange, je peux dire qu'il a été extrêmement bénéfique : il m'a aidée à dépasser ma peur de m'exprimer en français et à gagner en confiance.

De plus, les élèves des sections bilingues ont la possibilité d'obtenir, en plus du baccalauréat roumain, le Baccalauréat Francophone. Celui-ci implique des épreuves supplémentaires dans des matières enseignées en français ainsi qu'un examen de compétence linguistique. Même si cela demande un effort supplémentaire, ce diplôme représente un atout considérable pour ceux qui souhaitent poursuivre leurs études ou travailler à l'étranger, en leur offrant une reconnaissance internationale et de nombreuses opportunités.

Avec le recul, je peux dire que les années passées à Meșotă m'ont formée aussi bien comme élève que comme personne. J'y ai appris le travail, la persévérance, la coopération et la confiance en moi. C'est pourquoi, si vous cherchez un lycée qui vous stimulera, vous aidera à vous développer et vous offrira des expériences inoubliables, je peux vous assurer sincèrement que Meșotă est un excellent choix.

Je vous souhaite beaucoup de réussite et j'espère que, dans quelques années, vous pourrez dire avec fierté que vous êtes des élèves de Meșotă !

Avec toute mon amitié,

Ruxandra HÂRJU, clasa a XII-a F

Dragi viitori liceeni,

Mă numesc Hârju Ruxandra și sunt elevă în clasa a XII-a F a Colegiului Național „Dr. Ioan Meșotă” Brașov. În curând voi încheia una dintre cele mai frumoase etape ale vieții mele, anii de liceu, și, din acest motiv, consider că este important să îmi împărtășesc ideile, gândurile și sentimentele legate de această perioadă cu voi, în speranța că vă vor ajuta să luați o decizie potrivită la finalul clasei a VIII-a.

Marea majoritate a clasei a VIII-a mi-am petrecut-o spunând că nu am de gând să aleg nici Meșotă, nici Șaguna. Eram conștientă de reputația lor de „licee de top”, însă fusesem influențată de zvonurile care circulau atunci despre anumiți profesori și despre lipsa vieții sociale a elevilor. Astăzi, după aproape trei ani petrecuți în această

instituție, pot spune, ferm convinsă, că nu aș putea și nici nu mi-aș dori să fiu altundeva. Aici am întâlnit oameni pe care îi numesc prieteni și alături de care am creat amintiri la care voi zâmbi toată viața, precum și profesori care m-au îndrumat pe tot parcursul liceului cu sfaturi pe care nu le voi uita.

Dar ce înseamnă, de fapt, să fii elev meșotist, mai ales la o clasă de bilingv franceză?

Este adevărat că nu este ușor să fii meșotist. Așteptările sunt ridicate, iar dorința de excelență face parte din viața de zi cu zi. Totuși, acest lucru nu se datorează lipsei de empatie a profesorilor, ci caracterului competitiv al elevilor, care ne motivează să fim mereu mai buni și să ne depășim limitele.

De asemenea, în cadrul liceului nostru se desfășoară numeroase proiecte care îmbină cunoștințele teoretice cu activitățile practice. Un exemplu foarte bun pentru clasa de bilingv franceză este schimbul de experiență realizat în parteneriat cu un liceu din Franța, în cadrul căruia elevii meșotiști își pot pune cunoștințele de limbă franceză la încercare, îmbunătățindu-și vocabularul, gramatica și pronunția. În calitate de participant la un astfel de program, pot spune că a fost extrem de benefic pentru mine, deoarece m-a ajutat să scap de teama de a comunica în franceză și să capăt mai multă încredere.

În plus, elevii claselor de bilingv franceză au oportunitatea de a termina liceul cu o diplomă în plus, Diploma de Bacalaureat Francofon. Pentru a obține această diplomă, elevii trebuie să susțină probe suplimentare la discipline predate în limba franceză, precum și un examen de competență lingvistică. Deși este un efort în plus, această diplomă reprezintă un mare avantaj pentru cei care doresc să studieze sau să lucreze în străinătate, oferindu-le recunoaștere internațională și mai multe oportunități.

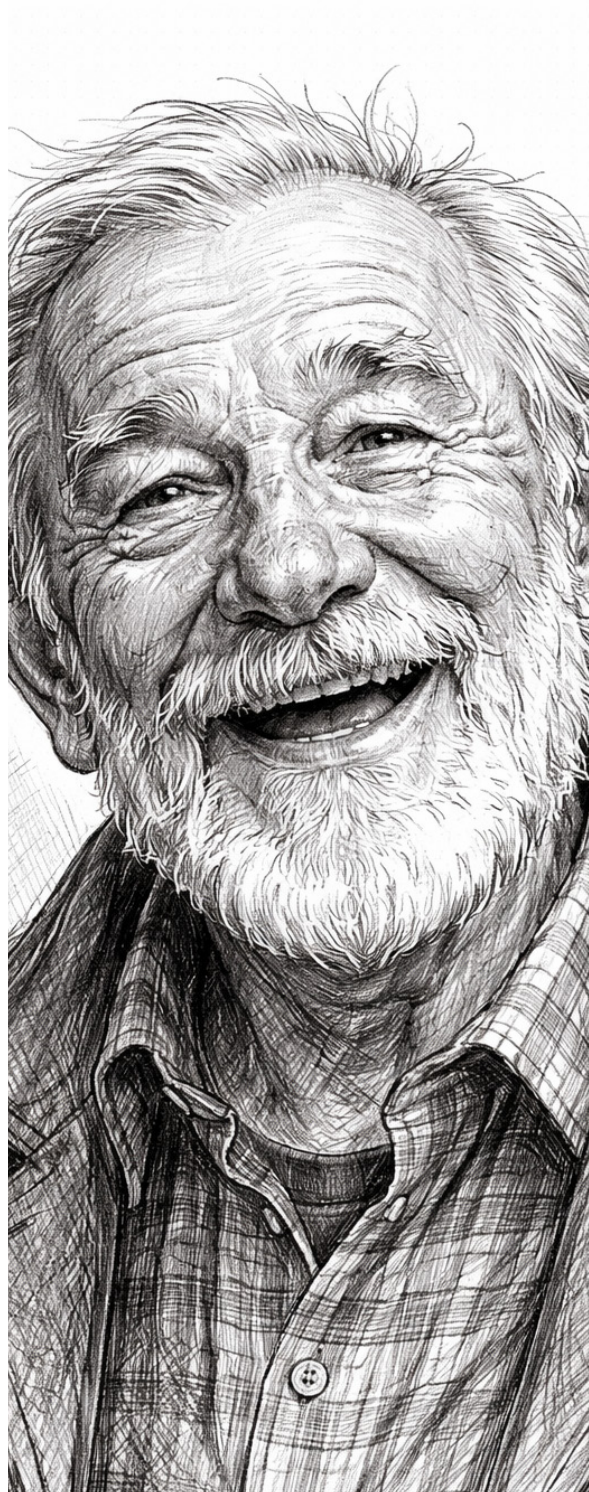
Privind în urmă, pot spune că anii petrecuți la Meșotă m-au format nu doar ca elev, ci și ca om. Am învățat să muncesc, să fiu perseverentă, să colaborez și să am încredere în mine. De aceea, dacă sunteți în căutarea unui liceu care să vă provoace, să vă dezvolte și să vă ofere experiențe de

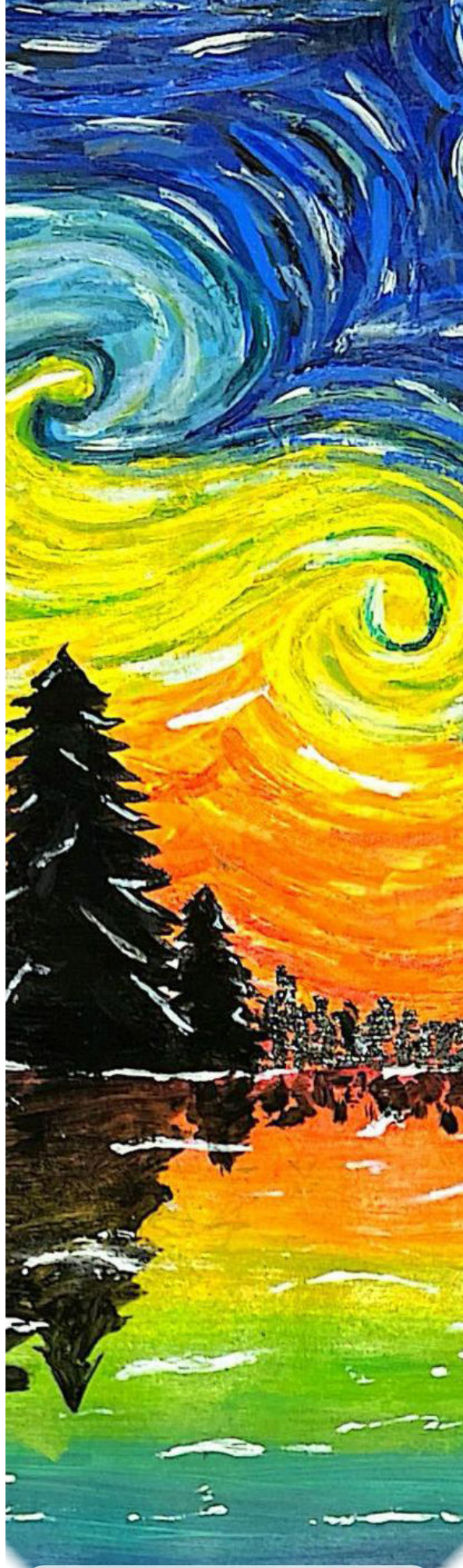
neuitat, vă pot spune cu toată sinceritatea că Meșotă este o alegere excelentă.

Vă doresc mult succes și sper ca, peste câțiva ani, să puteți spune cu mândrie că sunteți meșotiști!

Cu drag,

Ruxandra HÂRJU, clasa a XII-a F

Hegyesi Bajan Daiana, clasa a VI-a

V. CRONICĂ

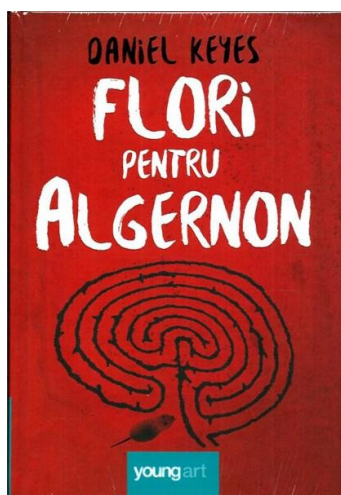
De ce trebuie să citești „Flori pentru Algernon” de Daniel Keyes?

Răspunsul nu se bazează pe succesul comercial al cărții, nici pe faptul că este considerată o operă cult, nici măcar pe subiectul fascinant, ci pur și simplu pe capacitatea sa de a reda, sincer și visceral, experiențe emoționale umane universale.

Romanul prezintă viața tumultuoasă a lui Charlie Gordon, un adult cu dizabilități mentale care acceptă să fie supus unui experiment medical revoluționar pentru sporirea inteligenței. În paralel, același tratament este aplicat unui șobolan pe nume Algernon, de care protagonistul se atașează profund. În ciuda condiției sale inițiale, Charlie este o fire calmă, bună și agreabilă, fapt ce duce la compătimirea lui de către cei din jur. Lipsa înțelegerii interacțiunilor sociale îl determină să privească pozitiv orice relație, fără a-și da seama de persoanele care îl desconsideră sau îl folosesc.

Deși ideea preliminară este întâlnită în literatura SF, volumul se distinge prin stilul de scriere ce reușește să creeze o experiență imersivă. Povestea este redactată sub forma unui jurnal de „rapoarte de progres”. La început, suntem introduși în universul său printr-o scriere rudimentară, plină de greșeli de ortografie, reflectând limitările sale cognitive. Pe măsură ce intelectul său evoluează, propozițiile capătă o structură clară, vocabularul se rafinează, iar gândurile lui devin complexe, trecând rapid prin toate „vârstele” mentale.

Totuși, ascensiunea sa nu este lipsită de conflicte. Progresul intelectual este însoțit de reamintirea unor momente dureroase din copilărie care îl macină și îi modelează caracterul. Pe măsură ce devine un geniu, Charlie începe să pună la îndoială etica studiilor la care a fost supus. Acesta devine arogant, se izolează și respinge

relațiile interumane în favoarea cercetării proprii condiții, observând obsesiv evoluția lui Algernon ca pe o oglindă a propriului destin.

Pare că urmează o poveste despre succes, în care Charlie își depășește condiția și își repară legăturile

cu lumea. Însă, autorul ne împiedică să pătrundem complet în iluzia idilicului, urmând să indice cum orice evoluție forțată este însoțită de un regres inevitabil.

Volumul, deși scris în 1959, reia constant o problematică filosofică ce rămâne de actualitate: Este mai bine să fii un geniu singuratic, izolat de propria superioritate, sau să trăiești fericit, alături de cei apropiați, în „neștiință”?

*Sofia Maria SIMILIE,
clasa a X-a F*

„Et si c'était vrai?” - Marc Levy

Ce ai face dacă banca ți-ar oferi 86.400 de dolari zilnic?

Debutul scriitorului francez Marc Levy este reprezentat de publicarea romanului „Et si c'était vrai” în anul 2000. O poveste care a captivat o lume întreagă: cu peste trei milioane de exemplare vândute în Franța, a fost rapid ecranizată la Hollywood și tradusă în 36 de limbi.

Destinul lui Arthur, un tânăr arhitect, ia o întorsătură neașteptată în momentul în care se mută într-un nou apartament. Elementul care îi va schimba viața este Lauren, fata care apare misterios, într-o seară, în dulapul lui. Cine este ea? Cum a intrat? Și de ce îl urmărește? În timp ce Arthur este asaltat de propriile întrebări, Lauren se confruntă cu miracolul din fața ei: Arthur este prima persoană care o poate

auzi și vedea după accidentul suferit cu șase luni în urmă. Captivat de povestea ei, Arthur decide că nu are nimic de pierdut și intră în aventura vieții sale pentru a putea să o salveze pe tânăra Lauren. El ajunge să încalce orice limită inimaginabilă pentru fata al cărei suflet pare pierdut în ochii celorlalți, oferindu-ne o lecție frumoasă despre devotament și speranță.

Dincolo de lupta pe care o poartă Arthur, Lauren este reprezentarea liniei fine dintre viață și moarte. Prezența ei „invizibilă” scoate în evidență o antiteză puternică între ce înseamnă cu adevărat a trăi și a fi, pur și simplu, viu.

Recunosc că nu m-am gândit vreodată că o lectură atât de ușoară și plăcută poate naște emoții atât de intense. Suspansul, frica, nostalgia, dar și extazul și umorul, m-au însoțit pe tot parcursul lecturii, regăsindu-mă la sfârșitul acesteia mult mai repede decât mă așteptam.

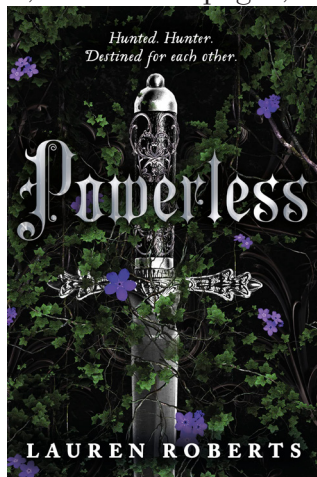
Pot spune că scriitorul Marc Levy și-a făcut debutul în mod grandios, oferind literaturii o operă potrivită tuturor vârstelor, datorită valorilor umane și emoționale transmise prin dialogurile vii, pline de umor și naturalețe. Romanul mi-a ajuns la suflet, iar această poveste de dragoste în particular mi-a schimbat percepția în cel mai frumos mod posibil asupra limitelor realității, reamintindu-mi că miracolele apar atunci când avem curaj să credem în ele. Astfel, închei prin a vă propune să nu treceți cu rapiditate peste acest roman, bucurați-vă de toate substraturile vieții ilustrate de acest autor francez, așa cum făceau Lauren și Arthur, profitând la maxim de cele 86.400 de secunde primite zilnic cadou de la viață.

*Cosmina COMISU,
clasa a XI-a F*

THE POWERLESS TRILOGY REVIEW

To be honest, I wasn't ready for how fast "Powerless" would hit me. I bought it a while ago, but I decided to put it on my shelf and forget about it for a long time. But when a friend told me that I should really read it, because it's amazing, I picked it up, and even if I didn't expect that much from it, after a few pages, everything changed.

"Powerless" is the first book in the Powerless Trilogy, followed by "Reckless" and "Fearless", written by Lauren Roberts. She started working on this novel when she was just a teenager and she tried to publish it, but no publishing house

wanted to make her novel public. After lots of searching, she succeeded to have a copy of her book in her hands which made her really happy. After seeing that the story and the plots are amazing, editors reached her and she did publish her book by a well-known publishing house, which made her 'no. 1 international bestselling author'.

The story starts with the main female character, Paedyn Gray, who tries to survive ordinary life along with her best friend, Adena, but in order to do that, she has to steal, even from the king's future enforcer, Kai Azer, given the fact that the people with no powers were killed in the kingdom of Ilya. To live among the others, she has to lie that she is a Psychic and she succeeds in making almost everyone believe that she can see people's life. After saving prince Kai, she becomes the last member to join the Purging Trials, a brutal and even deadly competition showcasing the Elites' powers. Even if she doesn't have any powers, she thrives, winning almost all the trials.

What surprised me in a very good way was the ease with which events flowed, one after the other, with no moment of boredom

while I was stuck between the magical pages of this book. Even the moments of love between Paedyn and Kai were written with such tenderness and beauty, some lines staying in my mind for a long time:

"I'd never thought about what my favorite color was before. It never seemed important."

Not until I looked into a pair of ocean blue eyes and realized that perhaps drowning was a beautiful thing.

Not until I looked into a pair of fiery blue eyes and realized that perhaps burning was a painless thing.

Not until I looked into a pair of sky blue eyes and realized that perhaps falling was a peaceful thing.

I'd never thought about what my favorite color was before because I hadn't seen one that was worthy of the title. Until now, that is.

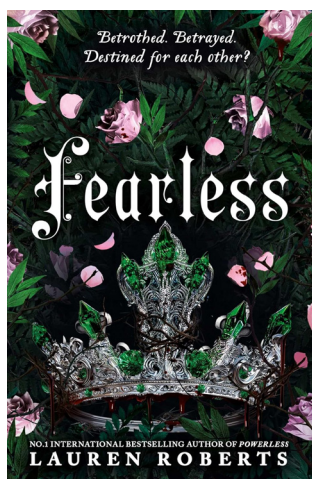
'Blue,' I say, my voice low."

After I finished the first book I had to pick up the next novel immediately. I needed to know what was going to happen and hope that my feelings won't be hurt. Yet. *"Damnit, the minute you threw a dagger at my head, I knew I was done for. There was no longer a before you, only what I wanted with you."*

I did not expect a book to emotionally ambush me like this, but Reckless by Lauren Roberts clearly did not care about my feelings. The second book in the trilogy picks up after the chaos of Powerless and somehow manages to raise the stakes, deepen the heartbreak, and make every glance, argument, and near-miss feel personal. Where the first book introduced us to the universe and its dangers, Reckless fully immerses into the consequences of love and betrayal.

In the chaos that followed the last trial, Paedyn flees the kingdom and heads for the city of Dor across the Scorches - a journey believed by many to be suicidal. She is relentlessly pursued by Kai

Azer, the newly appointed Enforcer and his soldiers. Bound by loyalty to his brother, King Kitt, Kai has vowed to bring Paedyn to justice despite his deep feelings for her. As the hunter and hunted navigate internal turmoil and shared danger, they find

themselves in intense chase scenes and forced proximity, often chained together - emotionally and literally. Those moments force Kai and Paedyn to rely on one another.

The book balances romantic moments with a fantasy plot, focusing on themes such as identity, loyalty, duty, power, betrayal, forbidden love and the cost of freedom. In 49 really short chapters, the pacing remains fast and addictive, yet never sacrifices emotional depth. The tension is constant, fueled by lingering glances, sharp dialogue, and the painful knowledge that loving each other may cost them everything.

"I would spend the rest of my days making her flower crowns if she wanted to be a queen. My queen. Not Kitt's. Not Ilya's. Mine." Excuse me while I simply pass away. Because if this line doesn't already tell you everything about the emotional chaos, romantic devastation, and utterly unhinged devotion that defines book three, then let me explain. *Fearless* takes everything that *Powerless* and *Reckless* built and turns it up to an almost cruel level, delivering a finale that makes this book impossible to put down.

The story begins immediately after the jaw-dropping cliffhanger of *Reckless*. Ordinary-born Paedyn Gray returns to the Kingdom of Ilya fully expecting to be executed. Instead, she is met with an impossible proposal from the newly crowned King Kitt Azer—one that throws her directly into the political fire. To prove she is worthy of standing beside him as queen in the eyes of a skeptical Elite court, Paedyn must survive a brutal new set of Purging Trials. These tests of bravery, benevolence, and brutality push her to

her limits as she journeys through deadly regions like the Swallows and the Scorches. But the trials are only the beginning. As Paedyn navigates power, loyalty, and love, the tension between her and the Azer brothers reaches a breaking point. Long-buried secrets about their lineage and the true origins of the Plague come to light—secrets powerful enough to dismantle the very foundation of Ilya.

I've cried while reading those pages of the book, remembering how everything changed so much just in some hundreds of pages. The character's developments are clearly visible and looking back to the beginning felt even more sad, knowing that this was the end of Paedyn and Kai's story. Taking everything into consideration, if you enjoy fantasy romance, especially the enemies-to-lovers trope, make sure to check out this trilogy, because the plots are amazing and you could never guess what will happen next when you turn the next page!

Sara-Maria DOBRICĂ,
clasa a X-a B

Teodora-Maria VRABIE,
clasa a X-a A

"THE FALLOUT" - REVIEW

I never thought that a movie could catch me so quickly, just from watching the first few minutes, but I realised that *"The Fallout"* is a cinematic masterpiece that could make you feel tons of emotions – such as joy and happiness, hope and sadness – in less than one hour and a half.

"The Fallout" is an American drama film written and directed by Megan Park in her feature film directorial debut. Jenna Ortega is starring as Vada Cavell, the main character, who gives one of the most real performances I've ever seen, and Maddie Ziegler as Mia Reed and even though she barely talks at first, she plays a very important role in telling this story.

The action kicked off on a funny note. Vada, who is a high school student, goes to the bathroom, being scared that something could have happened to her little sister, who texted, VADA CALL ME I'M

SERIOUS 911. Turns out she only got her first period. The way that Vada stays and comforts her is so sweet and it shows how strong their bond actually is. The emotional scene is based on the sisterhood the two of them try to maintain, a theme we see throughout the whole movie, that's ending in the same way. After Vada hangs up, she decides to stay in the restroom a little longer. There, she finds Mia, a student and also a dancer whom she admires. As they start talking, they hear multiple gunshots and the two of them close themselves in a stall. After the deaths of multiple students, the show focuses on the sadness, numbness and the depression that comes with it, and the motion picture is shown from the perspective of the teenager who had to live through those hard moments.

The movie emphasizes that you can never be truly safe and that the cycle of humanity will always repeat itself, showing that the ones who try to forget the past are doomed to repeat it. What hit me the most is that the movie reminds us how fragile everything is and how your whole world can flip upside down in six minutes. It also shows healing in tiny pieces, such as friendships, music and tears. The actors succeed in conveying the message of the film, making "The Fallout" an exceptional movie that should be watched by everyone at least once in their life!

Sara-Maria DOBRICĂ,
clasa a X-a B

Darius Stoian, clasa a X-a D

Lângă poezie, cu Svetlana Cârstean și Simona Popescu

Sosită la Festivalul poeziei în pagină, excepționala poetă, Svetlana Cârstean, a poposit 3 ore la Meșotă. Ea ne-a citit din cartea Mariane Marin și din Jurnalul Annei Frank, ne-a ascultat versurile, ne-a dat curajul de a vorbi cu onestitate, ne-a adunat laolaltă, ne-a ademenit spre poezie, ne-a impresionat cu modestia ei, iar din dialogul cu ea a rezultat o explozie de idei proaspete, de poeme sincere și îndrăznețe, de emoție filtrată prin ochelarii poeziei și prin ochelarii meșotiști, astfel încât tot ce putem spune acum, recapitulând, este că mai vrem asemenea întâlniri revelatorii.

Se arăta de pe atunci însă o toamnă bogată în evenimente, pentru că în data de 11 noiembrie 2024, la Meșotă a avut loc o întâlnire memorabilă, veselă, un adevărat răsfăț literar și intelectual cu Simona Popescu, autoarea volumului *Juventus* și a *Cărții plantelor și animalelor*, poetă, prozatoare de top și universitar remarcabil. La întâlnire, a fost prezent și domnul editor, Cristian Cosma, care ne-a adus ziare interesante despre Brașovul literar.

Iată câteva dintre impresiile elevilor participanți:

Întâlnirea cu poeta Svetlana Cârstean a propus un demers interactiv dedicat scrierii creative și reflecției asupra poeziei contemporane, activitatea debutând cu analiza unor texte reprezentative, fragmente din jurnalul Annei Frank și poezii de Mariana Marin, care au constituit

puncte de plecare pentru discuții despre memorie, suferință și responsabilitatea actului de creație. Exercițiul de scriere creativă propus ulterior a creat o atmosferă intimă și concentrată, în care elevii au fost încurajați să-și descopere propria voce poetică și să abordeze literatura ca pe o formă de expresie autentică.

Cea de-a doua întâlnire literară a avut-o ca invitată pe scriitoarea brașoveancă Simona Popescu, care a vorbit despre începuturile sale ca autoare, din perioada liceului, și despre parcursul care i-a modelat identitatea artistică. Discuțiile au evidențiat legătura dintre experiențele personale, pasiunea pentru biologie și interesul pentru universul marin, ca surse de inspirație, și modul în care acestea se transpun în creația ei literară. Energia și entuziasmul autoarei au contribuit la o atmosferă dinamică, transformând întâlnirea într-o secvență inspirațională pentru elevii prezenți.

Așadar, cele două evenimente culturale au depășit cadrul unor simple întâlniri cu scriitori, devenind experiențe formative, centrate pe dialog, reflecție și creativitate. Prin astfel de inițiative, literatura a funcționat ca o punte de legătură între generații și ca un reper esențial în formarea culturală a comunității meșotiste.

*Mara-Rebekka PAL,
clasa a XII-a E*

Workshop-urile Simonei Popescu și Svetlanei Cârstean m-au făcut să scriu altfel: mai sincer, mai asumat, mai provocator. Cuvintele lor te împing să îți asumi ceea ce scrii, să nu te mai ascunzi după fraze comune și să înțelegi că scrisul nu doar se învață, ci se experimentează.

*Alexandra-Maria CLINCIU,
clasa a XII-a E*

O întâlnire cu un poet se încadrează, cu siguranță, în categoria acelor evenimente cu adevărat memorabile din viața unui om. Numai omul, personalitatea creatoare, să fie cauza conservării acestui moment în amintirile noastre? Bineînțeles că nu. Ghidați de Svetlana Cârstean și de Simona Popescu am putut pătrunde în laboratorul poeziei, atât ca observatori, cât și ca efemeri creatori aflați încă la vârsta uceniciei, și am putut privi, cuprinși de o uimire hieratică, prin oglinzile poemelor, către sublim.

David FRANGU, clasa a XI-a E

În Meșotă experiențele inedite au făcut parte din procesul de învățare al elevilor. Indiferent de vârstă, clasă sau profil, un interes deosebit pentru lectură și literatură s-a remarcat în școală, astfel noi, meșotiștii, am avut privilegiul de a avea contact direct cu scriitori contemporani.

Simona Popescu ne-a bucurat cu un exemplar reeditat al volumului “Juventus” pe care ni l-a oferit în semn de încurajare pentru anii adolescenței, dar ne-a testat și simțul artistic prin atelierul de poezie susținut în cadrul întâlnirii. Prin scriitoarea romanului “Exuvii” am descoperit și lumea literară brașoveană. Poveștile despre “Grupul de la Brașov”, format din Andrei Bodiu, Caius Dobrescu, Marius Oprea și Simona Popescu însăși, ne-au oferit o perspectivă amplă, nouă și interesantă despre optzeciștii brașoveni.

Întâlnirea cu autoarea volumului de poezie “sînt alta”, Svetlana Cârstean, s-a remarcat în ochii noștri prin oportunitatea de a discuta operele fără a ne folosi de tipare impuse. Prin atelierul de lectură, scriitoarea ne-a oferit libertatea la care un elev de liceu nu are curajul să apeleze

în comentarea unui text. Discuția despre „Jurnalul Annei Frank” ne-a determinat să apelăm la domenii precum istoria, limba română și, cel mai mai stimulant, etica. Svetlana Cârsteian a moderat discuția într-un mod inedit, fără a strivi viziunile și opiniile elevilor.

Aceste activități unice ne-au format ca oameni, ca elevi, ca meșotști.

Maria FULGA, clasa a XII-a A

Întâlnirea cu omul Simona Popescu m-a determinat să îmi doresc să o descopăr și prin intermediul operei sale. Prin firea sa expansivă, Simona Popescu este, cred, un model pentru fiecare dintre noi.

Bianca PILU, clasa a XI-a E

Cele două întâlniri au reprezentat pentru mine un nou început, atunci m-am regăsit și am înțeles care este cu adevărat menirea mea. A fost o onoare să pot interacționa cu cele două mari scriitoare și în prezența lor să pot asimila informații și tehnici prețioase.

Adelina MINCU, clasa a XII-a A

Totul! Totul mi-a plăcut! Totul a fost o experiență de neuitat!

Eram cu toții emoționați pentru că noi chiar urma să o cunoaștem pe Simona Popescu. Îmi amintesc cum dumneaei a intrat în sală cu zâmbetul pe buze și cu un umor autentic. S-a conturat imediat o atmosferă destinsă, umplută de râsetele elevilor.

Vedeam un om atât de valoros în vizită la școala noastră. A continuat să se apropie de noi, ne-a povestit cum merge numai cu bicicleta la Universitate, chiar dacă e iarnă. Totuși, cine și-ar fi închipuit un univers parcă rupt din cărți, îndeplinit în viața reală? Mi se pare o exprimare atât de inedită, care demonstrează originalitatea și simțul artistic al autoarei.

Povestea din spatele romanului colectiv, „Rubik”, mi s-a părut fascinantă. Opera aranjează fiecare capitol al studenților într-un puzzle superb, care cuprinde un uragan de idei.

„Cartea plantelor și animalelor” este o mărturisire a cunoștințelor. Nu m-aș fi gândit niciodată la un căluț de mare ca la un pește vertical. Poate am fost păcălită de faptul că nu au solzi, totuși, au branhii. Ei par să fie opusul, poate complementul peștilor, datorită poziției corpului și a faptului că masculii nasc puii.

De asemenea, motivul loialității și al relațiilor profunde a fost asigurat prin ideea că lupii și vulpile au un singur partener toată viața, pinguinii se așteaptă unul pe celălalt, iar vidrele se țin de „mână” când dorm, pentru a nu fi despărțite de curenții apelor. Ar trebui ca acest exemplu de fidelitate și sinceritate să se reflecte și în rândul oamenilor.

Toate speciile îmbătrânesc și mor, însă există o celenterată care își dezvăluie imortalitatea, viața eternă. Când Turritopsis dohrnii ajunge la maturitate, întinereste, reprezentând un adevărat martor al regenerării, al reînnoirii și purificării vieții.

Sunt foarte recunoscătoare că am trăit o astfel de experiență, întâlnind-o pe Simona Popescu. Privesc cu drag semnătura dumneaei de pe prima pagină a cărții „Juventus”, zâmbind de fiecare dată când văd pisica cu coadă răsucită, care urmează să sară de pe foaie.

Sarah REIT, clasa a XI-a E

Pentru mine evenimentul întâlnirii cu Simona Popescu a fost unul inedit, fascinant și plin de însemnătate. Până la acea vreme nu am mai avut oportunitatea de a mă afla în prezența unei personalități atât de importante din literatura română, astfel că m-am bucurat enorm de această șansă. Am avut foarte mari emoții, simțeam că pur și simplu mă înec din cauza lor, dar din momentul în care discuția a început, furtuna din interiorul meu s-a potolit. După ce discuțiile s-au încheiat, scriitoarea a dat fiecărui participant câte un autograf, apoi ne-a permis să facem poze și eram deja în extaz. Sunt foarte recunoscător că am putut participa la un asemenea eveniment literar. Întâlnirea cu faimoasa scriitoare mi-a oferit un impuls și mai clar spre literatură. Întâlnirea mi-a dat aripi prin ideile exprimate despre lectură și scris.

Mesajul transmis m-a determinat să citesc mai mult, m-a motivat să caut noi autori și să mă dedic mai serios scrisului. M-a încurajat să privesc literatura cu alți ochi, să schimb perspectiva. Vreau să le mulțumesc din tot sufletul și cu toată inima celor care au făcut posibilă această întâlnire. Poate în ochii anumitor oameni discuția nu a părut foarte profundă, pentru unii poate reprezintă o simplă picătură într-un ocean plin de idei și opinii, dar este important să vedem esența și să realizăm că acel ocean este format la rândul lui din picături, picături fără de care valurile sale nu s-ar forma. Fiecare idee, oricât de mică, contribuie la înțelegerea mai amplă a literaturii și a gândirii umane. Orice discuție, oricât de simplă sau complexă, poate declanșa reflecții profunde. Această întâlnire a făcut exact asta pentru mine.

Răzvan CÂLB, clasa a XI-a E

Întâlnirea cu scriitoarea Simona Popescu... îmi suna asemenea unei ore la care urmează să avem test. Suntem agitați în pauza de dinainte, nu mai știm pe care caiet sau carte să punem mâna să recapitulăm, ne întrebăm unii pe alții întrebări prostești. Sună clopoțelul și ni se pune un nod în gât. Stăm drepti, așteptând profesorul să intre la oră. *Oare ce întrebări vor fi? Ne dă greu? Abia aștept să se termine!*, răsună în capul meu. Profesorul intră, îl salutăm ridicăți

în picioare și vedem cum scoate subiectele pentru a le împărți.

Așa m-am gândit că va fi și întâlnirea cu Simona Popescu, dar m-am înșelat, a fost total diferită, emoționantă. Deschisă și zâmbitoare, aceasta ne-a povestit despre adolescența sa, despre cum a ajuns să scrie și cum arată viața unui scriitor, captivându-ne atenția și încurajându-ne să punem întrebări. La sfârșit, aceasta ne-a dat cadou un exemplar *Juventus* cu un autograf.

A fost o întâlnire relaxantă din care m-am ales cu niște idei serioase!

Majoritatea autorilor cărților pe care le citim ori nu mai sunt în viață ori sunt străini ori sunt prea departe pentru a ajunge la ei. Astfel, noi tinerii, dar și alți cititori, uităm că în spatele unei cărți se află o altă persoană, care a stat ore, zile, săptămâni, luni, chiar și ani întregi să pună cap la cap un manuscris care să ne trezească mintea și să ne-o îmbogățească cu fel și fel de idei. Întâlnirea cu scriitoarea Svetlana Cârsteașan m-a adus mai aproape de omul din spatele unui roman, ceea ce pentru mine era de neimaginat. Stând la aceeași masă cu ea și discutând despre experiențele sale, mi-am dat seama cât de aproape sunt de un adevărat scriitor. Ideilor așternute pe filele cărții le-am putut asocia un chip și brusc au devenit mai interesante.

Irina BICA, clasa a XI-a D

Participarea la întâlnirea cu poeta Svetlana Cârsteașan a fost o experiență care m-a inspirat și mi-a oferit o perspectivă profundă asupra poeziei contemporane. Dialogul cu poeta m-a făcut să reflectez asupra modului în care arta, și în special poezia, poate dezvălui lumini și umbre din propria noastră viață. Am plecat de acolo cu sentimentul că poezia nu este doar o formă de expresie, ci și un mod de a ne înțelege mai bine – pe noi, pe ceilalți, și lumea din jur.

Teodora-Maria DRĂGUȘEL, clasa a XII-a F

Membra generației nouăzeciste se remarcă prin poemele sale aparte, dar și prin romanele intrigante. Prin literatura sa am putut avea parte de o *Pauză de respirație* în tumultul școlar, fiecare pagină fiind sorbită din ochi, lăsând orologiul să bată la nesfârșit. Am învățat că nimic nu se compară cu cititul pe ascuns și că *Juventus* (tinerețea), fie ea și trecătoare, ascunde multe *Exuvii* frumoase. Totodată, am aflat cum literatura devine muzică prin poezie (*Xilofonul și alte poeme*), dar și cum arta scrierii este un mod de a descifra misterele altor ființe (*Cartea plantelor și animalelor*).

Sara-Teodora POPESCU,
clasa a XI-a D

Primul meu contact cu opera acestei scriitoare a avut loc în clasa a VIII-a, când am citit *Exuvii*, recomandată ca lectură pentru Evaluarea Națională. Deși este o operă cunoscută, pentru mine a fost mai mult decât o simplă lectură obligatorie: mi-a trezit curiozitatea și dorința de a descoperi mai mult din scrierile Simonei Popescu.

Întâlnirea cu această scriitoare a fost o experiență care m-a marcat. Literatura română studiată la școală este rareori contemporană, așa că foarte rar avem ocazia să îi întâlnim pe cei care se află în spatele cărților pe care le citim. A pune o față unui autor a fost, pentru mine, un proces profund umanizant. M-a ajutat să înțeleg mai bine intențiile din spatele textelor și să mă apropiu mai mult de ceea ce transmiteau.

Mai mult decât atât, această experiență a fost o sursă reală de inspirație. Mi-a arătat că autorii nu sunt figuri îndepărtate, ci oameni obișnuiți, cu emoții și îndoieli asemănătoare celor pe care le avem cu toții. Pentru mine, acest lucru a fost un impuls puternic spre creația artistică, mai puternic decât orice încurajare, pentru că mi-a demonstrat că și eu, ca cititor, pot deveni, la rândul meu, scriitor.

Vlad VANCEA, clasa a XII-a C

Întâlnirea cu scriitoarea Svetlana Cârsteian a fost o experiență fermecătoare, plină cu experiențe unice și foarte interactivă. Am rămas complet uimită de cuvintele și exprimările fabuloase ale acestei scriitoare de-a dreptul de admirat. Aceasta apreciază munca altora la fel de mult precum munca ei și este deschisă să asculte ideile tuturor. A fost o experiență de neuitat.

Întâlnirea cu o scriitoare este o experiență specială, pentru că ai șansa să vezi cine se află în spatele poveștilor. Discuția cu dânsa a fost interactivă și inspirațională, făcându-te să privești scrisul și creativitatea cu alți ochi.

Întâlnirea cu scriitoarea Simona Popescu a fost una plăcută, încărcată atât cu informații despre viața acesteia cât și cu multe sfaturi. A fost o activitate în care am ras, am ascultat și am învățat cât de important este să faci ce îți place.

Întâlnirea cu scriitoarea Svetlana Cârsteian nu a fost doar un eveniment literar, ci o adevărată întâlnire a sufletelor. Încă din primele cuvinte, am simțit cum vocea ei nu doar rostește texte, ci le re trăiește, ca și cum fiecare frază ar fi fost o bătaie de inimă prinsă între rânduri. În acel moment, granița dintre cititor și autor s-a dizolvat, iar cuvintele au început să respire, să doară, să lumineze. Ascultând-o, aveam senzația că paginile prind glas chiar sub ochii noștri, iar emoția cu care au fost scrise se transmitea intactă, ca un fir invizibil ce lega trecutul creației de prezentul nostru. Am înțeles trăirile care au stat la baza textelor sale, neliniștile, fragilitatea, forța și curajul de a se expune prin cuvânt.

Întâlnirea cu scriitoarea Simona Popescu a fost un dialog cald, presărat cu râsete, reflecții și sfaturi care au rămas întipărite în minte. Dincolo de informațiile despre parcursul ei, ne-a transmis un mesaj esențial: acela de a avea curajul să-ți urmezi pasiunea și să rămâi fidel propriei voci. Am plecat de acolo nu doar mai bogată în cunoștințe, ci și mai încrezătoare în puterea creativității.

Amalia-Elena VASILICĂ,
clasa a X-a B

Coordonator, prof.dr. Evelina Cîrciu

VI. INTERVIU

Interviu cu Roxana Mînzatu

Roxana Mînzatu, absolventă a Colegiului Național „Unirea”, Brașov și a Facultății de Științe Politice și Administrative a Universității din București, a avut un parcurs profesional impresionant, care a adus schimbări semnificative la nivel educațional și a inspirat noile generații să pășească cu încredere, speranță și perspicacitate în lumea politicii. În prezent, este vicepreședinta Comisiei Europene. Aceasta a candidat și a fost aleasă ca eurodeputat în iunie 2024, iar la 1 decembrie 2024 a devenit comisar European și a renunțat la funcția parlamentară. Dumneaei clarifică legat de diferențele dintre aceste două poziții:

Parlamentul European este cu totul altă instituție decât Comisia Europeană. Eurodeputații aleși fac politica partidelor pe care le reprezintă, din țările din care provin.

Comisia Europeană are rolul de a asigura aplicarea tratatelor UE și de a propune inițiative care să asigure integrarea europeană. Ea reprezintă Uniunea Europeană în ansamblul ei, fără a favoriza o anumită țară anume.

În acest sens, am depus un jurământ în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Comisia Europeană este formată din 27 de comisari, propuși de guvernele celor 27 de state membre. Din cei 27 de comisari, o persoană este președinte, 6 sunt vicepreședinți, restul comisari.

Eu sunt vicepreședintă. Portofoliul meu include:

- Direct, ca și comisar, munca, drepturile sociale, educația, formarea
- Ca vicepreședintă, coordonez comisarii pe sport, cultură, egalitate, demografie, pregătire pentru situații de criză

1. Ce v-a determinat să urmați acest drum profesional?

Cum alegeți un traseu profesional? Contează mai multe elemente. Timpul în care trăiești e definitoriu, familia și mediul din care provii te influențează, temperamentul pe care îl ai e esențial pentru că îți influențează deciziile, oportunitățile care apar (sau nu), contează și ele.

Dacă mă întrebați cum am ajuns vicepreședintă a Comisiei Europene, voi spune că nu a fost o funcție pe care am vizat-o vreodată. Dar mi-am dorit să activez în mediul european și mi-am dorit de mai demult să devin europarlamentar.

Pentru a ajunge în poziția actuală a contat că traseul meu a inclus o combinație între implicarea în politică și experiența profesională în domeniul fondurilor europene. Ambele îndelungate, construite pas cu pas și nu spectaculos sau brusc, dimpotrivă, aș spune că lent.

În politică am intrat în anul 2000, când aveam 20 de ani și eram studentă la Facultatea de Științe Politice și Administrative a Universității din București. Trebuia să facem practică, am ales un partid social democrat, inițial chiar pentru că scoteau o revistă și căutau tineri care puteau scrie. Revista nu s-a concretizat, chiar dacă eu am mers pregătită și cu un articol, dar am rămas în organizația de tineret. A fost și o experiență de socializare extrem de intensă și utilă pentru mine, aceea de a intra în anturajul unui partid politic (având în vedere că proveneam dintr-un mediu foarte modest, dintr-o familie săracă, și aveam un cerc social limitat mai degrabă la colegii de școală).

În domeniul fondurilor europene am intrat în 2004, când, în urma unui concurs, am devenit consilier de integrare în cadrul Ministerului Fondurilor Europene. Dar asta s-a întâmplat pentru că deja urmaam un master în domeniul integrării europene unde descoperisem Politica de coeziune a UE și tot ce puteau aduce fondurile europene pentru România. Să nu uităm că era vorba de anul 2004, ani în care România era deja în ultima etapă de pregătire pentru a deveni membru al Uniunii Europene. Am rămas doar doi ani în acel job care a fost absolut superb și plin de entuziasmul pentru aderarea României la UE. Ulterior am plecat în mediul privat, unde am lucrat în continuare cu fonduri europene.

O bună perioadă de timp, până la 35 de ani, cariera profesională și implicarea politică au fost separate. Însă, în 2015 am fost numită secretar de stat în Ministerul Fondurilor Europene, acesta fiind și o poziție politică, dar și un job salarizat. Și a fost important că am ajuns într-o poziție de decizie politică într-un domeniu în care lucrasem, al fondurilor europene. Asta mi-a oferit încredere în mine însămi, dar și credibilitate în relația cu alți decidenți.

Când România anunța, în august 2024, că sunt nominalizată să devin pentru poziția de comisar european, aveam, deci, 20 de ani de experiență în fonduri europene și 24 de ani de implicare în politică. Vreau să cred că aceste elemente au contat. Dar, da, a contat și că sunt femeie, pentru că președinta Ursula von der Leyen și-a dorit o echipă care să aibă jumătate femei, jumătate bărbați comisari, așa cum este în societate. Însă, nu a reușit această paritate.

2. Dacă ar trebui să îi explicați unui copil de 10 ani în ce constă profesia dumneavoastră, cum ați prezenta-o?

Uniunea Europeană este locul meu.

3. Vă amintiți un moment din cariera dumneavoastră care a fost influențat de o experiență internațională?

Absolut. Octombrie 2005. Aveam 25 de ani și ajungeam pentru prima dată în Bruxelles, în cadrul unui stagiu de reprezentare al județului Brașov, care dura 2 luni și jumătate. Aveam biroul pe Rue Montoyer 24. Aveam ocazia să vorbesc

în engleză și în franceză, ceea ce era foarte fain, pentru că mi-au plăcut limbile străine (iar anii de liceu de la Unirea au contat mult). Am descoperit mediul european intens și dinamic din Bruxelles, reprezentanțele tuturor statelor membre și ale multor regiuni europene, temele și proiectele care se prezentau, am văzut cumva viitorul României și al Brașovului, aduse în prezent. Mi s-a părut, o vreme, că am călătorit în viitor. Și părea un viitor foarte bun. Iar Bruxelles mi-a plăcut foarte mult. Un oraș care, deși capitala Europei, avea un aer foarte confortabil, accesibil, verde, funcțional. Nu știu dacă astăzi l-aș mai caracteriza chiar la fel, totuși. După douăzeci de ani cred că atât eu, cât și Bruxellesul, ne-am schimbat :) și am devenit mai agitați.

4. Credeți că participarea într-o mobilitate ar trebui să fie o parte necesară a educației liceale moderne?

Da, da, da. Cred că și în gimnaziu e utilă deja mobilitatea. Cred că fiecare tânăr din Uniunea Europeană trebuie să aibă dreptul de a avea minim o mobilitate în viața sa, de preferat în liceu. Inspirată de programul Erasmus, cred că trebuie să ajungem să avem Erasmus pentru toți sau Erasmus ca drept. Nu trebuie să conteze că studiezi în Brașov sau în Valea Jiului, la un liceu renumit sau la un liceu tehnologic sau o școală profesională. Mobilitatea trebuie să fie parte din educația civică a tinerilor, din formarea lor ca cetățeni români, dar și ca cetățeni europeni. E un drum de parcurs până ajungem acolo, nu va fi ușor pentru că este vorba de a avea resurse financiare foarte mari pentru a asigura tuturor tinerilor din Uniunea Europeană acest drept. Dar cred foarte tare în această idee, în această viziune. Cred că ea poate influența mult viitorul UE. Și mi-aș dori ca tinerii din toată Europa să ceară, să lupte pentru ca visul acesta să devină realitate.

5. Dacă ar fi să recomandați o țară sau un tip de experiență educațională tinerilor români care ar fi aceea? De ce?

Nu aș putea recomanda o țară anume, fiecare destinație sau mobilitate aduce valoare. Este însă esențial să integrăm mobilitățile educaționale în formarea

tinerilor. Dincolo de Erasmus plus, Comisia Europeană oferă tinerilor care împlinesc 18 ani, în anul majoratului, oportunitatea de a aplica pentru un permis de călătorie cu trenul prin Europa prin DiscoverEU. Aplicați, nu se știe, poate veți fi selectați.

La fel de important mi se pare să faceți stagii de practică sau voluntariat atât în domenii care vă atrag, cât și în domenii diametral opuse față de ce vă doriți. E bine să ieșiți puțin din zona de confort și să aveți termen de comparație.

6. Dacă ați fi acum proaspăt absolventă de liceu, unde ați alege să studiați, în străinătate sau în România?

Cum spuneam, timpurile în care trăim ne influențează decisiv viața. Azi aș putea alege ceva ce în 1998, când am terminat eu liceul, era imposibil. Aș alege să fac facultatea în România, dar la o universitate parte dintr-o Alianță a Universităților Europene care să ofere programe de licență sau de master care să îmi permită să studiez, pe rând, în cadrul mai multor universități din Alianță.

Alianțele sunt încă la început, dar ele vor oferi tot mai multe programe de studiu. Și, sper în nu foarte mulți ani, vom avea și o diplomă europeană care să fie oferită studenților care parcurg programe de licență cuprinzând module/semestre în diferite țări/ universități.

7. Care considerați că este cea mai accentuată problemă legată de educație în România/Europa?

O mare provocare mi se pare statutul cadrelor didactice. În mare parte din Uniunea Europeană, țările se confruntă cu un deficit de profesori. Tot mai puține persoane optează pentru cariera didactică, dacă o aleg, renunță la ea pe parcurs. Fără dascăli suficienți, motivați, capabili să răspundă provocărilor cum ar fi Inteligența Artificială, nimic din ce ne propunem pentru educație nu poate reuși.

O altă problemă majoră este ce aleg să studieze tinerii. Avem nevoie de absolvenți în domeniile științe, inginerie, matematică – pentru că de asta depinde capacitatea Europei de a rămâne puternică economic, de a inova, mai ales în zona AI și a tehnologiilor noi, tehnologii verzi,

biotehnologii și medicină, Securitate cibernetică. Sunt doar câteva exemple unde stăm foarte prost. Avem nevoie de talentul vostru în aceste domenii.

La fel de mult ne afectează numărul tot mai mic al celor care aleg învățământul vocațional, profesional. Sunt meserii esențiale pentru funcționarea societății și lucrez pentru a crește prestigiul meseriilor. De altfel, din 2026, la Comisia Europeană, în cadrul programului de stagii de practică *Bluebook Trainee* vom avea și absolvenți ai învățământului vocațional, pentru prima dată.

În România, este important să investim mai mult în educație, dar și să investim mai bine. Este esențial să reducem abandonul școlar, dar și să reducem analfabetismul funcțional. Și trebuie să investim în formarea și motivarea cadrelor didactice.

8. Care este cel mai important pas pe care România ar trebui să-l facă pentru a-și moderniza sistemul educațional în spirit european?

Ca reprezentantă a Comisiei Europene, voi spune că România trebuie să folosească foarte inteligent fondurile europene substanțiale pe care le are la dispoziție. E vorba de clădiri, laboratoare și echipamente, dar mai ales de modernizarea programelor școlare, realizarea de noi conținuturi educaționale, de susținerea activităților remediale sau de formarea profesorilor. Și e vorba despre a reduce rata abandonului școlar.

Toate țările se confruntă cu provocări și probleme în educație, chiar dacă diferite. Testele PISA arată că la nivelul UE performanțele de bază ale elevilor de 15 ani sunt în scădere, mai ales la matematică, mai ales după pandemie. În deteriorare sunt și performanțele de bază la citire. Pentru Europa, acesta nu este un semn bun pentru viitor.

9. Tinerii pot schimba viitorul educației din România. Sunteți de acord cu această afirmație? Ce credeți că ar putea face pentru a se observa o schimbare, măcar la nivelul mentalității?

Cred, mai degrabă, într-un parteneriat corect între generații care poate duce către

un viitor potențial mai bun într-o lume marcată de tot mai multe crize, incertitudini, lipsă de stabilitate.

În acest parteneriat, tinerii sunt importanți. Că vorbim despre educație, mediu, economie, sănătate, sport, cultură, AI, muncă, servicii sociale, tinerii trebuie să fie parte din dezbateri și să poată contribui la politicile publice. Poate că un exemplu este YOUTH CHECK-ul pe care am început să îl aplicăm în Comisia Europeană, analizăm o parte din inițiativele Comisiei din perspectiva impactului asupra tinerilor și le ajustăm corespunzător.

10. Pe parcursul carierei dumneavoastră ați întâmpinat discriminări sau prejudecăți legate de naționalitatea sau de faptul că sunteți femeie? Cum le-ați depășit și ce le-ați transmite adolescenților ale căror voci sunt ignorate?

Da, am simțit prejudecăți și legat de faptul că sunt femeie și, poate mai discret, legat de faptul că sunt româncă. Încă se mai întâmplă. Am văzut uneori că așteptările erau joase datorită acestor preconcepții. Într-un fel situația asta ajută pentru că nu există presiune. Evident că uneori mă supăr. Dar, ca să o citez pe mama, „Ce ai în cap, nu îți ia nimeni!”. M-am bucurat mereu să văd surpriza din ochii celor care au realizat, după ce m-au cunoscut puțin, cum lucrez și ce rezultate obțin. Vulnerabilitățile pot deveni o resursă. Sfatul meu pe care mă străduiesc să îl urmez este să nu lăsați frustrarea sau nesiguranța să vă întunece sau oprească drumul. Cu cât veți reuși să rămâneți mai relaxați, mai focusați pe ce aveți de spus sau de făcut, cu atât mai plăcută va fi munca pe care o aveți de făcut, cu atât mai puternică va fi vocea și reușita voastră.

*Sofia Maria SIMILIE,
clasa a X-a F*

*Mara Antonia HENȚIU,
clasa a X-a F*

Interviu cu Mara Similie: 10 ani de la terminarea liceului

Mara Similie a absolvit colegiul nostru în anul 2016, iar în cei 8 ani în care a fost elevă aici s-a remarcat prin premii și medaliile ce au sporit prestigiul liceului. Acum mai bine de 10 ani, a fost redactorul șef al revistei „Licăriri”. După absolvire, a urmat cursurile Facultății de Medicină din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” Cluj-Napoca. În prezent, este medic rezident pediatru anul IV și lucrează într-un spital universitar din Cluj-Napoca.

Revista *Licăriri*, ediția 2015-2016,
redactor: Mara Similie

1. Cum te simți având în vedere că vei reveni pe poarta școlii după atâția ani? Mai ții minte cum îți imaginai acest moment la terminarea liceului?

De fiecare dată când revăd clădirea Colegiului „Meșotă”, chiar și doar în trecere, am senzația că port din nou sacoul cu emblemă pentru câteva clipe. Sunt sigură că, la aniversarea celor zece ani, emoțiile vor fi și mai intense.

Dacă mă gândesc la mine, cea de 19 ani, o văd curajoasă și nerăbdătoare să

înceapă viața de studentă la Cluj. Nu îmi imaginam atunci momentul revederii, dar simțeam că plec dintr-un loc care mi-a fost acasă, un reper și o adevărată rampă de lansare pentru tot ce a urmat.

2. A rămas Meșotă „blocat în timp” sau îl privești diferit? Ce schimbări observi?

Datorită fraților mei, am reușit să păstrez legătura cu comunitatea meșotistă și să urmăresc evoluția colegiului de-a lungul a două generații. Sunt profund impresionată de toate schimbările prin care a trecut liceul, începând cu cele fizice: noua clădire este cu adevărat impresionantă și recunosc că sunt puțin geloasă că nu am avut ocazia să învăț și eu măcar un an în ea.

Mai mult, am aflat de numeroase activități școlare și extracurriculare noi și interesante, precum școala de vară, cercul de dezbateri, postul de radio, trupa școlii. Nu, în niciun caz Meșotă nu a rămas blocat în timp; a devenit un liceu modern în care mi-ar plăcea să fiu din nou elevă.

3. Consideri că multitudinea de premii la concursuri și olimpiade te-a ajutat pe plan personal sau profesional?

Nu aș spune că au fost „multe”, mai ales dacă mă uit la generațiile recente ale colegiului, care au reușite impresionante atât la nivel național, cât și internațional. Urmăresc mereu cu drag pagina „Meșotă” și mă bucur de fiecare succes al elevilor și profesorilor și îi felicit din suflet pentru tot ceea ce construiesc în continuare.

Pentru mine, fiecare mică sau mare victorie din anii de liceu a contat enorm.

M-au ajutat să capăt încredere în mine, să descopăr că pot face lucruri grele și să am curajul de a-mi seta obiective îndrăznețe, atât personal, cât și profesional. Pregătirea pentru concursuri și olimpiade mi-a arătat cât de importante sunt munca susținută și sprijinul unor mentori care cred în tine. De fapt, acestea au fost adevăratele câștiguri, lecții la care m-am întors ori de câte ori mi-a fost greu.

4. În acest sens, care este o competiție care te-a marcat pe parcursul anilor de studiu?

Concursul „Humanitas în licee” a fost o experiență cu adevărat specială, una la care mă întorc destul de des. În primul rând, conceptul mi s-a potrivit mână – să citesc activ și analitic cărți din domenii foarte diferite și apoi să răspund la întrebări ingenioase, uneori criptice, privind conținutul. La fel de mult mi-a plăcut și să lucrez în echipă alături de colegi și de doamna profesoară Evelina Cîrciu. Împreună, ne-am “duelat” cu cele mai bune colegii din țară, iar energia acestor confruntări a fost de-a dreptul electrizantă. Nu o să uit niciodată finalele, unde am fost încurajați de o galerie întreagă de meșotiști și am avut ocazia să întâlnim față în față personalități ca Victor Rebengiuc, Mircea Cărtărescu, Gabriel Liiceanu. Iar premiul a fost de-a dreptul fabulos: toate noile publicații Humanitas timp de un an! Am aflat cu regret că anul trecut a avut loc ultima ediție, însă mă bucur că am avut ocazia să trăiesc această experiență... și încă nu am terminat de citit toate cărțile primite!

5. Pot confirma că rezultatele tale încă sunt amintite de profesori, deci știm impactul pe care l-ai lăsat asupra liceului, însă ce efect au avut profesorii și experiența meșotistă asupra ta?

În afară de medicină, tot ce știu am învățat în liceu. Repet adesea această propoziție, uneori glumind, alteori cu seriozitate, mai ales când stau de vorbă cu alți foști meșotiști. Îmi amintesc cum ni se tot spunea că în aceste bănci se pun bazele culturii noastre generale. La momentul respectiv, nu eram sigură că toate

materiile, la pachet cu volumul mare de informații al fiecăreia, îmi vor fi utile. Acum însă, realizez că a rămas fundația solidă și ideile principale pe care pot să construiesc mai departe, exact așa cum ne spuneau și profesorii.

Unii profesori ocupă un loc special în sufletul meu și mă întorc la ei frecvent, chiar dacă doar cu gândul. Mă simt norocoasă că am avut șansa să învăț sub îndrumarea unor oameni inteligenți și implicați, care au trecut dincolo de atribuțiile de la catedră și au devenit mentori și modele pentru noi. Le mulțumesc din suflet și îi asigur că atât eu, cât și foștii colegi de liceu, ne amintim de ei des și cu mult drag!

6. Ce se întâmplă după terminarea liceului? Cum a fost adaptarea la Facultatea de Medicină?

După liceu ești în sfârșit independent, faci doar ce vrei tu și înveți doar ce îți place și te interesează. Glumesc, desigur! După opt ani în care am trăit în limitele destul de rigide de la școală și de acasă, mutarea singură într-un oraș nou s-a simțit ca o eliberare de la așteptările și rigurile cu care am fost obișuită.

Curând, însă, am realizat că Facultatea de Medicină este un fel de... Jocurile Foamei pentru tocilari! Volumul de informații este mult mai mare decât toate materiile din liceu la un loc, iar numărul mare de studenți înseamnă că fiecare e pe cont propriu. Mi-au lipsit îndrumarea și disciplina pe care le aveam în liceu, însă nu pot spune că am fost nepregătită. Standardul ridicat din Meșotă m-a ajutat să îmi dau seama ce am de făcut ca să supraviețuiesc primilor ani de medicină.

7. Ce sfaturi ai pentru viitori studenți la medicină?

Le-aș spune viitorilor studenți la medicină să nu înceapă facultatea dacă se pot imagina făcând altceva. Nu vreau să sperii pe nimeni, dar medicina e lungă și grea, cu multe momente în care vei vrea să renunți. De aceea, e esențial ca în spatele alegerii să fie o motivație puternică, un vis care să te facă să mai înveți o oră când aproape că adormi, să mergi la examen chiar dacă tremuri de emoție și te temi că vei pica.

Dacă dorința de a deveni medic e suficient de puternică, ea te va împinge să treci prin toate acestea... iar satisfacția de la final e imensă.

Un alt sfat este să își găsească stilul de învățare încă din liceu și să îl dezvolte. Nu mă refer la „toceala clasică”, cărțile pentru admitere sunt doar un aperitiv pe lângă ceea ce urmează! Când ai de învățat sute de pagini pentru un singur examen, ai nevoie de mai mult decât o citire rapidă și câteva markere. Două concepte care m-au ajutat enorm și pe care mi-aș fi dorit să le descopăr mai devreme sunt *spaced repetition* și *active recall*.

8. Totuși, nu este primul interviu pe care îl dai revistei Licăriri. În clasa a IX-a, în anul 2013, ai răspuns astfel la întrebarea „Pe viitor care sunt planurile tale?”: *„Îmi doresc să urmez Facultatea de Medicină și să devin chirurg... Tot ce rămâne de făcut este să îmi conving părinții și pe mine însămi că sunt în stare să ajung acolo unde mi-am propus”. Este viața ta așa cum ți-o imagineai în adolescență?*

Pe scurt: nu! Viața de medic rezident nu seamănă deloc cu serialele: spectaculoasă și palpitantă. În multe zile mă simt ca o rotiță nesemnificativă într-un sistem medical gâfâind, prinsă între sarcini birocratice și gârzi neplătite.

Totuși, există momente care îmi amintesc de ce am ales această meserie: când pot să pun toate cunoștințele și resursele mele la bătaie pentru a ajuta pacienții în momentele lor cele mai vulnerabile. Recent am auzit că e un adevărat privilegiu să fii obosit făcând meseria pe care odată ai visat s-o ai și rezoniez profund cu asta.

Cât despre ideea mea de a deveni chirurg... îmi vine să râd când mă gândesc la ea! Partea frumoasă a medicinei este că există o specialitate pentru fiecare, în funcție de aptitudini și personalitate. Pentru mine,

Pediatria a fost alegerea perfectă. Mulți spun că trebuie să te „cobori” la nivelul copiilor, dar eu cred că munca cu cei mici te face mai bun, mai ludic, mai autentic, mai ingenios. Și, sincer, interacțiunea cu ei îmi aduce zâmbetul pe buze în fiecare zi.

9. Acum, te întreb din nou, care sunt planurile tale de viitor?

Nu știu exact unde mă va duce drumul, dar visul meu este să lucrez într-un spital universitar frumos, cu multe specialități. Pentru mine e important să fie un spital de stat, pentru că ceea ce mă motivează cel mai mult este să pot oferi tuturor copiilor același tratament, indiferent de venitul sau statutul părinților.

După ce voi obține prima specialitate, mi-ar plăcea să îmi completez expertiza cu o a doua: Psihiatria Pediatrică. Cred că micii pacienți merită o abordare holistică, care să țină cont atât de fizic, cât și de psihic.

Am descoperit, de asemenea, că îmi place să fac prezentări la congrese, chiar dacă emoțiile au fost copleșitoare la început. Când înțeleg un caz sau o boală complicată, primul meu gând este cum aș putea să o explic cât mai clar și antrenant. De aceea, îmi doresc să urmez și o carieră academică: un doctorat și predarea la nivel universitar. Cred că aici am fost inspirată și de unii profesori meșotiști, a căror pasiune de a transmite mai departe cunoștințele m-a impresionat profund. Sper să nu ajung să râd și de aceste planuri peste zece ani!

10. Pentru încheiere, ce mesaj îi transmiți colectivului Meșotă?

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Le mulțumesc din inimă profesorilor pentru tot ceea ce au făcut pentru mine și pentru tot ce continuă să facă! Cu timpul am realizat că mulți dintre oamenii care m-au impresionat prin inteligență și caracter au un lucru în comun: au absolvit un liceu bun. Meșotă nu este doar un liceu bun, este un colegiu de excepție. Este o adevărată mândrie să fac parte din comunitatea meșotistă, care devine mai impresionantă cu fiecare generație, și abia aștept să urmăresc evoluția ei în continuare.

*Sofia Maria SIMILIE,
clasa a X-a F*

Educația în România VS în străinătate: o perspectivă meșotistă

Educația este procesul prin care individul dobândește cunoștințe, valori, competențe și atitudini esențiale pentru dezvoltarea personală și integrarea activă în societate.

În cadrul unei simulări a unui meci de debate dedicat comparației dintre sistemul educațional din România și cel din străinătate, participanții, organizați în două echipe cu poziții opuse („Guvernul” și „Opoziția”) au analizat diferențele, avantajele și limitele fiecărui model. Argumentele au fost prezentate într-un timp prestabilit, completate de contraargumente și întrebări critice, accentul fiind pus pe gândirea logică și claritatea exprimării participanților. Dezbaterrea a scos în evidență atât problemele actuale ale educației românești, cât și practicile considerate de succes în alte state.

Educația în România

Echipa susține educația din România pentru baza sa teoretică solidă și costurile mai reduse, propunând programele Erasmus ca alternativă echilibrată la studiul integral în străinătate. Deși facultățile din alte țări sunt atrăgătoare prin flexibilitatea lor, adaptarea la un mediu complet nou implică provocări culturale și lingvistice. Astfel, continuarea studiilor în România oferă o stabilitate emoțională necesară pentru majoritatea, în direcția performanței academice.

Totuși, sistemul se confruntă cu dificultăți majore: programe încărcate, metode tradiționale de predat și lipsa resurselor. Participanții au semnalat discrepanțe mari între mediul urban și cel rural, dar și presiunea examenelor, care încurajează memorarea în detrimentul gândirii critice.

Educația în străinătate

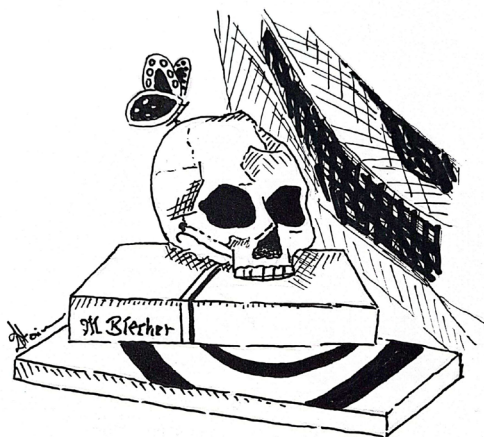
Argumentele în favoarea educației în străinătate au vizat, în principal, flexibilitatea și oportunitățile reale de dezvoltare personală. Sistemele educaționale din alte țări sunt adesea prezentate ca fiind mai adaptate nevoilor individuale, punând accent pe creativitate, lucru în echipă și aplicarea practică a cunoștințelor.

Participanții au subliniat existența unei infrastructuri moderne, precum laboratoarele și bibliotecile bine dotate, dar și existența unor spații special amenajate pentru lucru în echipă, muncă individuală și studiu. Totuși, s-a menționat și că educația în străinătate nu este lipsită de probleme precum adaptarea la un nou mediu și existența unor stereotipuri, care pot reprezenta o provocare pentru elevii veniți din alte țări.

În afara dezbaterii, am reușit să continuăm discuția cu elevii participanți, într-o manieră mai relaxată, fără cronometru și punctaje. Am clarificat argumentele guvernului și ale opoziției și am adăugat întrebări suplimentare pe teme ce am considerat că trebuie accentuate. Iată câteva dintre răspunsurile meșotiștilor:

România oferă multe oportunități pentru a merge în programe Erasmus. Considerați că e același lucru dacă te duci într-un program Erasmus fiind student în România față de scenariul în care studiezi în altă țară?

„Dacă ești student în România și te

duci în străinătate prin intermediul unui program Erasmus, te simți mult mai în siguranță. Dacă te duci în țara respectivă și nu reușești să te adaptezi, ești mai relaxat știind că te întorci la un moment dat, nu e așa de mult stres.”

Curriculum românesc este prea încărcat în comparație cu cel din străinătate?

„Da. Eu am fost anul acesta într-un proiect în Franța[...]și am observat că ei, cei de vârsta mea, care ar trebui să fie în clasa a XI-a, deși stau la școală de la 8 până la 18, învață materia de clasa a IX-a. Deci, sunt mult mai înapoi, aș putea zice eu, deși petrec mai mult timp la școală[...]. La noi se face mai multă școală.”

Ați avea vreo inițiativă legată de cum s-ar putea schimba educația în țară?

„Un lucru care s-ar putea schimba: modul de abordare. Adică, gândiți-vă că învățăm opere pe care le-au învățat și părinții noștri și bunicii noștri, opere care nu mai sunt de actualitate. Ele la momentul respectiv, fiind scrise într-o anumită perioadă, atunci erau relevante, „wow”, dar acum nu prea mai prind la public”

„Aș schimba structura bacalaureatului, cel puțin la română, unde este mai importantă capacitatea ta de a memora eseuri pentru nu știu câte opere, decât cea de a înțelege și a realiza aplicații practice pe text.”

„Eu aș înlocui eseul din cadrul Bacalaureatului cu un text la prima vedere pe care ar trebui să-l comentezi, să-i identifice curentul literar, tema și așa mai departe. De asemenea, aș schimba programa, adică noi lucrăm acum la informatică pe o programă veche 24 de ani, deși a evoluat foarte mult domeniul. E greșit. Uneori dacă te duci în manual și transcrii codul pe un program de compilare, nu e corect, nu merge.”

Referitor la examenul de Bacalaureat, proba de Limba și literatura română, ați introduce opere contemporane în programă? Ce ați schimba?

„Eu zic că este important să încurajăm și scriitorii moderni, adică care au publicat în ultimii 10-15 ani și care se raportează la niște valori sociale de actualitate”

„Sunt niște concepte foarte învechite și consider că trebuie schimbată programa tocmai ca să lase loc noilor scriitori. Sunt

atâția, sunt zeci de poeți și de scriitori români care nu apucă să ajungă cunoscuți tocmai pentru că locurile sunt ocupate de 150 de ani încoace de clasici. Înțeleg noțiunea unui clasic și este normal să-i studiem, dar trebuie să ai și scriitori moderni, trebuie să fii la curent cu literatura.”

Poate modelul educațional din străinătate să fie implementat în România? Cum?

„Am putea să încercăm să facem matematică în stilul englezesc o săptămână de exemplu, atunci am observa diferența, progresul sau regresul, depinde. Am putea să preluăm avantaje din mai multe sisteme școlare și să le combinăm.”

„Spre exemplu, am putea urma modelul din SUA și Australia. Acolo, elevii își pot alege, mai ales în anii terminali de liceu, câteva materii care îi ajută la facultățile pe care vor să le urmeze. Tot au niște materii de bază, nu pot să-și aleagă chiar orice materie. Și asta cred că ar fi de ajutor cel puțin în liceul românesc, fiindcă avem materii irelevante la care trebuie să depunem la fel de mult efort [...] E o îngreunare inutilă a elevului. Am înțeles aspectul de cultură generală, dar cultură generală nu ar trebui să fie notată.”

În final, dezbaterea a arătat că educația din România, dar și cea din străinătate au puncte forte și dezavantaje. Elevii participanți au ajuns la concluzia că nu există un sistem educațional perfect, ci doar modele diferite, din care pot fi preluate și adaptate cele mai eficiente practici.

Educația românească oferă o bază teoretică solidă și accesibilitate, însă are nevoie de modernizare, flexibilitate și de o orientare mai clară spre gândirea critică și aplicabilitate. Pe de altă parte, sistemele din străinătate impresionează prin infrastructură și libertatea de alegere, dar vin la pachet cu provocări de adaptare și costuri ridicate. Astfel, soluția identificată de elevi nu este respingerea unuia în favoarea celuilalt, ci găsirea unui echilibru: un sistem educațional românesc deschis schimbării, care să îmbine rigoarea teoretică cu metode moderne de predare, adaptate realității și nevoilor generațiilor actuale.

*Daria-Maria CURELARU,
Sofia Maria SIMILIE,
clasa a X-a F*

PAGINA DE PSIHOLOGIE

DE VORBĂ CU NOI ȘI CU CEILALȚI

„Oricât ar fi de inteligent un copil, dimensiunea socială este fundamentală pentru o dezvoltare optimă: vorbește cu oamenii, vede perspective de gândire. Ce se întâmplă dacă un om nu are inteligență emoțională? Nu are sau nu a descoperit-o încă? O poate face având o perspectivă ipotetică de comportament, inspirată din cartea citită de el, cu secvența: „*N-a trecut mult timp și am început să ne cărăm la pumni...*” Ai simțit deja o senzație de răceală, fior chiar? Și este mai mult decât sinestezia, prin efectele proprii altui simț, fără ca acesta să fi fost stimulat, așa cum înveți la ora de psihologie. Poți spune altcuiva ce știi tu. Și el învață de la tine. Are motiv să te respecte. Te faci *auzit* prin ce știi și *văzut* prin fiecare gest care protejează și fiecare cuvânt bun pe care îl spui, ceea ce înseamnă inteligență emoțională. Nu ajungi să simți tu greutatea unui pumn și nu vei fi niciodată mândru că ai adus o supărare cuiva.”

Teodora COJOCARU,
clasa a IX a A

„Te pui în situația altui om ca să înțelegi ce simte el. Ești ferm fără a țipa. Asculți ce îți spune.”

Vlad Gabriel CIOARĂ,
clasa a XI a A

CUPRINS

3	EDITORIAL Teodor PETCU, clasa a XI-a F	19	Straturi de acasă Miruna COZMA, clasa a XI-a E
	I. ȘTIINȚĂ		Scriu. Am scris Amalia Elena VASILICĂ, clasa a X-a B
5	De ce se contractă lungimile? Teoria relativității restrânse. Darius STOIAN, clasa a X-a D	20-21	Ultima Ea și eu Când pozele rămân fără lumină Mulțumesc ironic Amalia Elena VASILICĂ, clasa a X-a B
	II. ESEU	22	Cale stinsă Ștefan RĂDOI, clasa a XII-a C
9	Efectul voluntarului Mara HENȚIU, clasa a X-a F		Oare? Miruna-Ștefania GHERGHINEL, clasa a IX-a A
10	Perspectivă asupra feminismului în Franța Mara SUBȚIRELU, clasa a XI-a E		PROZĂ
	III. CREAȚIE LITERARĂ	23-24	Dies Irae Ultima ascensiune a lui Gelu David FRANGU, clasa a XI-a E
	POEZIE	25	Pisica, Ghena și Pompierii Radu GANEA, clasa a VIII-a
14	Fum de mai David FRANGU, clasa a XI-a E	27	Locuri de joacă Carla MANEA, clasa a XI-a A
15	De dragoste (în mai) David FRANGU, clasa a XI-a E	29	Interviu Maitreyi Vasilică Amalia Elena, clasa a X-a B Bianca LUPU, clasa a X-a B
	perspectivă. Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B		IV. LIMBI STRĂINE
16	De dragoste (în noiembrie) David FRANGU, clasa a XI-a E		LIMBA ENGLEZĂ
17	Odată ce-am crescut, am început să renunț la culori Alexia DRĂGOIU, clasa a XI-a E	30	#INEQUALITY The heights Ioana-Teodora BĂLOS, clasa a XII-a E
	La o răscruce David FRANGU, clasa a XI-a E	34	the subway Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B
18	Refugiu Alexia DRĂGOIU, clasa a XI-a E		LIMBA GERMANĂ
	Praf de stele Miruna COZMA, clasa a XI-a E	34	Die breite Bucht Teodor-Andrei CONRAD, clasa a X-a D
		35	Ein Bild, viele Welten Lia-Maria BRUDIU, clasa a X-a D

LIMBA FRANCEZĂ

35 La psychologie: c'est quoi ?

Ioana TUDURUȚ, clasa a XI-a A

37 Le jardin de l'amour

Ioana TUDURUȚ, clasa a XI-a A

La perspective sur le féminisme
en France

Mara SUBȚIRELU, clasa a XI-a E

41 TÉMOIGNAGES

V. CRONICĂ

50 De ce trebuie să citești „Flori
pentru Algernon” de Daniel
Keyes?

Sofia Maria SIMILIE, clasa a X-a F

51 „Et si c'était vrai?” - Marc Levy

Cosmina COMISU, clasa a XI-a F

52 THE POWERLESS TRILOGY
REVIEW

Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B

Teodora-Maria VRABIE, clasa a X-a A

53 “THE FALLOUT” - REVIEW

Sara-Maria DOBRICĂ, clasa a X-a B

54 Lângă poezie, cu Svetlana
Cârstean și Simona Popescu

VI. INTERVIU

59 Interviu cu Roxana Mînzatu

Sofia Maria SIMILIE, clasa a X-a F

Mara Antonia HENȚIU, clasa a X-a F

63 Interviu cu Mara Similie: 10 ani
de la terminarea liceului

Sofia Maria SIMILIE, clasa a X-a F

66 Educația în România VS în
străinătate: o perspectivă
meșotistă

Daria-Maria CURELARU, clasa a X-a F

Sofia-Maria SIMILIE, clasa a X-a F

68 PAGINA DE PSIHOLOGIE

MULȚUMIRI CELOR CARE SPRIJINĂ ACTIVITATEA C.N. „DR. IOAN MEȘOTĂ”

Primăria Municipiului Brașov – Primar George Scripcaru
Consiliul local Brașov

Consiliul Județean Brașov – Președinte Adrian Veștea

Inspectoratul Școlar al Județului Brașov – Inspector Școlar General prof. Ovidiu Florin Tripșa

Asociația Părinților din Colegiul Național „Dr. Ioan Meșotă” – av. Rareș Sebastian Puiu-Nan

Asociația Absolvenții și Prietenii Liceului „Dr. Ioan Meșotă” – prof. univ. Dr. Sorin Moraru

THE CISMAS
FOUNDATION

SCHAEFFLER

ING Office Brasov Victoriei

ARC Brașov

TOOLING TECH S.R.L.

str. Bihorului nr.3

cod poștal: 500209

tel. secretariat:

0268 543 455 / 0368 449 197

tel. director: 0268 543 457

e-mail: secretariat@mesota.ro

www.mesota.ro

“Licăriri” Brașov

ISSN 22850492

ISSN-L = 22850492